

"Ska du gå ut?" Stella lät orolig.

"Ja." Felix kysste henne på pannan.

"Inte Nedre Zonen igen? Vad är det för fel på det vi har här i Övre Zonen?"

"Älskling, du vet varför. Det börjar kännas mer och mer som ett fängelse där allting är fast i gamla hjulspår. Livet måste ha mer att ge än det här."

"Jaså, det tycker du. Jag vet ingen annan som klagar."

"Om du tycker livet går ut på att springa på trista fester och skvallra om det senaste modet, vem som har ihop det med vem, vem som har dödats i en duell, så visst. Men jag vill ha mer."

"Även om du vet att du kommer att få Säkerhetsministeriets ögon på dig?"

Felix ryckte på axlarna.

"Det har jag redan. Ett besök i Nedre Zonen räcker och jag har varit där två gånger. Utan tillstånd."

"Jag önskar att du ville sluta läsa de där förbjudna böckerna. De sätter griller i huvudet på dig." Stella betraktade honom med ängslan i blicken. "Jag vet att jag inte kan övertala dig men jag är bara så rädd för att något ska hända dig där nere."

"Ingenting kommer att hända. Du vet att jag är försiktig."

Stella såg tvivlande på honom och suckade överdrivet djupt.

"Oroa dig inte," sa han med ett leende och kramade om henne. När han stängde lägenhetsdörren bakom sig tänkte han på det han sagt till Stella. Försiktig. Det var ett skämt. Det gick inte att vara försiktig i Nedre Zonen.

Nere på gatan funderade Felix på om han skulle ta en autotaxi men den behagliga aprildagen med slösande solsken och klar, frisk luft inbjöd till en promenad. Han passerade stora skyltfönster, blänkande välputsade men i de flesta fall tomma på innehåll. Som livet i Övre Zonen. På ytan ett gott liv utan praktiska bekymmer men om man borrhade sig längre ner också för många en tillvaro utan djupa känslomässiga band. När han gick förbi de nakna skyltfönstren dök vaga minnen upp om hur han hade gått på shoppingrundor med sin mor. Hur gammal hade han varit då? Fem, sex. Trettio år sedan. Det hade inte funnits några affärer på många år. Inte sedan zonindelningen.

Felix fortsatte sin långsamma promenad längs de nästan folktomma gatorna och lät tankarna få fritt spelrum. Han kände sig mer och mer som en främmande fågel, som iakttog livet omkring honom utifrån, ett liv han inte kände sig delaktig i. Lite

sarkastiskt tänkte han för sig själv att de flesta i Övre Zonen inte var kända för att ägna sig åt några djupare filosofiska resonemang. Till skillnad från honom själv. Felix hade ända sedan barnsben haft ett nyfiket sinnelag och det hade fått ytterligare näring av hans morfar Carl och hans böcker. De förbjudna böckerna som Carl hade lyckats gömma undan från myndigheterna. Böcker som Felix hade smugglat ut ur det Perifera Distriktet där Carl, liksom de flesta andra äldre personer, bodde, avskilda från den Övre Zonen av fysiska barriärer. Böcker som, om de hade upptäckts, hade lett till förvisning till Nedre Zonen, eller till och med avrättning, för dem båda.

Väckt ur sina funderingar insåg Felix plötsligt att han kommit fram till portalen som var den enda passagen mellan den Övre Zonen och den Nedre Zonen.

"Namn?" Vakten som satt i glasburen gav honom en nyfiken blick.

"Felix Groth."

Vakten tittade på skärmen som stod framför honom där ansikten snabbt fladdrade förbi. Det dröjde bara någon minut innan ansiktsgigenkänningen hade bekräftat Felix identitet och vakten nickade åt honom att passera. Bredvid portalen som ledde ut ur Övre Zonen lyste en lampa ilsket rött och Felix stannade. Framför honom täckte något som såg ut som en grå matta golvet i ett litet rum och i andra ändan fanns portalen till Nedre Zonen.

Lampan skiftade till grönt och Felix gick över den grå mattan och ut genom portalen på andra sidan. När den röda lampan lyste var den grå mattan strömförande, tillräckligt för att döda en person om han satte foten på den.

Felix närmade sig den gamla stenbron över vattendraget som skilde de båda zonerna åt och som fungerade som ett slags ingenmansland med beväpnade vakter på båda sidor. Vakterna följde honom med blicken men rörde sig inte. Väl över bron sveptes han upp av gatornas myllrande folkliv och en känsla av att ha hamnat i hjärtat av en malström kom över honom, det var en ovan men inte obehaglig upplevelse som fick hans sinnen att skärpas. Nyfikna blickar kastades åt hans håll, hans klädsel visade att han kom från Övre Zonen, men ingen tilltalade honom.

Kontakt mellan zonerna var officiellt förbjuden även om förbudet inte upprätthölls strikt och det gick många rykten i Övre Zonen om förhållandena i Nedre Zonen. När Felix första gången gick över stenbron hade han väntat sig att mötas av horder av utsvultna trashankar men det stod snart klart för honom att skräckhistorierna han hört var överdrivna. Människorna han mötte levde av allt att döma ett torftigt liv men de såg inte svältfödda ut och deras kläder var av enkelt snitt

men inte i trasor. De flesta verkade bara driva runt utan att ha något mål eller ägna sig åt några aktiviteter. Tusen frågor virvlade runt i hans hjärna men de han försökte inleda en konversation med vände bara bort huvudet och skyndade vidare.

En alarmerande tanke slog honom med plötsligheten av ett blixtnedslag och han förebrådde sig själv för sin trögtänktthet. Det enda rimliga skälet till varför det ens var möjligt att ta sig till Nedre Zonen utan officiellt ärende. Övervakning av potentiella oroselement. De som var tillräckligt vetgiriga för att med egna ögon vilja se hur situationen i Nedre Zonen var, som inte nöjde sig med den tillrättalagda version som matades ut i Övre Zonen. Personer som Säkerhetsministeriet då kunde syna i sömmarna och som skulle vara de första att arresteras om något hände. Felix suckade lite för sig själv. Han var högst medveten om att hans omättligen nyfikenhet en dag kunde – förmodligen skulle – leda honom i fördärvet men han kunde ändå inte mota bort den.

Förutom att byggnaderna i Övre Zonen var bättre underhållna skilde sig inte den rent fysiska miljön så mycket mellan zonerna, en blandning av äldre och nyare bebyggelse, men att komma från de ofta ödsliga gatorna i Övre Zonen till gatorna i Nedre Zonen där människor trängdes överallt var som att dyka huvudstupa in i en helt annan värld. Efter en kort stund började Felix bli lätt yr i huvudet av allt det ovana vimlet och när hans ögon föll på en återvändsgata där det var nästan folktomt vände han in där. Gatan bestod av ett enda kvarter med längst ner ett större hus som grenslade gatan och effektivt stängde av den åt det hållet. När han närmade sig byggnaden såg han att den gröna rappningen var bleknad och sprucken och flera fönster trasiga. Felix överlade med sig själv om han skulle våga gå in och tittade sig förstulet omkring. De få personerna på gatan verkade helt ointresserade av hans förehavanden så han kastade all försiktighet överbord, drog upp den tunga trädörren och steg in. Två smala fönster på var sida om ytterdörren släppte in en strimma dämpat ljus. Framför sig urskilde Felix i dunklet en sliten teakdörr på höger sida och längst ner i vestibulen en trappa upp till andra våningen. Efter det högljudda sorlet på gatan slog tystnaden emot honom som en vägg.

Just som han med trevande steg passerade teakdörren slängdes den utan förvarning upp, hans armar togs i ett skruvstädslignande grepp och han släpades in i ett rum. Det enda Felix hann uppfatta var en skymt av två rakryggade stolar, ett enkelt träbord och en vitmålad vägg. Ett svart tygstycke bands för hans ögon och hans armar drogs bakåt och fjättrades med ett rep.

Panik sköljde över honom och ofrivilligt spändes hans armar mot repet som skar in i huden.

"Vem är du och vad gör du här?"

Felix öron susade så han hörde frågan som genom ett filter och hans tankar rusade desperat. Fångad utan någon chans att ta sig därifrån. Meningslöst att ljuga, om de tänkte döda honom skulle det ske ändå.

"Det går så många rykten i Övre Zonen om hur det är här. Jag ville se med egna ögon."

"En äventyrare." Den lätta ironin i främlingens röst var omisskännlig. "Och vad heter du?"

"Felix Groth."

"Tack."

"Vad tänker ni göra med mig?"

"Det beror på vår ledare. Han vill säkert prata med dig."

Felix hörde hur dörren öppnades och stängdes och att en nyckel vreds om i låset. Efter fruktlösa försök att få loss repet runt sina handleder accepterade han tanken på att han var fånge. Han erinrade sig den snabba skymten han haft av ett par stolar och rörde sig i den riktning han trodde de skulle finnas. Fel håll insåg han när han stötte in i väggen. Det tog Felix tio minuter att hitta fram till den ena stolen. Han satte sig, i en lite obekväm ställning på grund av de bakbundna händerna. Rädslan höll honom i ett järngrepp och han kunde inte koncentrera sig, tankarna snurrade bara runt runt utan uppehåll.

Dörren öppnades. Av fotstegen kunde han sluta sig till att det bara var en person som kom in i rummet.

"Jag har tagit med lite mat." Felix hörde på rösten att det var samma man som förra gången. "Jag ska ta bort repet, sedan lämnar jag rummet. När jag har gjort det kan du..."

"Kan jag ta av ögonbindeln. Jag förstår. Ni måste vara försiktiga." En strimma hopp väcktes i Felix. Så länge han inte hade sett något eller någon som han kunde identifiera kanske han ändå kunde komma därifrån med livet i behåll. Han klamrade sig fast vid det bräckliga hoppet.

"Ropa när du är färdig. Jag väntar utanför."

Efter att ha lossat repet lämnade mannen rummet och dörren stängdes och låstes bakom honom. Felix tog av sig ögonbindeln och blinkade i det skarpa ljuset

från den nakna glödlampan som hängde i taket. Handlederna värkte och han masserade dem. Åsynen av mat fick det att vattnas i munnen på honom och han drog fram stolen till bordet och satte sig. En generöst tilltagen hamburgare, pommes frites och vatten. Spartanskt jämfört med vad han var van vid men att hans fångvaktare överhuvudtaget brydde sig om att ge honom något att äta tog han som ett gott tecken.

Ett förbiillande ögonblick övervägde han att inte sätta på sig ögonbindeln, att få se mannen han hade pratat med. Men han insåg nästan omedelbart hur korkat det skulle vara så han tog upp den svarta tygbiten och band den för ögonen.

"Jag är färdig!" ropade han.

Dörren öppnades genast.

"Jag hoppas att måltiden var till belåtenhet."

"Ja tack." Efter en kort paus fortsatte Felix: "Kommer jag att bli kvar här länge?"

"Två eller tre dagar, förmodligen." Det lät som om mannen tvekade men sedan sa han: "Du kan ha händerna fria. Det enda jag begär är att du tar på dig ögonbindeln när en av oss kommer in i rummet."

"Förstått." Felix nickade.

"Om du vill någonting kan du ropa på vakten utanför dörren. Jag ska se till att du får en hink för dina naturbehov. Primitivt, jag vet, men det kan inte hjälpas. Vi ska göra vårt bästa för att se till att din ofrivilliga vistelse här blir så dräglig som möjligt."

Felix väntade i tre dagar. Tiden segade sig fram som en lus på en tjärad sticka och ingenting hände utom när måltider togs in och bars ut och hinken tömdes. Tystnaden var kompakt och för att få tiden att gå spelade han upp olika scenarier i sitt huvud om vad som kunde vänta honom. Inget av scenarierna verkligt särskilt troligt så han såg med spänning fram emot vad som skulle följa. Han hakade upp sig på det som kunde ses som positiva tecken. De hade i alla fall inte dödat honom på en gång och han fick mat men nervositeten låg där hela tiden som en tickande bomb som när som helst kunde detonera.

Han satt och stirrade in i den vitmålade väggen när en knackning hördes på dörren. Snabbt satte han på sig ögonbindeln.

"Färdig!" ropade han.

Dörren öppnades och Felix hörde det svaga skrapandet när en stol drogs över golvet.

"Herr Groth... eller kan jag kalla dig Felix?"

"Naturligtvis."

Det var en annan röst, en äldre man.

"Jag har kollat upp din bakgrund." Mannen gjorde ett uppehåll. Felix kommenterade inte men frågorna staplades på hög i hans hjärna. Kollat upp hans bakgrund? Hur då?

"Du undrar hur det har gått till," fortsatte mannen med ett leende i rösten. "Låt mig uttrycka det så här, det jag har fått veta om dig har övertygat mig om att det är värt risken att avslöja vissa saker för dig."

Felix böjde sig förväntansfullt framåt.

"Du har ett nyfiket sinne, har det sagts. Jag uppskattar människor som tänker självständigt och inte bara sväljer allt som kommer från överheten. Du är nog lite lik mig när jag var i din ålder. Världen är en mångfacetterad plats och jag kunde aldrig begripa eller acceptera varför vissa åsikter ansågs vara de enda riktiga och att allt annat var mer eller mindre förbjudet att ens nämna." Mannen suckade. "Du förstår inte vad jag pratar om, eller hur?"

"Åsikter om vad? Vi kan tycka att en film eller en bok eller en tavla är bra eller dålig och ha olika åsikter om människor, men vad kan man annars ha åsikter om?"

"Låt mig komma med en motfråga. Diskuterar ni aldrig hur samhället är uppbyggt, om det som är tillåtet eller förbjudet är rimligt? Om ni inte skulle vilja ha det på något annat sätt om ni fick välja?"

"Ingen jag känner tänker på det viset. Alla accepterar tingens ordning som de är."

"Förr i tiden, innan zonindelningen, hade befolkningen i ett land möjlighet att i alla fall delvis bestämma hur landet styrdes genom att välja de företrädare de tyckte hade de bästa idéerna. Den möjligheten försvann i och med zonindelningen."

"Jag vet att mycket fungerade annorlunda förr. Vi får ingen undervisning i historia men jag har..." Felix avbröt sig, tveksam till att berätta mer för den okände mannen.

"Min sagesman hade inte fel om dig. Jag ska inte fråga hur du har fått reda på det men jag vet att för unga människor i Övre Zonen idag är det så gott som omöjligt att få tag på information det inte är meningen att de ska få. Situationen var en annan då, före zonindelningen. Det var möjligt att få tillgång till fakta som Marionettmästarna inte ville att folket skulle känna till."

"Marionettmästarna?"

"Jag kallar dem det. De i den så kallade eliten, politiker, journalister och andra. De som hade ett ansvar för att arbeta för landets bästa men som gjorde det rakt motsatta. Om bara vanliga människor kunde sluta sig samman och visa en enad front mot dagens Marionettmästare kunde vi få en värld som är värd att leva i. Det är det jag vill tala med dig om."

Felix höll andan av nyfikenhet.

"Trots det övervakningssamhälle vi lever i idag finns en motståndsrörelse, ett löst nätverk av människor som vill arbeta för ett annat slags samhälle. Om upproret en dag bryter ut är vi beredda. Jag antar att du vet att alla sorters kommunikationsmedel är förbjudna i Nedre Zonen så det är besvärligt för oss att meddela oss med andra städer, vi får skicka kurirer som har memorerat informationen."

"Varför inte skicka skriftliga meddelanden?"

"Papper och penna är förbjudna så du förstår hur svårt det är att kommunicera. Det är naturligtvis vitsen med det hela, att de styrande har total och oinskränkt kontroll och ser till att människor hålls både fysiskt och mentalt åtskilda."

"Du nämnde ordet uppror?"

Mannen suckade.

"Knappast något som kommer att hända snart men en sak som vi har förutsett är att om det ändå skulle ske behöver vi föda. Vet du hur mat produceras idag?"

Felix skakade på huvudet.

"Nej, det är bara där. Man beställer online och så levereras det."

"Innan zonindelningen var det lantbrukare som producerade olika sorters livsmedel, en del stora lantgårdar, andra mindre, som var utspridda över landet. Idag finns det gigantiska lantbruksområden, inhägnade och bevakade, där alla livsmedel produceras. Lantarbetarna bor och jobbar i de områdena. Ett slags modernt slaveri, kan man kanske säga. Vi har lyckats upprätta kontakter i några av lantbruksområdena så om ett uppror faktiskt bryter ut kommer vi att kunna tillhandahålla åtminstone basvaror."

"Uppror... Kaos, människor som dör..."

"Det är sant, men jag tror att det skulle vara värt priset, även i människoliv, om vi kunde skapa ett fritt samhälle igen."

En tanke slog Felix.

"Det här huset... Överallt annars är det massor av människor men här är så tyst."

"Huset är evakuerat. Det ska rivas snart så om du kommer tillbaka är vi inte kvar."

Efter en kort paus fortsatte mannen eftertänksamt:

"Jag har två förslag för dig. Du borde stanna här några dagar innan du återvänder till Övre Zonen."

"Det var tanken. Jag räknar med att jag kommer att kallas till Säkerhetsministeriet för en utfrågning när jag kommer tillbaka så jag kan lika gärna göra det mesta av situationen. Och det andra förslaget?"

"Att du lämnar zonerna helt och hållet och ger dig ut på landsbygden. Det är farligt där ute men jag tror inte att det skulle avskräcka dig."

Lämna zonerna. Felix greps av svindel vid blotta tanken men nu, när orden var sagda, kände han hur hjärtat slog snabbare. En helt ny värld tycktes öppnas för honom.

"Inte något du har reflekterat över tidigare, eller hur? Kanske har jag sått ett frö."

"Det har du."

"Det är enkelt att lämna Nedre Zonen, inga vakter eller någonting."

"Men vad finns det utanför zonerna?"

"Det korta svaret är ödemark. Vid zonindelningen tvingades alla människor på landsbygden in i städerna men det finns små grupper av människor kvar där ute som hankar sig fram så gott de kan."

"Men om de styrande vet att de finns, varför fångas de inte in?"

"Jag tror att Marionettmästarna anser att de är för få och för oorganiserade för att utgöra ett reellt hot. Men det är bara vad jag tror. Om du ger dig ut utanför zonerna kommer det att vara näst intill omöjligt att få tag på mat och transport. Rövare och banditer ett konstant hot. Du måste vara påhittig och redo för alla eventualiteter."

"Och inte ge mig ut ensam."

"Du kommer inte att träffa mig igen," återupptog den gamle mannen, "men tänk på vad jag har sagt." Som om han plötsligt kommit på något tillade han: "Ett varningens ord. Om du stannar här i natt, se till att du är inomhus någonstans senast klockan 11. Det är utgångsförbud på nätterna och gatorna patrulleras."

Felix hörde skrapandet av stolen mot golvet när mannen reste sig.

"Adjö, Felix, och lycka till. När jag har lämnat rummet ber jag dig vänta några minuter innan du går ut."

Dagsljuset stack Felix i ögonen när han en stund senare steg ut på gatan. Han såg sig inte om, lät ytterdörren falla igen bakom sig med en dov duns och återvände till den större gatan med sitt myllrande folkliv. Mitt i det intensiva gatulivet märkte Felix att människorna gjorde en liten omväg runt någonting på trottoaren. Hans nyfikenhet drog honom dit. En ung kvinna i tjugoårsåldern satt på huk på trottoaren med ryggen vilande mot en fasad. Chockad insåg Felix att hon var på väg att föda barn. Kvinnan var blek och svetten rann i hennes ansikte. Hon tittade inte på de förbipasserande och de bara gick förbi henne som om hon var luft. Felix visste att han borde göra samma sak men något höll honom kvar, något han inte kunde förklara för sig själv. Kvinnans ögon vidgades när han knäböjde bredvid henne.

"Kan jag göra något för dig?" frågade han och tog hennes hand. Den kändes kall.

Hon skakade långsamt på huvudet.

"Men du kan inte stanna här, föda ditt barn på trottoaren."

"Gå din väg."

"Nej."

"Är det första gången du ser något sådant här?" Rösten kom från folkhopan som hade börjat samlas och Felix lyfte blicken. En man som såg ut att vara i hans egen ålder stirrade på honom.

"Sett vad?" frågade Felix.

"Klämma ut en unge på gatan. Knulla på gatan. Vi gjorde ungen mot väggen där borta." Mannen gjorde en gest mot en annan byggnad.

"Är det ditt barn?"

"Har jag sårat dina ömtåliga känslor? Så synd då!" Det var tydligt att mannen njöt av situationen. "Men sådan är verkligheten här. Man gör allt i det öppna. Du alstras, du föds, du lever och du dör bland främlingar som inte bryr sig ett skit om dig."

Felix omedelbara intryck var att mannen inte var något annat än en ohyfsad bråkmakare men sedan hörde han den undertryckta vreden bakom orden.

"Varför hjälper du henne inte, om det är ditt barn?"

"Hon vet vad hon ska göra. Det är inte hennes första barn."

"Är de andra dina också?"

"Nej. I alla fall tror jag inte det."

"Du vet inte?"

"Ingen vet sådant här. Det är inte viktigt. Det enda viktiga är att överleva."

Felix tog sig långsamt upp på fötter.

"Vad gör en övrezonare som du överhuvudtaget här? Du vet att det inte är en säker plats för dig."

"Nyfikenhet. Jag vill..."

"Nyfikenhet?" Mannens röst blev plötsligt isande skarp.

Med ens blev Felix medveten om en våg av fientlighet från folkhopen som omringade honom. Hopens ledare gjorde en gest och innan Felix hann reagera hade två kraftigt byggda män fattat ett hårt tag om hans armar.

"Vad gör vi med honom, Jago?"

Jago. Felix betraktade mannen. Namnet passade honom. Ett ganska brett ansikte, tjockt svart hår, genomträngande blågrå ögon och en mun som verkade frusen i ett evigt snett leende.

"Ta honom till nummer 12."

Felix släpades förbi några kvarter fram till en ödetomt där allt som återstod av tidigare bebyggelse var högar av spillror som täckte marken. Några av dem som hade följt med klättrade upp bland spillrorna och satt där ruvande som hotfulla rovfåglar.

De två männen släppte sitt hårda grepp om Felix och han stod där som förlamad av den snabba händelseutvecklingen. Varför hade ordet "nyfikenhet" så helt ändrat stämningen i folkhopen från allmän misstänksamhet till renodlad fientlighet?

Jago iakttog honom uppmärksamt med ett diamanthårt uttryck i ögonen. Förbipasserande förstod att något var på väg att hända och sällade sig till den växande folkhopen. Alla samtal dog ut. Den kompakta tystnaden gjorde Felix nervös. Han såg sig förstulet omkring och de fientliga blickar som var fixerade på honom gjorde att han för första gången kände sig riktigt rädd. Livet var billigt här och de skulle kunna döda honom lika enkelt som han slog ihjäl en fluga och ingen skulle någonsin få veta vad som hade hänt med honom.

Felix ville säga något, vad som helst, för att bryta tystnaden, men orden fastnade i halsen på honom. Han kom på sig med att ivrigt försöka uppfatta ljuden som kom från andra gator där livet fortsatte som om hans liv inte var i fara.

Någonting annat störde honom men till en början kunde han inte sätta fingret på vad det var. Sedan fattade han. Disciplinen. De trodde tydligen att han hade gjort sig skyldig till något förfärligt brott men ändå var det ingen som närmade sig honom. De väntade, iakttog. I den sekunden insåg Felix att han stod inför rätta och att de som satt uppflugna bland spillrorna var juryn. Han tittade upp mot dem. Män och kvinnor, olika åldrar.

"Det här är min gata," sa Jago plötsligt och Felix mötte hans ögon. "Det finns ingen pöbel på min gata."

Felix nickade. Jagos revir.

"Du kom hit därför att du var nyfiken, sa du."

Rättegången hade börjat.

"Jag ville bara se med egna ögon hur det är att leva här."

"Så det är inte så att du är en... spion?"

Felix ögon vidgades av förvåning.

"En spion? Här?"

"Låt inte så förvånad. Jag slår vad om att du vet precis vad det handlar om."

Felix ruskade energiskt på huvudet.

"Synd. Mina två vänner här, de är väldigt bra på att få människor att tala. Du kan lika gärna berätta sanningen för mig på en gång."

"Det jag har sagt är sant!"

Jago svarade inte utan gjorde bara en gest och de två männen som hade släpat dit honom högg tag i honom igen.

Tio minuter senare förstod Felix vad Jago menade. Det kändes som om varenda muskel i hans kropp värkte.

"Vänd honom." Felix uppfattade Jagos röst men dimman i hans hjärna dämpade alla ljud och fick rösten att låta som om den kom långt ifrån. Grova händer vände honom bryskt och han blinkade mot aprilsolen. Jago knäböjde vid hans sida.

"Nå, är du en spion?" frågade han med mjuk röst.

Felix skakade långsamt på huvudet.

"Dra inte ut på det här längre än nödvändigt. Förr eller senare kommer du att berätta sanningen." Jagos ögon borrhade sig in i Felix och han vände bort blicken.

"Det är sanningen," mumlade han.

"Du ger mig inget val." Jagos röst hade förlorat sin mjukhet och hade med ens en metallisk, nästan militärisk auktoritet när han gav en order.

Efter några minuters tystnad hörde Felix ett förväntansfullt mumlande från folkhopen och han höjde blicken. Jago knäböjde återigen vid hans sida. Den här gången hade han en spruta innehållande en ljus vätska i handen. Han suckade och Felix tyckte sig ana en antydning till medlidande i hans ögon. Förlamande rädsla kopplade ett järngrepp om Felix och hans ögon drogs oemotståndligt till sprutan.

"Den här sprutan," började Jago långsamt, "har använts av en person som dog av Sjukdomen."

Felix förstod och paniken sköljde genom honom som en tsunami. Sjukdomen. Det som alla i Nedre Zonen var mest rädda för. Inget botemedel fanns och ingen i Nedre Zonen kände till hur den spreds. Den existerade inte i Övre Zonen men Felix visste att det innebar en dödsdom att drabbas av den.

"Nej," bad han med darrande röst. "Snälla du, nej."

"Om du erkänner behöver jag inte göra det." Jago lät lugn och oberörd.

De två kraftiga männen satte sig på knä bredvid Felix och höll fast honom. En av dem kavlade upp hans vänstra ärm. Jago, iförd handskar nu, rörde långsamt sprutan mot Felix arm. Han försökte kämpa ner paniken som strömmade genom hans kropp men den kvävde honom. Svetten pärlade på hans panna och han hade svårt att andas. Nålen stannade, lätt darrande, några millimeter från hans hud.

"Nå," sa Jago, "det här är din sista chans."

Felix svarade inte. Hans ögon var fastnitade på sprutan. Jago ryckte på axlarna och tryckte in sprutan i Felix arm.

Felix kämpade desperat för att komma loss, men förgäves, och gradvis gav han upp allt motstånd. En överväldigande liknöjdhet fyllde honom. Det var över. När den värsta paniken hade ebbat ut kände han sig tom, renons på alla känslor.

"Berätta sanningen nu," uppmanade Jago med låg röst.

"Jag är inte någon spion."

"Jag tror dig. Medlemmar i juryn, ert utlåtande, tack."

Felix tittade upp mot de tio jurymedlemmarna med blicken skymd av tårar. En sekund såg de överjordiska ut, svävande i luften, med förvridna och diffusa ansikten och kroppar. Sedan klarnade hans blick och med det de sista resterna av chock.

"Icke skyldig." Jago avkunnade domen.

Felix satte sig upp och lutade sig mot spillrorna av huset. Hans händer darrade och han knöt dem hårt. Sjukdomen fanns i hans kropp i detta nu. När innebörden av det stod fullt klart för honom kände Felix hur hans självbehärskning gick upp i rök.

Han hade tillräckligt mycket stolthet kvar för att skämmas när tårarna kom men han kunde inte stoppa dem.

Jago iakttog honom med ett outgrundligt uttryck i ansiktet. Fem minuter gick, tio minuter. Ingen rörde sig eller sa något.

Till slut lutade Jago sig ner och klappade honom på axeln.

"Res dig upp," beordrade han.

Felix tog sig klumpigt på fötter och mötte Jagos blick. Verkligheten trängde sig på. Ända sedan han sett den unga kvinnan på trottoaren hade han haft förnimmelsen av att leva i en mardröm.

"Jag är ledsen," sa han utan att veta varför han bad om ursäkt.

"Livet är tufft här. Du förstår det."

"Visst." Felix log ett blekt leende.

"Ingenting hände."

"Vad menar du?" I ögonvrån noterade Felix att folkhopen var på väg att skingras och jurymedlemmarna klättrade ner från sina sittplatser. Snart var de borta och gatulivet återupptogs.

"Sprutan var ren. Det var ett slags psykologisk krigföring, kan man säga."

"Tack och lov!"

Jago log.

"Jag tror att du hade erkänt att du var en spion snarare än att riskera att drabbas av Sjukdomen."

"Jag visste inte att det fanns spioner här."

"Du trodde att myndigheterna anser att det här är en hopplös vildmark som det inte är värt besväret att försöka kontrollera."

"Något åt det hållet, ja."

"De överdriver. Förhållandena är på många sätt vidriga men det är inte en total vildmark."

"Vem är den där flickan?"

"Tania. Hon har Sjukdomen. Jag kan inte göra något för henne."

"Hur vet du att hon har den?"

"Hon har utslagen. Jag antar att du vet vad det innebär."

Felix nickade.

"Hennes barn... är det verkligen ditt?"

"Det är möjligt."

Felix iakttog i smyg Jago. Nu när ingen annan hörde vad de pratade om gav Jago ett helt annat intryck än han hade gjort tidigare. Felix bytte samtalsämne och frågade:

"Kan jag stanna här ett tag? Med dig." När han äntligen hade fått kontakt med någon som var villig att prata med honom ville Felix inte slösa bort de möjligheter som öppnade sig.

"Du menar visst allvar." Jago betraktade honom med förnyad uppmärksamhet.

"Nå? Kan jag stanna?"

"Visst. Du kan stanna, i några dagar i alla fall."

"Tack."

Jago nickade.

"Om du verkligen vill känna ända in på skinnet hur det är här kan du hjälpa mig med några saker. Men kom med nu, du kan behöva få något starkt i dig efter den här pärsen."

De trängde sig fram genom myllret på trottoaren tills de kom till en liten bar.

"Vad vill du ha? Whisky?"

"Okej."

När de hade fått sina drinkar ledde Jago vägen till en dörr längst in i lokalen. Bakom dörren fanns ett kyffe som var så trångt att Felix fick intrycket att väggarna kröp emot honom. På golvet låg en madrass. De övriga inventarierna bestod av en skranglig stol och ett litet, runt bord, nött och repat, med en TV på.

Jago slog sig ner på madrassen och iakttog med ett roat leende Felix reaktion. Det var snart gjort att bilda sig en uppfattning om rummet. Här fanns i alla fall en lampskärm som, även om den var smutsig och dammig, spred ett trolskt blått sken som nått och jämnt förmådde lysa upp mönstret med bleknade blomsterkransar på den slitna tapeten.

"Nå, vad tycker du om mitt hem?" frågade Jago.

"Ditt hem?"

"Jag är privilegierad eftersom jag har det här rummet helt för mig själv."

Felix kastade en blick på sin värd. Först misstänkte han att Jago drev med honom men han insåg snabbt att det inte var ett skämt.

"Sätt dig," uppmanade Jago. "Se till att luta stolen mot väggen."

Felix satte sig försiktigt ner, balanserande på stolen.

"För resten, vad heter du?"

"Felix."

"Okej, Felix. Skål!" Jago tömde glaset i ett svep.

"Berätta om spionerna."

"Den senaste vi fick tag på påstod också att han var nyfiken på livet här. Det var därför vi reagerade så starkt."

"Vilka är spionerna?"

"Några kommer från Övre Zonen, som du, men de håller på att ändra taktik. Spionernas huvudsakliga uppdrag nu är att rekrytera människor här som informatörer. Det gör det mycket besvärligare för oss, som du kan förstå. Övrezonare sticker på olika sätt ut i mängden men om de lyckas få nedrezonare att bli spioner..." Han avslutade inte meningen. "Ibland genomförs razzior för att få tag på människor som spionerna har avslöjat."

"Razzior? Av vem?"

"Alla myndigheter ligger i Övre Zonen så razziorna styrs därifrån men patrullerna som genomför dem består av personer från Mellanzonen."

Mellanzonen. Felix visste inte mycket om Mellanzonen, annat än att de grundläggande funktionerna i samhället utfördes av människor därifrån. De kom till Övre Zonen för att sköta underhåll, bemanna sjukhus och liknande.

"Jag trodde inte på allvar att du var en spion," erkände Jago. "Om du hade varit det hade du inte stannat när du såg Tania. Om spioner ska vara effektiva måste de smälta in och eftersom alla kan se att hon har Sjukdomen skulle ingen härifrån ha hjälpt henne."

"Finns det ingen medkänsla med andra?"

"Priset för sådant som medkänsla är för högt. Visst händer det att vi hjälper varandra men det är ingen som räknar med det. Här får var och en klara sig själv. Du har mycket att lära."

"Du tar en risk när du berättar det här för mig. Du kan inte veta att jag inte är en spion."

"Det är sant men jag är redan känd av myndigheterna i Övre Zonen. Jag är sektorledare och som sådan har de ögonen på mig. Så länge jag håller ordning i min sektor händer ingenting men om jag skulle tappa kontrollen..."

Jago ryckte på axlarna och kastade ett öga på armbandsuret han hade runt handleden.

"Det är dags."

"Dags för vad?"

"Du sa att du ville se hur det är att leva här. Om du verkligen vill veta det så följ med mig."

Tillsammans lämnade de baren och banade sig väg genom folkhopen. Efter bara några minuter stod de framför ett äldre hus med en stor inkörsport. Jago gick in i porten och Felix följde med långsamma steg efter honom. Han kom in på en grusad gård där en gammal, sliten, röd lastbil med öppet flak stod parkerad. Jago böjde sig in i fordonet och plockade fram en grön overall som han räckte Felix och själv tog han på sig en likadan. Felix drog på sig det ovana klädesplagget undrande om det var något slags uniform.

"Hoppa in," uppmanade Jago. "Idag är du min assistent."

"Vad är det vi ska göra?"

"Det får du se."

Jago vred om startnyckeln. Motorn hostade och verkade helst vilja ge upp andan helt men skakade så småningom igång.

"Hon är lite till åren kommen," kommenterade Jago samtidigt som han styrde ut genom porten med en lätthet som visade på lång erfarenhet. Ute på gatan saktade lastbilen in och kröp fram. Jago satte handen på tutan och en kort trudelutt ljud. När de hörde ljudet delade sig folkmassan som Röda havet framför Moses för att släppa fram lastbilen.

En kvinna kom fram till dem.

"Någon i ditt rum?" frågade Jago.

Kvinnan nickade bara.

"Ta på dig de här," uppmanade Jago och räckte Felix ett par handskar och en stor näsduk. Jago drog på sig handskar och knöt en näsduk över munnen och näsan och efter att ha gjort samma sak följde Felix efter Jago uppför trapporna till fjärde våningen och in genom en dörr. I rummet fanns åtta personer som låg eller satt på madrasser jämnt utspridda över golvet. På en av madrasserna låg en medelålders man, helt stilla. Jago knäböjde bredvid madrassen. Felix stod kvar i dörröppningen och iakttog med stigande intresse alla detaljer. Det här var första gången han var inne i ett hus där människor bodde. Han visste inte riktigt vad han hade väntat sig men att bo så ihopträngda, utan möjlighet till något slags privatliv, fick honom att bättre förstå Jagos ord när de först träffades.

Jago undersökte hastigt den döde mannen. Han höjde blicken och drog ner näsduken.

"Hjärtattack, tror jag."

"Varför är han med dig?" Kvinnan som hade stoppat dem på gatan mätte med en inte alltför vänlig blick Felix. "Han hör inte hemma här."

"Nej, det gör jag inte," replikerade Felix. Han drog ner näsduken och såg kvinnan rätt i ögonen. Gröna, livliga ögon i ett ganska smalt ansikte, en man av rött hår som nådde axlarna. "Men jag vill veta hur det är att leva här."

"Jaså, det vill du?" Kvinnans ögon borrade sig in i honom som en dubbelpipig laserkanon. "Då tycker jag att du flyttar in här med oss. Nu finns det en ledig madrass." Skrattsalvor ekade i rummet. "Nå, herr viktigpetter? Det är ett generöst erbjudande. Du får en madrass helt för dig själv." Provokationen var tydlig och Felix kände hur vreden steg inom honom.

Jago satt kvar bredvid den döde mannen och han betraktade Felix med ett lätt roat uttryck i ögonen men Felix såg att han inte skulle få någon hjälp från det hållet. Inte för att han behövde någon hjälp med att bestämma sig. Kvinnans attityd hade tagit hand om den saken.

"Jag accepterar ditt generösa erbjudande," svarade han lugnt.

Besvikelse glittrade till i hennes ögon.

"Vi får väl se hur lång tid det tar innan du sjappar."

"Jag kör dig tillbaka hit när vi är färdiga." Jago reste sig. "Hjälp mig bära ner honom till lastbilen."

Tillsammans bar de ner kroppen och slängde upp den på lastbilsflaket.

"Varför sa du ja?" undrade Jago när de satt i lastbilen igen.

"Hon gav mig just inget val. Fast egentligen borde jag vara tacksam, det var ju för att uppleva verkligheten som jag kom hit."

Jago log men höll tyst.

"Du tror inte jag klarar av det?"

"Du kanske klarar av det. Jag vet inte. Men om du gör det, om du bor tillsammans med dem, kommer du aldrig att bli densamma igen."

Jago avbröt sig och stannade lastbilen. Under deras samtal hade han kontinuerligt övervakat gatorna och nu hade något fångat hans blick. Han drog upp näsduken över ansiktet igen och steg ut ur lastbilen. Den här gången var det en ung kvinna som låg i rännstenen. Jago suckade.

"Hon är död."

Felix sänkte blicken mot henne. Sjukdomen. Spåren var omisskännliga. Jago böjde sig ner och tog tag om hennes axlar men Felix bara stod där och stirrade på henne.

"Felix!" sa Jago med skarp röst. "Ta hennes ben."

Felix blinkade till och lydde motvilligt. Det kröp i hela kroppen på honom av obehag och rädsla när han rörde vid den döda kvinnan.

Några kvarter längre ner stannade Jago återigen lastbilen och klev ur.

"Inspektion," upplyste han. "Jag tar en tredjedel av gatan varje dag och går igenom alla byggnader, alla lägenheter, alla källare."

Två timmar senare var lastbilsflaket fullt av döda kroppar. Felix lutade sig mot fordonet, blek och darrig efter allt han hade sett.

"Vi har två saker till att göra. Sedan är vi färdiga för idag."

En kort stund senare stod de framför en stängd dörr. Jago knackade inte utan slängde bara upp dörren och steg in. I ett hörn låg en hög madrasser staplade och en man satt på den enda madrassen på golvet, i färd med att äta. Felix blick fastnade på maten. Han var hungrig, insåg han plötsligt. Alla hemskheter han hade bevittnat hade fått honom att helt glömma bort att han inte hade ätit något på länge.

Jago gick fram till mannen, som såg ut att vara i fyrtioårsåldern. Han hade slutat äta och stirrade på Jago med rädsla i blicken.

"Ett sådant stort rum för bara en person. Vad hände med de andra som bodde här?"

"De dog."

"Och du talade inte om det för någon. Jag antar att du dumpade dem på gatan."

Plötsligt hade Jago en pistol i handen och tre skott ekade genom rummet. Mannen föll ihop på madrassen, som långsamt började färgas röd. Felix iakttog händelseförloppet med ett slags känslolös acceptans att vanliga regler inte gällde här.

"Du förstår väl varför jag måste göra det?" Jago stoppade ner vapnet igen och sneglade på Felix.

Felix nickade stumt.

"Bra. Nu kommer vi till den sista och, är jag rädd, den mest obehagliga av dagens plikter."

Felix insåg sanningen i Jagos ord när de nådde sin slutdestination. En gång hade det varit en liten park. Det fanns några enstaka träd kvar men vad som drog till sig Felix uppmärksamhet var en flera meter lång, djup grop. Han gick närmare, lockad både av nyfikenhet och den morbida vetskapen om att det skulle visa sig vara något fruktansvärt. Stanken varnade honom men nästan mot sin vilja drogs han mot gropen. Vid anblicken av vad den innehöll vidgades hans ögon av chock och det svindlade för hans ögon. Benen var nära att ge vika under honom och han hade fallit om inte Jago hade grabbat tag i hans arm. Tillsammans blickade de ner i gropen.

Svartnade skelettdelar låg i högar och bensinångor flöt omkring i luften. Felix svalde och backade bort från kanten.

"Vår kyrkogård," upplyste Jago. "Vi har ingen annanstans att göra av våra döda."

"Men den är snart full."

"När den är full tas skeletten bort. Det görs alltid på natten, jag vet inte av vem. En dag är gropen tömd och vi kan börja fylla den igen. Kom nu och hjälp mig."

Med förenade krafter bar de kropparna från lastbilen och slängde ner dem i gropen. När lastbilen var tom tog Jago en bensindunk och hällde bensin över kropparna. Sedan slog han eld på en tändsticka och släppte ner den i gropen. Stanken av brinnande kött nådde Felix näsa och illamåendet steg obevekligt i honom. Jago höll honom när han spydde på marken.

"Jag spydde också första gången. Men du vänjer dig."

"Vad menar du? Vänjer mig?"

"Jag vill att du kommer med mig varje dag och gör det här."

"Okej." Vid det laget hade Felix varken styrkan eller viljan att ifrågasätta något.

"Sätt dig i lastbilen, jag ska köra dig hem," sa Jago och flinade.

"Hem... visst." När Felix satte sig till rätta i lastbilen tänkte han på madrassen i det överfulla rummet. Hem.

Jago parkerade utanför byggnaden, öppnade handskfacket och tog ut ett litet paket som han gav Felix.

"Du måste vara hungrig. Här är ett par smörgåsar, inte mycket till middag, jag vet, men det är allt som finns för tillfället."

Felix ställde inga frågor utan högg in på ostsmörgåsarna och sköljde ner dem med vatten. Det stillade i alla fall den värsta hungern. Helt urlakad av dagens alla

chockartade upplevelser kom han sig inte för med att säga något mer utan öppnade bara dörren och klev ur lastbilen.

"Jag hämtar dig vid tvåtiden i morgon." Jago vinkade och körde iväg.

Felix stålsatte sig och gick med lätt tvekande steg uppför trapporna till fjärde våningen. När han steg in i "sitt" rum, som en gång hade varit vardagsrummet i en trerumslägenhet men som nu var tömt på allting utom madrasserna på golvet, några små kistor som stod längs en vägg och ett litet bord med en TV på, möttes han av stirrande blickar. En naken svag glödlampa i taket kastade ett matt sken över rummet. TV:n stod på med volymen högt uppskruvad och alla verkade helt hypnotiserade av det som utspelade sig på skärmen. Men när Felix kom in slet de blickarna från TV:n. Kvinnan som hade talat tidigare anmärkte:

"Titta vem som är här. Vår nye granne. Jag trodde inte vi skulle se röken av dig igen."

"Jag sa att jag accepterar ditt erbjudande."

"Din madrass är där borta, herr höjdare." Kvinnan gjorde en överdriven nigning, som möttes av skratt och fnissanden.

"Vad heter du?" frågade Felix för att i alla fall få igång ett samtal. Han måste hitta ett sätt att få kontakt med henne, visa henne att han hade en uppriktig önskan att leva på deras villkor, men han hade ingen aning om hur han skulle gå tillväga.

"Varför skulle du bry dig om det, herr höjdare?"

Plötsligt brast fördämningarna hos Felix och alla vedervärdigheter han upplevt under dagen sköljde över honom.

"Om du vill vara ett ansikte utan namn, inga problem, syster, men begär inte att jag ska komma ihåg dig när jag har slängt ner dig i gropen och tänt på!" Felix förvånades själv över hur hätsk hans röst lät.

Kvinnan vände bort ansiktet och en plötsligt tystnad föll över rummet, endast bruten av TV:ns mässande i bakgrunden. Ljudet av ett pistolskott från apparaten fick Felix att rycka till.

"Du är väl en riktig tuffing du." Kvinnan log och den spända stämningen lättade. "Maria," sa hon. "Jag heter Maria."

"Tack. Jag heter Felix."

Felix tittade längtansfullt mot den tomma madrassen som skulle vara hans ett tag och han fylldes av en blytung slöhet. Utan ett ord kastade han sig ner på madrassen. Alldeles innan han föll i sömn tyckte han sig uppfatta ett ljud utifrån och

att människorna i rummet rörde sig men han var för utpumpad för att bry sig, allt han ville nu var att sjunka ner i nattmörkets dvala och slippa tänka.

Efter att ha sovit den utmattades djupa sömn vaknade Felix nästa morgon småhuttande. Någon hade kastat en filt över honom men den värmden inte nämnvärt. Han lyfte på filten och upptäckte till sin bestörtning att hans kläder var borta, allt utom underkläderna. TV:n stod på, fortfarande eller igen, han visste inte vilket. Förstulna blickar riktades mot honom. Halvsovande och lätt vilsen i den främmande miljön satte sig Felix upp med filten virad omkring sig. Det var inte av medkänsla någon hade lagt filten över honom, så mycket förstod han, utan det var bara så att han inte skulle märka av kylan för snabbt och överraska tjuvarna. Felix första impuls var att ta reda på vem som hade stulit hans kläder och kräva att få tillbaka dem. Den impulsen hade nätt och jämnt nått hans hjärna när han insåg att det inte var en framkomlig väg. Även om alla i rummet visste vem det var skulle de aldrig tala om det för honom.

Maria iakttog hans reaktion med spänd förväntan, ett stramt leende på läpparna.

"Fryser du, herr höjdare?" undrade hon med falskt deltagande i rösten.

"Inte alls, det här passar mig utmärkt." Felix ögnade filten och en idé dök upp i hans huvud.

"Kan jag få låna din sax några minuter, Maria?" frågade han efter att ha sett en sax bredvid henne på madrassen.

Hon ryckte på axlarna och han tolkade det som ett ja. Allas ögon var fokuserade på honom och följde varje rörelse han gjorde. Felix satte sig ner på sin madrass igen och använde saxen. Några minuter senare drog han på sig den primitiva ponchon. Han insåg vilken löjlig figur han måste utgöra med bara underkläderna och ponchon tillverkad av en gammal filt men han kände sig bättre till mods. Till och med en smula stolt över sig själv. När han lämnade tillbaka saxen till Maria sa hon, med en glimt i ögonen:

"Senaste modet va?"

"Kanske det. Tack för lånet av saxen."

Nästa akuta fråga var mat. Hans mage kurrade. Gårdagskvällens smörgåsar hade bara tillfälligt avvärjt den värsta hungern.

Den metalliska klangen av en gonggong ekade nerifrån gatan. Felix lyfte huvudet. Tydligen var det en signal för något för alla i rummet rusade ut. Han blev

ensam kvar och satt och stirrade dumt på den öppna dörren. Nå, tänkte han, det är väl bäst att följa efter dem, ta reda på varför de har så bråttom.

När Felix kom ut på gatan blinkade han till vid den syn som mötte hans ögon. En öppen lastbil stod parkerad framför byggnaden. På flaket stod en massiv gonggong av brons. Från tre jättelika metallbehållare steg ånga och bredvid dem låg en rejäl hög brödbitar. En kvinna öste upp soppa i skålar och delade ut bröd. Bakom henne satt två kvinnliga vakter med vapen väl synliga.

Felix blev plötsligt medveten om att han var barfota och att han frös om fötterna. Han ställde sig i kön vid matvagnen och stampade med fötterna för att få upp lite värme i dem. När hans tur kom fick han ett stort stycke bröd och en skål innehållande en tjock soppa av något slag. Han virade händerna runt skålen, lät värmen sippra in i kroppen och lyfte sedan skålen till munnen. Soppan var förvånansvärt fyllig och välsmakande och tillsammans med brödet var det en skaplig måltid. Maria passerade honom på väg tillbaka in i huset. Felix la handen på hennes arm för att stoppa henne.

"Är det här allt vi får idag?" frågade han.

Hon skakade av sig hans hand men svarade med neutral röst:

"De kommer tillbaka i kväll."

"Tack."

Tillbaka i rummet slog han sig ner på sin madrass. Efter en stund vände han blicken mot TV:n. Det verkade vara en kärlekshistoria men filmen engagerade honom inte. Nu när han var där, i Nedre Zonen, och hade lyckats få in en fot i en av deras byggnader vore det vansinne att slösa dyrbar tid på att sitta och glo på en trist film. Men vad kunde han göra? De andra i rummet verkade inte direkt sprickfärdiga av önskan att dela med sig av sina upplevelser. Någonting på väggen fångade hans uppmärksamhet. En stor spindel. Ingen verkade bry sig om den. Felix följde förstrött spindelns väg uppför väggen, hans tankar kretsande kring hur han skulle kunna komma de här människorna in på livet.

Stönanden väckte abrupt Felix ur hans funderingar. En man och en kvinna låg på en av de andra madrasserna. Tätt ihopslingrade. Felix drog sig minnes Jagos ord: "Du alstras, du föds, du lever och du dör bland främlingar som inte bryr sig ett skit om dig".

"Chockerande, inte sant?"

Felix vred på huvudet. En äldre man han hade sett i matkön på gatan stod bredvid honom och han nickade stumt till svar.

Den gamle mannen satte sig med visst besvär ner bredvid Felix på madrassen.

"Du är smart."

"Varför säger du det?"

"Jag iakttog dig när du vaknade."

"Kläderna, menar du."

"Jag trodde du skulle ställa till med en scen."

"Det hade inte hjälpt. Ingen här hade talat om något för mig ändå."

"Som jag sa, du är smart."

"Tror du jag kan få någon här att prata med mig?"

"Det ska du nog inte räkna med. Jag har bott här i många år nu och jag vet hur svårt det är att komma människor nära."

"Kommer du från Övre Zonen?"

"Från början, ja."

"Hur kommer det sig då att du är här?"

"Förvisad. Jag måste ha trampat någon på tårna. Vem vet jag inte men jag kan gissa varför, jag var förmodligen för frispråkig för mitt eget bästa. I alla fall transporterades jag hit och beordrades att inte försöka ta mig tillbaka till Övre Zonen igen om jag inte ville bli avrättad. Jag ville inte dö så jag stannade. Det är bättre att vara levande här än död i Övre Zonen."

"Jag vet inte om jag håller med om det."

"Du har väl sett en del av de motbjudande sidorna. Att hjälpa Jago med hans plikter är tufft, inte tu tal om den saken."

"Känner du Jago?"

"Vi är vänner, om man kan använda det ordet här."

"Vad för slags människa är han?"

"Han är den mest renhåriga man jag har träffat här. Han har integritet. Människor litar på honom, det är därför han blev sektorledare. Han gör det som behöver göras. Men tro inte att han är ett dygdemönster. Han tycker om kvinnor..."

"Är du säker på att han inte har något emot att du berättar de här sakerna för mig?"

Den gamle mannen log bara.

"Hur är det med relationer här?"

"Människor håller ihop ibland, om de tycker om varandra, men på grund av att det är så trångbott, ingen möjlighet till något som ens liknar privatliv, påverkar det humöret, människor blir osams och sticker sin väg. Ingenting konstigt med det."

"Men kan man verkligen kalla det att leva?"

"Min pojke... Felix, inte sant?... människan är ett djur. Om man bara ger honom mat och kläder och låter de naturliga drifterna få fritt utlopp kommer han att klamra sig fast vid livet. Civilisation är naturligtvis bra men det är inte nödvändigt för överlevnad."

"Det är svårt att avstå från det man en gång har haft."

"Sant, men människan är också oerhört anpassningsbar. Jag skulle kunna slå vad om att om du stannar här mer än några dagar kommer jag att se dig med en kvinna på den här madrassen. För mig tog det ungefär två veckor att komma över de där känslorna av skam och blygsel. Sedan gjorde jag vad alla andra gör."

"Det kommer inte jag att göra." Felix skakade energiskt på huvudet.

"Vi får väl se."

Det kliade i Felix av iver att få veta mera men han tvekade, rädd att mannen skulle få nog och gå sin väg om han var för påträngande. Men efter ett par minuter beslutade han sig för att inte gå som katten kring het gröt utan ställa de frågor som brände i honom. Det fick bära eller brista.

"Det är något du vill säga," konstaterade mannen som om han kunnat läsa Felix tankar.

"Är det så uppenbart?"

"Jag är bra på att läsa av människor. Vad är det du undrar över?"

"Hur det var förr i tiden. Jag vet att samhället såg annorlunda ut men jag vet inte hur."

"Det var en stor fråga." Mannen såg sig omkring och sänkte rösten. "Jag tror det vore bättre om vi diskuterade det någon annanstans. Men så mycket kan jag säga att uppdelningen i zoner var ett beslut fattat av de styrande, att bevara en del av städerna för gräddan i samhället," han log sardoniskt, "flytta medelklassen till utkanterna av städerna och fösa in patasket i områden som det här."

"Jag antar att det skedde samtidigt i hela landet?"

"Städer, mindre orter, landsbygden. Överallt. I andra länder också."

"Det är så mycket jag inte vet." Felix suckade.

"Du var inte född då, eller hur?"

"Jo, men jag var bara några år gammal. Jag kommer knappt ihåg någonting om hur livet var före zonindelningen." En plötslig misstanke slog Felix. "Hur kommer det sig att du vet så mycket? Var du en av dem som fattade beslutet?"

"Nej, nej." Den gamle mannen gjorde en avvärjande gest. "Jag arbetade för en av dem och fick viss insyn men det var allt."

Utan vidare palaver reste mannen sig.

"Nu är det dags för min middagslur. Vi får talas vid igen."

Felix stirrade efter honom, otåligheten att få höra mera rev redan i hans inre. Ett ord slog rot i hans hjärna. Förvisad. Skälet till att han inte kunde släppta tanken var att en av hans få vänner plötsligt en dag hade försvunnit. Felix hade kollat listan över ID-nummer där alla i Övre Zonen fanns registrerade. För att överleva i Övre Zonen var man tvungen att ha ett ID-nummer eftersom det var enda sättet att identifiera sig och utan det var man utestängd från allt i samhället. Hans väns nummer hade försvunnit från listan som om han aldrig hade existerat. Han var inte död, hade så varit fallet hade ordet "avliden" kommit upp efter numret. I Övre Zonen övervakningssamhälle var det ingen som utan anledning försvann spårlöst. Fler nummer fattades på listan men vad som hade sagts till Felix och alla andra var att det handlade om hemliga nummer för officiell användning och vetskap om vilka de numren tillhörde var hemligstämplad information. Men kunde det vara så att de numren tillhörde personer som hade förvisats? De tankegångarna gav upphov till ytterligare funderingar. Kanske hade vännen blivit anklagad för våldtäkt. Sådant var sällsynt i Övre Zonen men när det inträffade var det kvinnans ord som gällde. Ingen bevisning krävdes och det obligatoriska straffet var förvisning till Nedre Zonen. Tänk om...

För att få stopp på rundgången av obesvarbara frågor riktade Felix blicken mot TV:n. Ytterligare en kärlekshistoria hade tagit upp den eviga stafetten som pågick dygnet runt och ändå aldrig nådde mållinjen. Historien var totalt förutsägbar men Felix höll ut, fast beslutet att se åtminstone en hel film. Efter att ha tagit sig över den första långtråkighetsbarriären märkte han till sin förvåning att han blev engagerad av historien. Och när en annan film tog vid fortsatte han titta.

Felix tog inte ögonen från TV-skärmen förrän han hörde den lilla trudelutten från lastbilen. Minidatorn han hade haft var naturligtvis borta, tillsammans med hans kläder, men han insåg att klockan måste vara två. Han hoppade upp från madrassen och sprang nerför trapporna som kändes kalla under hans bara fötter.

"Hej," hälsade Jago när Felix kom ut ur byggnaden. Sedan skrattade han.
"Originell utstyrsel."

"Du visste att mina kläder skulle bli stulna," anklagade Felix honom med ett leende.

"Jag är inte förvånad. Skorna också?"

"Allting utom de här." Felix gjorde en gest mot underkläderna.

"Du kan inte gå omkring och se ut så där. Jag ska skaffa lite kläder åt dig. Och skor."

"Nej." Felix skakade på huvudet. "Jag vill inte behandlas annorlunda än alla andra här."

"Om det är så du vill ha det. Men jag hjälper dig om det behövs." Jago log som om något roade honom men han sa inget mer.

"Om jag behövde en skyddsängel borde jag inte vara här överhuvudtaget."

"Som du vill," Jago ryckte på axlarna, "men du måste ha något på fötterna." Han satte upp handen för att förekomma Felix protest, lutade sig bakåt och tog fram ett par kraftiga kängor. Han gav dem till Felix med orden: "Du kan inte göra ditt jobb utan skor."

Felix insåg att Jago hade rätt och eftersom han började bli riktigt kall om fötterna satte han på sig kängorna och efter att ha bytt ut ponchon mot den gröna overallen klev han upp i lastbilen. Han såg inte fram mot dagens arbete men nu visste han i alla fall vad som väntade.

"Vad har du gjort idag?" frågade Jago medan han långsamt styrde lastbilen genom folkmassan.

"Inget särskilt men jag fick i alla fall något i magen. Var kommer maten ifrån?"

"Välgörenhet från Övre Zonen."

"Du skämtar."

"Det är sant. Maten levereras varje morgon och varje kväll."

"Men varför?"

Jago stannade lastbilen. Blickande ut genom vindrutan svarade han:

"Ge folket mat, värme och något att fördriva tiden med, då håller de sig på mattan. Det är skälet. Föda och underhållning. Och det är framgångsrikt."

Felix sneglade på Jago och hans händer som kramade ratten så hårt att knogarna lyste vita.

"Varför är du så arg?"

"Jag vill komma härifrån. Jag är så intill döden trött på okunnigheten, tristessen, våldet, hela det här stinkande jävla infernot." Jagos röst var låg men den skälvande intensiteten bakom orden gick inte att ta miste på. När Felix inte sa något tog Jago ett djupt andetag och slöt ögonen i en minut. "Det är utmattande att kämpa för något som du vet att du aldrig kommer att vinna men som du ändå aldrig kan sluta kämpa för. Ibland blir det bara för mycket. Glöm vad jag sa. Nu har vi ett jobb att göra."

Men Felix visste att han inte skulle glömma vad Jago hade sagt.

Lastbilen stannade framför byggnaden där Felix dagen innan hade sett den unga kvinnan, Tania. Jago gick in först och innan Felix hade hunnit följa efter honom kom Jago tillbaka ut med henne i armarna.

"Tania!" utropade Felix.

"Ja. Hon dog igår kväll."

"Sjukdomen?"

"Nej, hon förblödde. Något måste ha gått fel när hennes barn föddes."

Jago kastade hennes kropp på lastbilens flak och stod en stund och såg ner på kroppen.

"Och barnet? Vad händer med det?"

"Tas om hand av myndigheterna. Alla barn tas om hand av myndigheterna."

"Vad menar du?"

"Så fort ett barn föds tas det från modern. Har du inte lagt märke till att det inte finns några barn på gatorna?"

Frågor trängdes på Felix läppar men han sköt undan dem för stunden.

"Tanias barn. Du sa att det kunde vara ditt. Bryr du dig inte om vad som händer med det?"

"Egentligen inte. Varför skulle jag göra det?"

Felix såg plötsligt var Jago hade sin högra hand.

"Hon är död! Kan du inte visa lite respekt?"

Felix lutade sig mot lastbilen.

"Du är för känslig. Du måste lära dig vad som gäller här, Felix."

"Men att skända de döda. Det är helt sjukt!"

"Jag skändade henne inte. Det skulle jag aldrig göra. Jag rörde bara vid henne. Hon hade tyckt om det."

"Och han sa att du har integritet."

"Vem sa det?"

"En gammal man i samma rum."

"Åh, Simon. Han har höga tankar om mig. För höga. Jag är sannerligen inte bättre än någon annan."

"Han sa att du tycker om kvinnor."

Jago brast ut i skratt.

"Årets underdrift."

I det ögonblicket hojtade någon:

"Räd! Räd!"

"Ta betäckning!" ropade Jago till Felix som med hjärtat i halsgropen dök ner bakom lastbilen i samma ögonblick som skjutandet startade. Han såg aldrig anfallarna men kulor ven genom luften och människor runt honom föll till marken, några för att ta skydd, andra sårade.

Felix stannade kvar hopkrupen bakom lastbilen. Efter vad som kändes som en hel evighet men i själva verket bara var några få minuter upphörde skottlossningen och Felix stack huvudet runt sidan av fordonet för att se hur det hade gått för Jago.

Han stod bredvid lastbilen med Tania i sina armar. Hennes kropp var blodig, genomborrad av kulor. Felix tog sig på lätt skakiga ben upp och gick fram till Jago.

"Händer sådant här ofta?"

"Då och då." Jago lade varsamt tillbaka Tanias kropp på flaket och vände sedan blicken mot Felix. "Jag använde henne som sköld."

"Jag ser det." Felix betraktade den sargade kroppen, fortfarande bedövad av den chock han fått av det plötsligt uppträffande våldet.

"Nå, ska du inte säga att jag inte borde ha gjort det?"

Felix skakade långsamt på huvudet.

"Tycker du det här är mer naturligt än det jag gjorde förut? En kropp genomborrad av kulor. Förut rörde jag bara vid henne."

"Åh, jag vet inte!" Vad Jago sa var sant. Felix hade reagerat starkare när han såg Jago röra vid Tanias döda kropp än han gjorde när han såg den genomborrad av kulor. Han kunde inte förklara varför.

"Felix!" Jagos rop avbröt hans tankar. "Kom nu, hjälp mig ta fram första hjälpen-lådan från lastbilen."

Den kommande halvtimman gjorde Jago vad han kunde för offren för räden. Vissa hamnade direkt på lastbilsflaket, andra fick sina sår omsedda.

"Finns det sjukhus här?" frågade Felix.

"Inga sjukhus."

"Men du har första hjälpen-utrustning?"

"Tillhandahållen av Övre Zonen." Jago log stramt. "Du kommer att märka att det är så det fungerar här. Övre Zonen ger oss det vi behöver för att överleva och inte så mycket mer. Det är bara vi sektorledare som har den här utrustningen. Och rätt att bära vapen," tillade han.

"Men om någon blir allvarligt sjuk..." insisterade Felix.

"Det är bara att hoppas att det inte händer. Fast det finns en utväg om man är riktigt desperat."

"Ja?"

"Ta en kniv eller något annat tillhygge och närma dig en patrull..."

Jago sneglade på Felix som skakade på huvudet när han förstod vad Jago menade.

Med dagens runda avklarad släppte Jago några timmar senare av Felix utanför hans byggnad. Den svaga metalliska klangen från matvagnens gonggong genljöd ett par kvarter bort och han bestämde sig för att vänta.

"Jag ser att du har fått tag på ett par skor."

Felix ryckte till och vände sig om. Simon stod bredvid honom.

"Hur mycket har Jago berättat om hur saker och ting fungerar här?"

"Inte mycket."

"Det kan jag råda bot på, både vad gäller situationen idag och tidigare. Om du är intresserad?"

"Om jag är!"

"Bra. När vi har ätit kan vi gå någonstans där det är tyst och prata."

Efter måltiden visade Simon vägen till en liten bar och de slog sig ner i ett mörkt hörn. Baren var tom med undantag av tre män som satt vid ett bord och spelade kort.

"Fråga på." Simon lutade sig tillbaka och knäppte händerna över magen.

"Allting här, kläder, TV-apparater, allt annat, var kommer det ifrån? Det finns väl ingen tillverkning här?"

"Nej, vi får allting utifrån."

"Jag har sett att det finns butiker. Kan man bara gå in och ta det man vill ha eller hur fungerar det?"

"Alla är chippade och du kommer inte in i någon butik utan att chippet registreras. För att hålla banditer borta. Bland annat."

"Chippade? Jag vet vad ett chip är, men..."

"Alla här har ett chip inopererat i fingertoppen som innehåller information av olika slag och det är det chippet som gör att du får det du behöver."

"Jag förstår."

Efter en kort paus fortsatte Felix förväntansfullt:

"Du lovade berätta för mig om hur det var förr."

"Var ska jag börja?"

"Du sa att det här med zonindelningen hände i andra länder också?"

"Det stämmer. Många västländer..." Han avbröt sig då han märkte att Felix rynkade pannan och såg frågande ut.

"Västländer?"

Simon svarade med en motfråga:

"Vad känner du till om världen utanför Övre Zonen?"

"Praktiskt taget ingenting. Det lilla jag vet..." Han gjorde en paus och sneglade på Simon, osäker på om han skulle våga säga något mer.

"Jag ska inte snoka." Simon log. "Alltnog. Världen är stor och uppdelad i regioner. Vad jag menar med västländer är länder i olika delar av världen som har likartade normer och värderingar. Det finns andra regioner där människorna har en helt annan syn på hur samhället ska fungera. Besvarar det din fråga?"

Felix nickade och Simon fortsatte:

"Massinvandring från andra delar av världen ledde till en enorm upptrappning av våld och brottslighet av skilda slag. Till att börja med reagerade inte många i ursprungsbefolkningen men i takt med att antalet konflikter steg och migranter med helt oförenliga värderingar började nästla sig in i samhällets innersta, ökade motståndet mot den invandringspolitik som fördes av många politiker i västvärlden. Jag tror, och det är min personliga uppfattning, att politikerna togs på sängen av styrkan i protesterna. Invandringskritiker organiserade sig mer och mer och när de började samarbeta över nationsgränser, jag tror att det var då den här tanken på zonindelning först luftades som ett sätt att kontrollera befolkningar. Men då uppstod problemet med vad som kunde göras med de horder av migranter som hade översvämmat västvärlden. Politiker och andra inflytelserika personer kunde dela upp sina samhällen i zoner och med hjälp av tekniken införa det totala övervakningssamhället men något behövde göras för att eliminera hotet från helt oönskade och ofta mycket våldsamma element."

"Så vad gjorde de?"

"De anlidade legosoldater från olika delar av världen som gavs fria händer att ta hand om problemet, om man uttrycker saken så. Det innebar att döda alla som på minsta sätt gjorde motstånd och också alla som rent påtagligt var främmande element."

"Rent påtagligt?"

"Genom sättet de klädde eller betedde sig på. Många som inte gjorde motstånd dödades också och lades i massgravar. Strategin fungerade. Det förekommer naturligtvis slagsmål och bråk i Nedre Zonen, men då handlar det om individer, inte grupper, och de är inte organiserade så därför ses de inte som ett hot mot de styrande."

En ordväxling mellan de kortspelande männen avledde tillfälligt deras uppmärksamhet men när det hade lugnat ner sig återupptog Simon:

"En annan sak som var annorlunda förr var att man kunde resa över hela världen. Man behövde ett pass för att komma in i andra länder men utöver det fanns det inga egentliga restriktioner. Jag besökte flera länder som var väldigt olika vårt land och pratade med människor som levde under helt andra betingelser än vad vi gjorde, men allt det upphörde, alla gränser stängdes. Vid den tidpunkten sades det att gränserna stängdes och kontrollsamhället med sina olika zoner infördes för att förhindra Sjukdomen från att spridas över världen, för att skydda människor. Sjukdomen kom verkligen vid ett lämpligt tillfälle för de i toppen som ville ha det samhälle vi har nu."

"Vad är det du vill säga?"

"Ingenting, min pojke, ingenting. Bara en gammal mans svamlande."

Felix bytte samtalsämne.

"Jago sa något om att alla barn tas om hand av myndigheterna så snart de föds."

"Även om du bara har varit här ett par dagar måste du ha sett patrullerna som gör sina rundor, man kan inte undgå att lägga märke till deras uniformer med de röd-vit-svarta armbindlarna med sin symbol."

"Som ser ut som ett lustigt kors."

"Precis. En av deras plikter är att rapportera nyfödda barn till myndigheterna. Alla barn tas till läger där de uppfostras. Det finns inga egentliga skolor i lägren, barnen får bara lära sig det de absolut behöver veta för att överleva."

"De är analfabeter."

"Mer eller mindre. Då är de ett mindre hot för de styrande. När barnen fyller 16 skickas de tillbaka hit för att bli en del av patrasket."

"Men du och andra som kan läsa och skriva, varför undervisar inte ni barnen?"

Simon skakade på huvudet.

"Böcker är strikt förbjudna. Alla slags böcker. Den som blir påkommen med att ha en bok avrättas. Under den första perioden efter zonindelningen var det vissa som gjorde det du föreslog men när de, och deras elever, dödades vågar ingen nuförtiden ens försöka."

Felix satt med blicken förlorad i fjärran och försökte ta till sig allt det han hade fått höra. Efter ett par minuter fortsatte Simon:

"De där chipen... de har också andra användningsområden. De innehåller medicinsk information så om någon i Övre Zonen behöver en organtransplantation eller medicinska experiment ska genomföras... Chipen innehåller spårningsutrustning så myndigheterna vet alltid exakt var varje chippad person befinner sig, så om de behöver något, eller någon..."

"Jag fattar."

Simon tystnade.

"Det finns ett skäl till varför du berättar det här för mig, inte sant?"

"Jag har inte långt kvar och jag ville dela med mig av det jag vet till någon som kanske kan ha användning för det. Och också för att gottgöra mina synder."

En skugga passerade över Simons ansikte.

"Det finns en sak du kan göra för mig."

"Ja?"

"Tala om för Jago att han gissade rätt. Han vet vad jag menar."

"Det ska jag göra."

"Gå nu, Felix."

Felix nickade och reste sig. Han hade nästan hunnit fram till dörren när ett skott ekade bakom honom. Snabbt vände han sig om och rusade tillbaka. Simon låg hopsjunken över bordet med pistolen fortfarande i handen. Felix stod stilla ett ögonblick utan att veta riktigt vad han skulle göra men sedan sa han i riktning mot bartendern som inte hade rört sig från sin stol bakom disken:

"Vi hämtar honom i morgon."

Mannen nickade bara och fortsatte titta på TV-filmen.

En kvart senare sköt Felix utan att knacka upp dörren till Jagos rum. I det svaga blåaktiga skenet från taklampan såg han Jago och en ung kvinna ligga på madrassen. När Felix förstod vad de höll på med tog han ett snabbt steg bakåt och tänkte gå ut igen men Jago vred på huvudet och sa:

"Kom in och sätt dig."

Som den naturligaste sak i världen fortsatte han med det han hade för händer. Felix tvekade men gick in, stängde dörren efter sig och satte sig försiktigt med stolen balanserande mot väggen. Han försökte fokusera blicken på den urblekta tapeten, som knappast syntes i den svaga belysningen, men de två på madrassen distraherade honom och hans ögon drogs hela tiden till dem. De verkade inte bry sig om hans närvaro alls. Flickan blinkade till och med mot honom.

När kvinnan med ett glatt tjingeling hade lämnat rummet satte sig Jago upp på madrassen.

"Tyckte du om att se oss knulla?"

"Jag önskar att du ville sluta använda sådana ord."

"Det är vad det är, oavsett vad man kallar det. Inte sant?"

"Knu... Älskar du varenda dag?"

Jago skrattade högt.

"Du har fattat galoppen. Mer eller mindre."

Felix drog sig plötsligt till minnes varför han hade kommit.

"Simon är död. Han sa något om att han inte hade långt kvar och sedan sköt han sig."

"Jag är inte förvånad. Han närmade sig pensionsåldern."

"Pension?" Felix rynkade pannan. "Pension från vad? Jag trodde inte folk jobbade här."

"Så du vet vad pension betydde, förr i tiden?"

"Min morfar berättade för mig."

"Din morfar?"

"Jag förklarar närmare någon annan gång," svarade Felix lite undvikande och fortsatte: "Men vi pratade om Simon."

"Ordet pension är en eufemism. Det betyder att man pensioneras från livet."

Felix spärrade upp ögonen när han förstod innebörden av det Jago hade sagt.

"Gamla människor dödas? Bara så där?"

"Jag sa ju att det är ett hårt liv här."

Eufemism. Felix betraktade tankfullt Jago. Hur kom det sig att han som enligt vad Felix hade hört om Nedre Zonen borde vara mer eller mindre analfabet kände till ett sådant ord? Men plötsligt kom han ihåg det meddelande Simon hade bett honom framföra till Jago.

"Simon sa något annat också. Han sa att du hade gissat rätt."

Jago lutade huvudet mot väggen och stirrade upp i taket utan att säga något.

"Vad var det du hade gissat?"

"Han var en spion," replikerade Jago utan att ta blicken från taket.

"En spion!" utropade Felix chockat.

"Jag gissade det för ett par år sedan."

"Men du gjorde ingenting?"

"Jag gjorde ingenting, vilket var fel av mig. Men jag uppskattade våra samtal så mycket. Det är försvinnande få människor här man kan ha ett intelligent samtal med så jag lät mina misstankar förbli... misstankar. Väldigt själviskt av mig, jag vet." Jago flyttade blicken från taket och stirrade på Felix.

Efter en kort paus återupptog Felix:

"Varför berättade du inte om chipen och vad de används för?"

"Simon talade om det för dig?" Jago skärskådade Felix, som fortfarande hade sin filtponcho. "Eftersom du inte kan gå in i en butik ska jag skaffa dig lite kläder."

"Vad skulle hända om jag försökte gå in i en butik utan chipet?"

"Ett automatiskt larm skulle skickas till säkerhetsstyrkorna och du skulle kvarhållas och arresteras."

Felix reste sig från den skrangliga stolen.

"Det börjar bli sent, jag borde gå hem. Till min madrass."

"Vi ses i morgon, Felix."

En tidig morgon dog en av personerna i rummet av Sjukdomen. När de slängde upp hans kropp på lastbilsflaket frågade Felix:

"Sjukdomen. Vad vet du om den?"

"Inte mycket. Du har sett de typiska utslagen. Utöver det vet jag bara att förloppet är snabbt. Det är därför inte fler får den. Så snart du visar tecken på att vara sjuk undviker alla dig."

"Den finns inte i Övre Zonen. Simon verkade tro att smittan avsiktligt spreds i Nedre Zonen för att hålla antalet människor nere."

"Det skulle inte förvåna mig."

"Kunde de verkligen vara så hänsynslösa?"

"De?"

"Du vet vad jag menar."

Jago skrattade men sa ingenting. I det ögonblicket passerade en patrull förbi dem på trottoaren. Felix iakttog förstulet kvinnorna i sina svarta uniformer med de trefärgade armbindlarna. Jago fångade hans blick.

"Oroa dig inte. Nu när du har kläder från Nedre Zonen finns det inget som avslöjar att du inte kommer härifrån. Men hur observant är du egentligen?"

"Vad menar du?"

"Vid det här laget har du sett ett antal patruller. Har du lagt märke till något särskilt med dem?"

"Egentligen inte. Kvinnor med stora vapen."

"Så du har lagt märke till det."

"Lagt märke till vad?"

"Bara kvinnor. Inga män."

Felix hade sett men inte närmare reflekterat över att patrullerna enbart bestod av kvinnor.

"Vilka är de?"

"Mellanzonare. Patrullerna utgår från Övre Zonen men de består av mellanzonare. Sjysta häckar dock."

Felix följde Jagos blick och log brett.

"Du är oförbätterlig."

Han klev in i fordonet och lutade sig tillbaka mot sätet, fortfarande med ett leende i ansiktet. Atmosfären i lastbilen var avslappnad. Felix kände en större samhörighet med Jago efter bara några dagars bekantskap än han gjorde med de han kallade vänner i Övre Zonen.

"Vad gör människor med sin tid här? Det verkar som om de bara irrar omkring utan mål."

"Utöver att se på TV och knulla... ursäkta, ha sex." Jago skrattade. "Inte mycket. Det finns spelsalonger där man kan spela kort och sådant. Och du har sett barerna. Det dricks inte så mycket som man kunde tro men om man är tydligt beskänkt på gatan blir man arresterad."

"Besänkt?"

Jagos ögon glittrade av munterhet.

"Du gör det med avsikt," anklagade Felix honom lättsamt. "Så att jag inte ska få en lugn stund förrän jag har fått reda på varför du känner till sådana ord."

"Jag ska berätta," svarade Jago med plötsligt allvar i rösten. "Men inte nu."

Felix tankar växlade in på ett annat spår. Efter att ha övervägt saken i några sekunder beslutade han sig för att ta risken.

"När jag först kom hit," började han och fortsatte med att berätta för Jago om sitt möte med den gamle mannen i det låsta rummet. "Han föreslog att jag skulle lämna zonerna och ge mig ut på landsbygden. Jag kanske följer hans råd."

Jagos händer grep hårt om ratten.

"Om du gör det vill jag följa med dig."

"Det blir farligt," varnade Felix.

"Som om jag skulle bry mig om det. Jag skulle aldrig förlåta mig själv om jag lät en sådan chans glida mig ur händerna."

"Jag var ganska säker på att du skulle säga det."

"Vi kommer bra överens, du och jag, inte sant?" Jago sneglade på honom.

"Jag tror att vår vänskap öppnar nya horisonter för oss båda."

"Vänskap?"

"Vi har bara känt varandra i några dagar men ja, jag tror vänskap beskriver vårt förhållande."

Jago svarade inte men såg förnöjd ut.

En medelålders kvinna flyttade in i rummet. Någonting hos henne sa Felix att hon inte var från Nedre Zonen men han ville inte dra uppmärksamhet till sig genom att vara för frågvis så han väntade på att hon skulle ta första steget.

Längs ena väggen i rummet stod åtta små kistor, samma antal som madrasserna i rummet. Kistorna var numrerade. Felix visste att kistan som tillhörde hans madrass hade nummer fem men han hade inte kommit sig för med att undersöka vad som fanns i den. En morgon gjorde han slag i saken och öppnade locket. Överst i kistan låg en filt och några klädesplagg som hade tillhört mannen som hade haft madrassen före honom. Och under främlingens kläder upptäckte han sina egna, de som han hade haft på sig när han kom. Ett skratt exploderade bakom honom och han vände sig om. Maria iakttog honom med ögon som glittrade av

uppsluppenhet. Först kände Felix hur ilskan steg inom honom men sedan såg han det lustiga i situationen och började också skratta.

"Ni testade mig," sa han till Maria. "Hur jag skulle reagera när jag såg att mina kläder var borta. Blev jag godkänd?"

"Absolut. Vet du, vi slog vad om hur du skulle reagera."

"Vilka var oddsen?"

"Dåliga. Men jag trodde på dig."

Felix log till svar. Av någon anledning som han inte kunde förklara för sig själv glädde det honom att Maria nu verkade se honom i en mer positiv dager.

Nykomlingen höll på att plocka med saker i sin kista. Kläder, ett par barnteckningar, ett foto. Och något som såg ut som en bok. Kvinnan fångade Felix blick och med ett leende höll hon fram teckningarna mot honom. Sneda hus i grälla färger, en enorm sol, streckfigurer med orden "mamma" och "pappa" under och två mindre streckfigurer.

"Lyckligare dagar," sa hon och en skugga for över hennes ansikte.

"Din familj?"

Hon nickade.

"Jag heter Elise."

"Felix."

Maria betraktade dem med ett uttryck i ansiktet som Felix inte riktigt kunde tyda. Han ville prata med Elise, fråga henne om hennes bakgrund, men tog det säkra före det osäkra och höll tyst. En alarmerande tanke slog honom plötsligt. Tänk om Maria var en spion? Han ville inte tro det men han kände henne inte. I nästa sekund förebrådde han sig själv för hur snabbt han hade anammat en tankegång där han var så beredd att tro det värsta om människor. I Övre Zonen fanns inga spioner. Eller gjorde det det?

Matvagnens gonggong ljöd svagt genom det öppna fönstret och människorna i rummet steg utan brådska upp från sina madrasser. Det skulle dröja en stund innan vagnen kom fram till deras hus. Elise stängde locket på sin kista och vände sig mot Felix. Med en snabb blick runt rummet försäkrade hon sig om att de var ensamma.

"Du är väl inte härifrån?" frågade hon.

"Nej, jag kommer från Övre Zonen."

Elise höjde ögonbrynen.

"Förvisad?"

Felix skakade på huvudet.

"Det går så mycket rykten i Övre Zonen så jag ville se med egna ögon hur det är. Varför är du här?"

"Förvisad. Från Mellanzonen."

Felix iakttog henne med nyväckt intresse. De enda från Mellanzonen han hade haft kontakt med var sådana som jobbade i Övre Zonen och då handlade det enbart om rent praktiska ting.

"Varför blev du förvisad?"

"Jag var lärare. Jag försökte få mina elever att ha ett öppet sinne och inte bara okritiskt svälja allt de hör och ser utan ta reda på saker och ting själva. Det var inte populärt hos ledningen. Någon måste ha rapporterat mig. Så här är jag nu."

Samtalet avbröts av matvagnens gonggong, den här gången närmare, så Felix visade vägen nerför trapporna. Efter att ha fått sin frukost tog de sig en bit längre ner på trottoaren där det inte var lika stor trängsel och högg in på maten.

"Det är förmodligen säkert att prata här." Felix såg sig omkring, ingen verkade bry sig det minsta om dem. "De där teckningarna du visade mig, bor dina barn hos dig?"

Elise gav honom en blick som om han var mindre vetande.

"Självklart."

"I Övre Zonen finns något som kallas Ungdomshem där barnen förväntas bo från två års ålder tills de blir 18. Mödrar får besöka sina barn men helst inte för ofta. Det är inte obligatoriskt att sätta ditt barn i ett Ungdomshem men de mödrar som vill uppfostra sina barn själva övervakas noga och måste godkänna att det finns kameror och mikrofoner i deras hem."

"Och fäderna? Har de inget att säga till om?"

"Egentligen inte."

Felix såg att talet om barn gjorde Elise upprörd.

"Jag kommer aldrig att få träffa mina barn igen...", hon såg bort med tårar i ögonen, "men jag skulle aldrig ha låtit främlingar uppfostra mina barn. Aldrig. Det verkar som om förhållandena i Övre Zonen inte är så avundsvärda som de vill få oss i Mellanzonen att tro."

"Men de mellanzonare som arbetar i Övre Zonen kan väl berätta om hur det är där?"

"Det får de inte. Strängt förbjudet. Du kan säkert räkna ut vad som händer om de bryter mot det förbudet." Elise log blekt.

"Apropå arbete," återupptog Felix. "Ni måste väl arbeta?"

"Ja, alla måste ha ett yrke. De som vägrar..." Hon avslutade inte meningen men Felix kunde gissa. "Jag vet inte vad jag skulle göra om jag inte arbetade, bara gå sysslolös hela dagarna skulle kännas totalt meningslöst."

"Då kanske du förstår hur jag känner det eftersom vi i Övre Zonen inte behöver arbeta. Visst finns det nöjen och aktiviteter men jag kan inte göra det jag helst vill göra så livet känns ganska tomt. Jag lever upp när jag kommer hit, trots att det är farligt. Kanske på grund av att det är farligt."

En kort tystnad följde.

"Men ni jobbar väl inte hela tiden?" frågade Felix.

"Inte alls. Vi har en hel del fritid."

"Så vad gör ni då?"

"Olika saker. Min son spelar piano och min dotter tar danslektioner. Det finns nöjesfält med en massa aktiviteter. Vi har en fin trädgård och det går åt en hel del tid och arbete för att hålla den i stand."

"Ni har ett eget hus?"

"Det är inte stort men vi trivs."

En rörelse bland folkmängden på gatan fångade Felix uppmärksamhet. Han visste vad det var redan innan han såg dem. En patrull. Människorna som trängdes på gatan drog sig undan och höll sig på avstånd från de uniformsklädda kvinnorna. Felix tittade bort. Även om Jago hade sagt att han såg ut som om han kom från Nedre Zonen litade han inte riktigt på sig själv, rädd för att hans beteende kunde avslöja honom. Elises blick vändes mot de taktfast marscherande kvinnorna.

"En patrull," upplyste Felix som svar på hennes outtalade fråga.

Orden hade knappt lämnat hans mun när en av de uniformerade kvinnorna slet upp sitt vapen och ett skott ekade mellan husen. De andra medlemmarna av patrullen drog också sina vapen och människorna på gatan skingrades, några springande, andra dök ner på trottoaren. Som en ren reflex gick Felix ner på knä och drog Elise med sig.

Kvinnorna i patrullen svepte med ögonen över gatan men såg inget misstänkt utan sänkte vapnen och fortsatte oberört sin runda. Bakom dem låg en man död på gatan med en kniv i handen.

"Vad var det?" viskade Elise med darrande röst.

"Allt som liknar vapen är förbjudet. Inklusiva vassa knivar."

"Men de sköt honom bara. Borde de inte ha arresterat honom eller något sådant?"

"Det fungerar inte så här."

Gatulivet återvände till det normala och människorna tog en omväg förbi kroppen som låg på marken.

"De kan väl inte bara lämna honom där?" frågade Elise misstroget.

"Vi plockar upp honom senare."

"Vi?"

Felix förklarade och Elise ruskade förundrat på huvudet.

"Så förfärligt." Utan att Felix behövde fråga fortsatte hon: "När någon dör i Mellanzonen kremeras den personen, askan placeras i en urna som ställs i en minneslund."

Felix nickade.

"Ungefär som i Övre Zonen, förutom att vi inte vet vad som händer med askan."

"Ni har ingenting kvar som minner om den som har dött?"

Felix skakade på huvudet.

"Vi borde nog gå in igen. Om någon ser att vi pratar med varandra för länge kan det väcka misstankar."

"Du har hittat dina saker, ser jag."

Jago gav Felix ett roat ögonkast när han klev in i lastbilen.

"Hur...?" Felix hade inte tagit på sig sina gamla kläder men när han följde Jagos blick förstod han. Minidatorn. Den hade funnits bland hans saker i kistan och av gammal vana hade han tagit på sig den.

"Du borde inte ha den där, den avslöjar dig."

Utan ett ord tog Felix av sig minidatorn och la den i fickan samtidigt som han förebrädde sig själv för att gjort ett sådant enkelt misstag som kunde ha stått honom dyrt. Några minuter senare körde Jago upp bredvid mannen som blivit skjuten av patrullen tidigare under dagen. När de satt i lastbilen igen berättade Felix om sitt samtal med Elise.

"Du borde vara lite försiktig med att prata med henne. Det finns kameror som övervakar gatorna."

"Det visste jag inte."

"Jag tror inte de används mycket, förmodligen är det bara en försiktighetsåtgärd så att de finns på plats om saker och ting skulle börja urarta. Inomhus finns inga kameror. Men där kan du å andra sidan aldrig veta vem som är en spion."

"Jag är medveten om den risken." Felix tänkte på den plötsliga misstanke han fått att Maria kunde vara en spion men ju mer han funderade på det desto mer osannolikt verkade det. "Alla i mitt rum vet att jag kommer från Övre Zonen. Om det hade funnits en spion där borde jag väl ha blivit anmäld?"

"Inte nödvändigtvis. Jag tror de ser dig som en naiv övrezonare som bara vill leva lite farligt."

"Det var därför de tog mina saker. De drev med mig."

"Precis. De fick nog ett modikum av respekt för dig när du inte blev förbannad och skällde ut dem. Dessutom vet de vad vi gör så det faktum att du fortsätter hjälpa mig – frivilligt – ser de säkert också som något positivt."

"Modikum?"

Jago brast ut i skratt och sneglade på Felix.

"Det är så kul att reta dig. Du tar väl inte illa upp?"

Felix svarade inte utan drog bara på munnen.

"Om du tar mig med dig när du lämnar zonerna ska jag berätta allt. Hedersord."

"Om jag lämnar zonerna, menar du."

"Det kommer du att göra. Jag är säker på det och jag har sällan fel."

En vilsam tystnad föll.

"Hur kommer det sig att jag får mat när jag inte är chippad?" frågade Felix plötsligt. "Jag kan inte gå in i en butik men jag får mat."

"Jag kan tänka mig att de tycker att det är för krångligt att kontrollera alla två gånger om dagen och att det är enklare att låta de få individer det handlar om slippa undan."

"Säkerhetsministeriet vet ju ändå att jag är här, så..." Felix ryckte på axlarna.

"Din rörelsefrihet är mindre än vår. Du kan inte lämna din zon utan att registreras men det finns ingenting som hindrar oss från att lämna Nedre Zonen." Jago sneglade på Felix. "Den där lilla saken du hade på handleden... Du borde göra dig av med den helt och hållet. Ibland genomsöker patrullerna alla kistorna i en byggnad och om de hittade den skulle det dra till sig uppmärksamhet. Och dina kläder. Ta med dig dem imorgon så kan vi bränna dem."

Ett par dagar senare kom Felix in i byggnadens tvättrum och fann Elise där i full färd med att frenetiskt skrubba en klänning med en borste. Hon var så koncentrerad på vad hon hade för händer att hon inte uppfattade hans fotsteg och hon hoppade till när hon hörde hans röst:

"Jobbigt, inte sant?"

Luften i tvättrummet slog emot Felix som en varm och fuktig vägg. Elise nickade och strök svetten ur pannan.

"Jag saknar min tvättmaskin. Men det är bra med lite fysisk aktivitet."

"Du börjar vänja dig så smått vid förhållandena här."

"Jag har väl inget val." Elise tog upp klänningen hon hade tvättat och hängde den på en av tvättlinorna som genomkorsade rummet.

Felix la ner skjortan han hade tänkt tvätta. Han insåg med ens att här kunde de prata utan att bli avlyssnade och övervakade.

"Jag har tänkt på vad vi pratade om. Familj. Barn."

"Du har inga barn?"

"Inte vad jag vet," svarade Felix med ett glädjelogt leende. "Vi har inte mycket till familjeliv i Övre Zonen. Jag har varit tillsammans med samma kvinna i fem år nu men de flesta inleder och avslutar förhållanden på löpande band. Om man växer upp under de premisserna är det inte så konstigt att föräldrar och barn inte står varandra särskilt nära känslomässigt."

Elise skakade förundrat på huvudet.

"Så är det inte alls i Mellanzonen. Hos oss är familjen central. Det förekommer skilsmässor men bland mina vänner är det ytterst få som är skilda. Barnen är det mest värdefulla vi har."

"Och ni får uppfostra dem själva. Jag undrar varför det är så."

"Det är nog inte så förvånande. Vi uppfostrar dem till att bli produktiva medborgare, det är ju det som behövs i samhället."

Elise gjorde ett uppehåll och drog försiktigt upp ett foto ur fickan. Felix böjde sig fram för att se. Det var ett foto av henne, en man och två barn som satt på en vit träbänk i en trädgård med en kaskad av röda rhododendron i bakgrunden.

"Din familj."

Elise nickade stumt och fick något plågat i blicken. Felix tvekade ett ögonblick men bröt sedan tystnaden och frågade försiktigt:

"Jag tyckte att jag såg en bok i din kista."

"Min mammas dagbok. Eller snarare, en liten del av den. Hon skrev dagbok i många, många år och i den här finns det hon skrev när min far dog. Det finns så många gripande stycken som visar hur högt hon älskade honom att jag bara inte kunde lämna kvar den. Jag vet att jag inte borde ha tagit med mig den, att jag inte får ha några personliga tillhörigheter, men...", Hon avbröt sig och tårarna steg i hennes ögon.

"Vad är det där?"

Felix och Elise vände sig abrupt om och fann Maria stående bakom dem. Hon hade smugit sig in i rummet så tyst att de inte hade hört hennes fotsteg. Nu gick hennes blick till fotot som Elise fortfarande höll i handen.

"Vad menar du?"

"Vad är det för något?"

Felix tog ett djupt andetag.

"Har du inte sett något sådant här förut?"

Maria skakade bara på huvudet.

"I filmer på TV men aldrig i verkligheten."

"Det kallas ett foto."

"Får jag känna på det?" Maria sträckte uppfordrande fram handen.

Efter lite tvekan räckte Elise fotot till Maria, som strök den blanka ytan med fingret och synade det noggrant. Hon sa ingenting och efter ett par minuter lämnade hon tillbaka fotot till Elise.

"Inspektion!"

Effekten av det militäriskt klingande kommandot var omedelbar. Inom en minut var alla på fötter och stod som i givakt. Fyra patrullkvinnor kom till synes i dörröppningen. Deras blickar svepte över rummet innan de steg in och omedelbart började kroppsvisitera alla i tur och ordning. Det här var rutin, det förstod Felix på hur de andra i rummet betedde sig. Kvinnan som visiterade honom såg länge forskande på honom och han började bli nervös, var det något i hans beteende som verkade misstänkt? Men sedan gick hon vidare till nästa och Felix andades ut. Ledaren för patrullen gick fram till kistorna som stod vid väggen. Hon lyfte locket på den första kistan och personen som den tillhörde tog ett steg framåt. Patrullkvinnan rotade runt i kistan men hittade ingenting anmärkningsvärt utan gick vidare till nästa.

När hon kom till Felix kista tog han ett steg framåt, mycket tacksam över att ha lytt Jagos råd att göra sig av med sina egna kläder och minidatorn. Kvinnan sökte snabbt igenom kistan och smällde sedan utan ett ord igen locket.

Nästa kista tillhörde Elise. Hon tog ett steg framåt. Patrullkvinnan öppnade locket, rynkade pannan och böjde sig framåt. Hon plockade upp de två barnteckningarna som låg överst i kistan. Med ett hånfullt leende rev hon teckningarna i småbitar och de singlarde till golvet. Elise sa ingenting men hon hade tårar i ögonen. Plötsligt fick kvinnan ett bistert uttryck i ansiktet och med en triumferande gest fiskade hon upp den läderinbundna bok Felix hade fått en skymt av tidigare. Med stigande oro sneglade han på Elise som hade blivit blek.

"En bok." Kvinnans röst lät hård som flinta.

Elise skakade häftigt på huvudet.

"Min mammas dagbok. Det är inte en riktig bok."

"Det är en bok." Orden var slutgiltiga.

Utan förvarning slet patrullkvinnan upp sitt vapen och avfyrade det. Människorna i rummet backade upp mot väggarna. Med ett förvånat uttryck i ansiktet sjönk Elise ner på knä med kulhålet gapande mellan ögonen. Hon var död innan hennes kropp nådde golvet. Felix stirrade som om han inte kunde tro sina ögon med munnen halvöppen av chock. Han var på väg att protestera när hans blick mötte Marias. Hon skakade nästan omärkligt på huvudet men det räckte för att Felix skulle stänga munnen och hålla tyst.

Patrullkvinnan sökte igenom de återstående kistorna utan att hitta något förbjudet varefter patrullen marscherade iväg utan så mycket som en blick mot Elises döda kropp. Felix sjönk ner på sin madrass, fortfarande darrig av chock och med pulsen bultande i tinningarna. Maria gick fram till honom.

"Tack," sa han, "för att du varnade mig. Jag är skyldig dig en gentjänst."

"Du är inte skyldig mig någonting. Jago säger att vi kan lita på dig. Det är gott nog för mig."

På eftermiddagen när de hade burit ner Elises kropp till lastbilen och Felix satt bredvid Jago i framsätet sa han:

"Det gick så fort. Ingen förvarning. Hon hade ju inte gjort något."

"Hon hade en bok. Det räcker."

"Det var inte ens en riktig bok."

"Det spelar ingen roll. Allting som liknar en bok är förbjudet."

En man vinkade in lastbilen till trottoaren. Jago och Felix drog upp näsdukarna över ansiktet och satte på sig handskarna. Kvinnan hade dött av Sjukdomen. När han tog tag i hennes ben slog det Felix att det inte längre störde honom. De första dagarna hade han känt avsmak när han rörde vid de döda, även med handskarna på, men nu tänkte han inte ens på det.

Kroppen hivades upp på flaket och en stund senare körde de in i parken. Innan de tog itu med dagens skörd av kroppar anmärkte Jago:

"Du har varit här ett par veckor nu. Vad tycker du?"

"Det är inte fullt så illa som jag inbillade mig. Våldet har jag inte vant mig vid men jag behöver ju inte gå hungrig, jag har kläder och tak över huvudet."

"Hur trodde du att det skulle vara?"

"Innan jag kom hit första gången trodde jag att människorna här levde som djur. Jag trodde att jag skulle vara tvungen att rent fysiskt slåss för att få något att äta. Jag trodde att ingenting fungerade, som vatten och el. Och det samhälle jag ser är ett samhälle där alla grundläggande fysiska behov tillfredsställs, även om man inte har minsta tillstymmelse till privatliv och all undervisning är förbjuden. Det är naturligtvis det som är avsikten, de vill att de som bor här ska tycka att det kunde vara betydligt värre."

Jago applåderade lätt.

"Mycket bra. Du har förstått."

"Det är en sak jag vill tala med dig om. Maria. Hon hjälpte mig idag. När den där... kvinnan hade skjutit Elise var jag på god väg att protestera. Det hade säkert gjort att jag hade råkat illa ut men Maria gav mig en blick som sa till mig att hålla tyst." Felix gjorde en kort paus och fortsatte sedan med viss tvekan: "Det var några dagar när jag trodde att hon kanske var..."

"En spion." Jago avbröt honom. "Inte så konstigt. Hon är väldigt frågvis och det kan missuppfattas. Jag har känt henne i tio år och hon har alltid varit sådan."

"Känt henne... rent köttligt?"

Jago skrattade högt.

"Behöver du fråga?"

Jago hade precis hållt bensin i gropan och var på väg att ställa ifrån sig den tomma bensindunken när det knastrande ljudet av springande steg på grusgången fick honom att hastigt höja blicken. Utan förvarning slog en kula in i lastbilens

vindruta och splittrade den i småbitar. Felix, som stod bredvid fordonet, slängde sig med bultande hjärta till marken.

"Pistolen!" ropade Jago från sin position vid gropen samtidigt som han drog sitt eget vapen. Först fattade Felix inte vad han menade men sedan kom han ihåg. Pistolen i handskfacket. Med darrande och svettala händer lyckades han knäppa upp handskfacket och gripa tag i vapnet just när den förste rånaren närmade sig honom. Han sköt och såg mannen falla, blödande från armen. Felix riskerade ett snabbt ögonkast mot gropen men kunde inte se Jago. I nästa sekund anföll rånarna på bred front. Felix avlossade sitt vapen tills kulorna tog slut men drevs hela tiden långsamt men säkert bakåt.

Med den enda tanken i huvudet att försvara sig kunde Felix inte förstå varför han plötsligt inte hade fast mark under fötterna. Det var inte förrän han kände att han föll som den förlamande sanningen stod klar för honom.

Han hade ramlat ner i gropen.

Bedövad av fallet öppnade Felix långsamt ögonen. Det första han såg, bara några centimeter bort, var en sotsvart skalle med tomma ögonhålor som tycktes stirra på honom. När han lyckades slita blicken från skallen räckte det med ett ögonkast som avslöjade svartnande skelettdelar runt honom för att han skulle känna sig svimfärdig men med en kraftansträngning motade han bort paniken och kravlade sig upp. Han snubblade fram över det som fanns i gropen och hörde krasandet av ben som bröts av under hans tyngd, som en kuslig kör. Felix kämpade sig fram till gropens ena vägg, lutade sig mot den och spydde. Hans kropp kändes som muskellös gelé och han höjde blicken. Om han sträckte sig upp kunde han nätt och jämnt få händerna över kanten. Mitt i den mardrömslika situationen sände han en tacksamhetens tanke till att gropen var nästan full, hade den inte varit det hade han inte haft en chans att ta sig upp.

Då hörde han det. Ett lågt, klagande ljud. Felix vände blicken mot ljudet och i gropens halvljus såg han Jago ligga en bit bort. Han hade blod i ansiktet och på sin gröna overall. Felix stirrade på honom. Alla hans instinkter skrek åt honom att ta sig därifrån på en gång men något höll honom kvar. Han kunde inte lämna Jago i sticket. Illamåendet steg i honom vid blotta tanken på att ge sig ut i havet av svartnande ben igen men han måste skynda sig. Stanken och bensinångorna gjorde honom vimmelkantig.

Felix tog ett djupt andetag och slängde sig ut i gyttret av skelettdelar med ben som knastrade och rasslade under honom. Han nådde Jago och med musklerna spända till bristningsgränsen lyckades han lyfta upp honom. Med sin tunga börda stapplade Felix mot gropens vägg. Han ramlade ett par gånger men tog sig på fötter och grep tag i Jago och släpade honom efter sig. När han kom fram till jordväggen lutade han sig mot den, andfådd och med svetten rinnande i ansiktet. Jago varken rörde sig eller gav ett ljud från sig.

Vad göra nu? Felix själv kunde klättra upp ur gropen men hur skulle han få upp Jago? Bara en lösning verkade möjlig. Ingen tid att förlora. Han kände sig mer och mer omtöcknad. Skyndsamt skred han till verket. Fullt koncentrerad på vad han måste göra lyckades han koppla bort ohyggligheterna som omgav honom och till slut hade han byggt en skranglig plattform av mänskliga ben. Mycket försiktigt drog han Jago upp på plattformen, som krängde till och visade tecken på att rasa samman under hans tyngd men som höll. Felix hävde sig upp ur gropen fylld av en känsla av enorm tacksamhet. Han låg kvar på marken i ett par minuter och andades in den friska luften, för medtagen att röra sig. Stanken fanns kvar men väl ute ur det kringrända utrymmet i gropen var den uthärdlig.

Så snart han kunde andas normalt igen la Felix sig ner på mage och tog tag i Jagos handleder så hårt att knogarna vitnade. Sedan drog han. Plattformen rasade ihop med benbitar flygande omkring i luften men Felix tag i Jago höll och, mycket långsamt, halade han upp Jago över kanten. Med uppdraget slutfört satte han sig på marken och betraktade Jago som fortfarande var medvetslös. Hans armar kändes som om de hade dragits ur led men han log, nöjd med sin insats.

Plötsligt rörde Jago på sig och öppnade ögonen. Han vände på huvudet och såg Felix sitta på marken.

"Vad hände?" undrade han, fortfarande omtumlad.

"Du föll ner i gropen."

Jago mindes. Rånarna. Hans blick svepte över parken. Lastbilen var borta.

"Är du skadad?"

"En smäll i huvudet, tror jag. Jag klarar mig. Ge mig bara några minuter." Hans ögon fastnade på gropen. "Hur fick du upp mig därifrån?"

Felix berättade och Jago visslade sakta.

"Jag är imponerad. Tack."

"Vad ville de?"

"Lastbilen förmodligen. Som du har sett finns det inte många fordon på gatorna så de är måltavlor för de här rövarbanden."

"Vad gör vi nu?"

"Vi går hem."

"Är du säker på att du klarar av det?"

"Jadå. Hjälp mig upp."

Efter att ha sett till att Jago kom hem till sitt lilla kyffe återvände Felix till sitt rum och helt utpumpad efter dagens skräckupplevelser slängde han sig ner på madrassen och somnade genast mitt i ljudet av en eldstrid som utkämpades i deckaren som visades på TV.

Felix vaknade med ett ryck mitt i natten. Även med ögonen öppna kunde han fortfarande se framför sig skallen som stirrade på honom i mörkret. Flickan på madrassen intill hade som vanligt ögonen fästa vid den flimrande TV-skärmen och för att avleda tankarna följde Felix tankspritt filmen en stund. Med ens blev han medveten om att någon rörde sig bredvid honom och han vred på huvudet. Maria satt på golvet.

"Du hade en mardröm?" Hennes röst lät mjukare än han hade hört den tidigare. Han nickade.

"Vill du prata om det?"

"Nej."

"Okej."

Hon tystnade men satt kvar. Felix visste att han inte skulle kunna somna om även om han försökte så han sa:

"Jag har inte gjort något för dig och ändå verkar du bry dig om mig."

"Du har hållit ut utan att beklaga dig. Det är nog inte många som skulle göra det."

"Du trodde att jag skulle stanna ett par dagar och sedan smita min väg?"

"Det var vad vi alla trodde."

Plötsligt tog Maria Felix hand, knäppte upp sin klänning och la hans hand på sitt bröst. Mjukt och varmt. Han slöt ögonen och gav efter för begäret som steg inom honom som en strid ström.

Felix blick vilade på Maria som låg på hans madrass, naken. Första gången han hade varit otrogen mot Stella men Maria hade fått honom att i alla fall för stunden glömma de gastkramande upplevelserna i gropen.

"Jag sa att jag aldrig skulle göra det här."

"Göra vad?" Marias ögon glittrade i det svaga skenet från TV-skärmen.

"Älska mitt framför ögonen på andra."

"Så förfärligt var det väl inte?"

Han svarade inte men smekte hennes bröst och tänkte tillbaka på den första dagen när han hade sett paret som hade sex på madrassen intill. Det var två veckor sedan. Han kunde knappast fatta att han hade förändrats så mycket på så kort tid. När han älskade med Maria hade han inte skänkt de andra i rummet en tanke. Han hade blivit så van vid att ha främlingar omkring sig hela tiden att det hade känts på samma sätt som det gjorde med Stella i deras stora dubbelsäng. Stella. Han rynkade pannan. Maria såg hans ansiktsuttryck.

"Jag tror inte du behöver mig mera i natt." Hon reste sig, tog på sig sin klänning och försvann i dunklet.

Stella. Vad skulle hon säga när han kom tillbaka hem? Med den tanken i huvudet somnade Felix.

"Hur mår du?" Felix satte sig ner bredvid Jago på hans madrass.

"Bra."

"Det ser inte så ut."

Jagos ansikte var svullet med stora blåmärken.

"Mitt ansikte, menar du? De tyckte väl inte om mitt utseende."

"Hur kan du skämta om det? Det var inte roligt."

"Särskilt inte för dig." Jago såg forskande på honom. "Du fick upp mig ur gropen. Jag är dig evigt tacksam."

"Du skulle ha gjort samma sak för mig."

"Var inte så säker på det. Osjälviskhet är inte något som premieras i Nedre Zonen. Men hur känner du dig idag? Verkligen?"

"Fortfarande lite uppskakad men jag kommer över det."

Jago nickade och bytte samtalsämne.

"Du är på väg att lämna oss, inte sant?"

"Jag måste tillbaka hem ett tag, men sedan..."

Ett lyckligt leende spred sig över Jagos ansikte.

"Ska du lämna zonerna. Jag visste väl det!"

"Beslutet har mognat de senaste dagarna. Jag hämtar dig när jag är redo."

"Dröj inte för länge."

Jago följde Felix med blicken när han lämnade rummet. Äntligen en chans att komma bort, att fly från den själsliga fångenskap han hade levt i så länge. Vad som skulle hända, hur det skulle sluta, oroade honom inte. Det enda som betydde något var att komma därifrån. Han log brett.

"Var har du varit? Jag har varit så orolig!"

Stella hoppade upp ur sängen och sprang för att omfamna Felix. Klockan var över tio på förmiddagen men hon låg som vanligt kvar i sängen.

"Jag är så glad att se dig igen, Felix. Du har varit borta så länge att jag trodde att du kanske inte skulle komma tillbaka."

"Så mycket har hänt..."

Stella avbröt honom.

"Kom och lägg dig. Och gör dig av med de där kläderna från Nedre Zonen." Hon rynkade näsan som om de luktade illa.

"Det är inget fel på de här kläderna," retade Felix henne.

Han klädde snabbt av sig och snart låg de i sängen med armarna om varandra. Lite senare, med Stella slumrande bredvid sig, hennes huvud på hans bröst och hennes varma kropp mot hans gick Felix tankar plötsligt till Maria. Och Jago. Han log för sig själv. Inom kort skulle han lämna Övre Zonen och bli kvitt den rastlöshet han haft inom sig så länge och som hade gjort att han överhuvudtaget hade vågat sig på att besöka Nedre Zonen. Men han skulle sakna Stella. Felix tog hennes hår i sin hand och kysste henne lätt på nacken. Hon suckade och rörde sig lite men vaknade inte.

"Vet du vad jag har hört? Jag hörde att Delilah går tillbaka till Christopher. Han försökte ta livet av sig när hon lämnade honom..."

"Ja, i morgon bitti. Andrew är en utmärkt skytt så jag undrar vilken av dem..."

"Men han är inte fadern. Jag hörde att det var Isaac eller Robin. Du känner ju henne, aldrig säker på någonting..."

Felix irrade planlöst omkring i takvåningen med en drink i handen och snappade upp fragment av samtal här och där, alltsammans bedövande tråkigt. Som alltid var det trängsel kring rekreationsbordet med sitt utbud av stimulansmedel i form av ett vitt pulver. Genom en halvöppen dörr fick han en glimt av några personer som satt

runt ett bord. Han behöver inte gå närmare, han visste vad de höll på med. Rysk roulette. Plötsligt smällde ett skott och han ryckte till. Ingen annan i våningen reagerade, samtalen fortsatte utan uppehåll som om skottet var en fullt naturlig del av festens bakgrundsbrus.

En serveringsbot dök upp vid Felix sida men han bara skakade på huvudet och boten gled iväg. För att slippa ifrån tristessen gick han ut på takterrassen, lutade sig mot räcket och andades in den svala, klara luften. Nedanför honom låg väl upplysta gator med byggnader som mörkare skuggor mot den blånande kvällshimlen. Till skillnad från honom var Stella i sitt rätta element på festerna. De var olika på så många sätt att Felix fortfarande ibland förundrade sig över att deras förhållande höll. Något band dem samman, något han inte kunde sätta ord på.

I kvällens stillhet, endast störd av det knappt hörbara sorlet från festen, vandrade Felix tankar till Carl, hans morfar. Felix hade aldrig fått reda på vad som hänt med hans mor efter zonindelningen men Carl hade spårat upp honom kort efter det att han för nästan 20 år sedan hade lämnat Ungdomshuset.

Felix hade ljusa minnen av sin morfar, de hade tillbringat mycket tid tillsammans under Felix första levnadsår och han hade varit full av nervös förväntan över att träffa Carl igen efter mer än tio år. Nervositeten försvann i ett slag i samma sekund Carl tog emot honom och efter det första mötet såg han ivrigt fram emot att verkligen lära känna sin morfar nu när han själv var vuxen, men det fanns hinder på vägen. Liksom alla andra äldre bodde Carl i Perifera Distriktet, ett område avskilt från Övre Zonen av fysiska barriärer, och besök hos de som bodde där begränsades till endast en timma fyra gånger om året.

Felix reflektioner gled sömlöst över till boken han höll på att läsa. Tryckta böcker tilläts inte vare sig i Övre Zonen eller Perifera Distriktet, de enda böcker som fanns tillgängliga var de som lagrades i Argus, centraldatorn, som i minsta detalj styrde livet i Övre Zonen. Med en invärtes suck sneglade Felix på egiden han hade runt handleden, den lilla manick som tillgodosåg alla behov i Övre Zonen och som också fungerade som Säkerhetsministeriets tentakel som obarmhärtigt sög sig fast runt alla. Egiden var vattentät och stöttålig och fick aldrig tas av. Vid minsta försök i den vägen larmades Säkerhetsministeriet automatiskt.

Boken han höll på att läsa. En av de förbjudna böckerna. Minnesbilder bubblade upp i Felix hjärna lika tydliga som om han varit tillbaka i Carls hus den där

dagen för fyra år sedan då ett splitter nytt universum slagits upp på vid gavel framför honom.

Fyra år tidigare

Genast Felix steg in genom dörren i sin morfars hus noterade han hur ovanligt uppspelt Carl verkade och han brann av iver att fråga om något hade hänt men nöjde sig med att säga:

"Hej, morfar. Hur är det med dig?"

"Bara bra, bara bra, tackar som frågar."

Med osedvanlig spänst i stegen ledde Carl vägen in i vardagsrummet, drog med en knyck ut en låda i skrivbordet, plockade upp ett föremål och vände sig med ett förväntansfullt leende om. Det svindlade för Felix ögon när det gick upp för honom vad det var Carl hade i handen och han pressade sin knutna näve hårt mot munnen för att inte låta undslippa sig en ofrivillig kommentar som kunde väcka Säkerhetsministeriets misstankar. I sitt stilla sinne sände han en tacksamhetens tanke till att egiden inte filmade utan bara registrerade alla ljud.

En bok. En tryckt bok. Carl höll fram den mot honom och Felix sträckte darrande ut handen och rörde med något som liknade vördnad vid volymen.

"Hur är det med Stella?" frågade Carl med hög röst och Felix ryckte upp sig ur den dvallika förtrollning åsynen av boken hade försänkt honom i. Han svarade något meningslöst, det var inte klokt att låta det vara tyst för länge, det kunde dra till sig Säkerhetsministeriets uppmärksamhet.

Girigt sträckte Felix fram händerna och Carl langade med ett förstående leende över boken. Felix strök varsamt med fingrarna över omslaget och barndomsminnen sköljde över honom. Han hade precis lärt sig läsa när zonindelningen brutalt separerade honom från hans mor. Det var hon som lärt honom läsa och bara den rent fysiska upplevelsen av att hålla i en bok fick bilden av henne att materialiseras mer levande framför honom än på länge och tårar steg i hans ögon.

Carl betraktade honom spänt och pekade på boken. Felix sänkte blicken, sinnesrörelsen hade överväldigat honom så till den milda grad att han inte hade kommit sig för med att läsa titeln på boken. Världens historia 1700-1900. Felix händer slöts så hårt kring volymen att knogarna lyste vita och desperation välldes över honom vid blotta tanken på att behöva släppa taget om den men han var sorgligt

medveten om att det var fysiskt omöjligt att få med sig den genom kroppsscanningen när han återvände hem. Ingenting fick tas in i eller ut ur Perifera Distriktet och scanningen avslöjade obarmhärtigt varje millimeter av hans kropp.

Carl satte upp handen till tecken på att han hade mer att visa. Ur skrivbordslådan plockade han upp ett litet platt grått föremål. Felix stirrade frågande på det samtidigt som han för egidens tjuvlyssnande öra fällde någon ofarlig kommentar.

Carl tog tillbaka boken ur Felix motvilliga händer, placerade den på skrivbordet, öppnade den, höll föremålet över textsidorna och tryckte på en knapp. Ett svagt klick hördes och Felix sneglade nervöst på egiden. Måne den hade registrerat det knappt hörbara klicket? Carl höll upp föremålet, som Felix insåg måste vara någon sorts gammalmodig scanner, och han böjde sig fram för att se bättre. På den pyttelilla skärmen syntes de två sidorna i den uppslagna boken. Texten var på tok för liten för att kunna läsas ens av någon med perfekt syn men Carl tryckte på en annan knapp på scannern, höll den mot en tom del av väggen och som genom ett trollslag tonade texten fram i stort format på väggen.

Felix nickade till tecken på att han hade förstått hur det fungerade men vanmakten svallade upp inom honom. Hela hans väsen skrek i stum frustration att det här måste han få med sig, kunna läsa i lugn och ro. Men det var ju omöjligt och han var lite arg på Carl för att ha visat honom något så lockande som ändå var utom räckhåll för honom. Bättre att inte ha fått uppleva det alls än den förkrossande besvikelse som nu tyngde honom.

Felix tittade på Carl och något i hans morfars ögon fick hoppet att spira inom honom igen. Carl sänkte menande blicken mot Felix egid och som i blixtbelysning fattade Felix. Att knäppa av egiden var inte tillåtet men ibland kunde den behöva lyftas tillfälligt och det gav inte utslag hos Säkerhetsministeriet. När Felix inspekterade scannern närmare insåg han att den var så liten att den nätt och jämnt kunde få plats under egiden. Med skälvande händer lyfte han mycket försiktigt egiden ett par centimeter och petade in scannern under den. Det fungerade, scannern syntes inte alls.

Felix stannade kvar hos Carl hela den tillåtna timman trots att han brann av längtan och otålighet att komma hem och se vad som doldes i scannern. Eftersom han vid alla besök stannat fulla tiden hade det kunnat väcka misstankar om han gick tidigare så han gav sig till tåls.

När Felix slutligen gav sig av stod Carl kvar i dörröppningen och såg efter honom med oron malande i kroppen. Han hade dividerat med sig själv länge och väl om han skulle berätta för Felix om böckerna han plötsligt och oväntat fått tillgång till men hade inte haft hjärta att neka honom kunskapen om dem trots den överhängande fara han försatte dem båda i. Det var frustrerande att inte under Felix besök kunna prata om det de ville prata om med egidens lyssnande öra alltid närvarande men deras samhörighet var så djup att de ofta förstod varandra utan ord.

Ju närmare kroppsscanningsstationen Felix kom desto nervösare blev han. Med pulsen dånande i öronen och munnen med ens torr som fnöske tog han på darrande ben de sista stegen fram till stationen och stannade i den markerade rutan.

Vakten granskade noga scanningbilden, stelnade plötsligt till och lutade sig framåt. Felix slöt ögonen och kände hur svetten bröt fram i pannan. Hjärtat slog så hårt att han trodde det skulle sprängas. Tiden saktade in och sekunderna kröp förbi. Han tvingade sig att öppna ögonen igen och ur ögonvrån såg han vakten luta sig tillbaka i sin stol med en ohöljt nyfiken blick på Felix.

”Passera.”

Felix pressade sig själv att sätta en fot framför den andra tills han hade kommit utom synhåll från vakten. Då gav benen vika under honom och han föll på knä på trottoaren. Det svindlade för hans ögon, hans andetag var korta och stötiga och det tog flera minuter innan han hämtade sig tillräckligt för att stapplande ta sig på fötter igen och efteråt hade han inget minne av hur han tog sig hem.

”Hur kunde du ta en sådan risk?” utbrast Stella när Felix hade berättat allt för henne. Sedan suckade hon djupt. De hade varit ihop i ett år och Felix agerande kom inte som en total överraskning men att han skulle gå så långt, ta sådana enorma risker skakade om henne rejält.

Felix retirerade till ett annat rum, sjönk ner i en fåtölj och lirkade ut scannern från under egiden. Med lätt skälvande händer och återhållen andedräkt höll han upp den och tryckte på den knapp Carl visat honom. Till hans stora lättnad och glädje dök texten upp på väggen framför honom. Hans upphaussade iver falnade dock snabbt. Efter bara en sida la han bort scannern. Texten innehöll så många ord vars innebörd var helt främmande för honom att den kunde ha varit skriven på ett språk han inte förstod. Men att ge upp var inte ett alternativ så efter en stund plockade han upp scannern igen och fortsatte målmedvetet att kämpa sig igenom texten. Det stod klart för Felix att om Carl skulle kunna ge honom mer material skulle han inte ha något

annat val än att smugla scannern in i eller ut ur Perifera Distriktet vid varje besök så att Carl kunde scanna in texter mellan besöken. Blotta tanken på att utsätta sig för samma skärseld igen sände en rysning genom hans kropp men om det var priset var han beredd att betala det. Han insåg också att han var tvungen att memorera så mycket som möjligt av det han läste eftersom scannern säkert hade begränsat minne. Om det ändå hade varit möjligt att skriva av texten! Papper och penna var sedan länge borta, egiden användes till allt, den avlyssnade alla samtal, registrerade vilka man hade kontakt med, var man befann sig, vilka böcker man läste, vilka filmer man såg, vad man beställde, och allt som fanns i egiden fanns också i Argus under Säkerhetsministeriets vakande öga så att försöka få in bokens text i egiden skulle ofelbart resultera i katastrof.

Efter en timmas intensivt läsande gick det runt i Felix huvud av alla obekanta ord och hans uppmärksamhet sviktade betänkligt. Motvilligt la han undan scannern och gick in i det andra rummet där Stella tittade på en film. Hologramskådespelarna rörde sig framför henne som om de var i samma rum men när hon hörde Felix steg stängde hon av filmen och hologrammen bleknade bort mitt i en scen.

"Jag är utsvulten," sa Felix. Han hade varit så absorberad av det han läste att allt annat hade skuffats undan i bakgrunden. "Vad ska vi beställa?"

Efter lite diskuterande bestämde de sig och Felix tryckte på egidens menyval Beställa och undermenyn Mat och satte pekfingret mot fingeravtrycksavläsaren bredvid det önskade alternativet. Bara en kort stund senare surrade en drönare förbi fönstret och sänkte sig långsamt till marken. Felix öppnade dörren till lägenheten och efter ett par minuter gled boten som skötte enkla sysslor i huset in med deras matlåda.

Den kvällen somnade Felix så snart han lagt huvudet på kudden men Stella var vaken länge och iakttog honom med motsägelsefulla känslor kämpande om herraväldet. Han stod ut från mängden, passade inte in i mallen, och frågan var om hon var villig att fortsätta leva med någon som var så oförutsägbare. Men samtidigt var det därför hon hade fallit för honom. Ett år in i deras förhållande visste hon fortfarande inte riktigt var hon hade honom, han överraskade henne ofta. Som idag. Att ta en sådan enorm risk... För att skingra tankarna tog hon upp en bok på egiden och ställde in bakgrundsfärg och textfärg. Den tredimensionella texten svävade upp framför henne i luften och hon anpassade avståndet till lagom läsavstånd men efter bara några minuter tröttnade hon och stängde av boken mitt i en mening.

Efter att ha rensat skallen gick Felix tillbaka in i takvåningen. Till sin lättnad såg han att festen var på väg att avrundas. Han hade inte varit där alls om det inte hade varit för Stella. Hon var så förtjust i festerna att han ibland följde med henne, bara för att vara henne till lags.

Stella pratade med en vän och under tiden Felix väntade på henne gick hans tankar plötsligt till Jago. Med ett inre leende undrade han vad människorna i Övre Zonen skulle säga om Jago och hans rättframma sätt att beskriva vissa saker. I Övre Zonen var det fritt fram att ha sex med vem som helst men i Ungdomshuset inskräptes i barnen att de inte skulle använda oanständiga ord, vilket resulterade i att Övre Zonen var ett eufemismens eldorado. Och man skulle absolut inte vara intim bland folk, det var en annan oskriven regel.

Felix joggade på löpbandet på gymmet när den ilsket röda lampan på egiden började blinka. Säkerhetsministeriet. Ett okänt ansikte materialiserade sig i luften framför honom. Felix saktade ner farten och torkade svetten ur pannan med en handduk.

"Ja?" sa han, lite andfådd.

"Du kallas till ett möte på Säkerhetsministeriet. Var där om en timma."

Sändningen avbröts. Felix suckade, plötsligt gripen av akut nervositet även om kallelsen inte var oväntad. Det hade inte gått under radarn hos Säkerhetsministeriet att han hade varit borta från Övre Zonen i flera veckor utan godkännande.

En timma senare steg han in i Säkerhetsministeriets stora opersonliga glaskubsbyggnad och visades genast till ett kontor på tredje våningen. En medelålders kvinna satt bakom ett skrivbord och med en gest bjöd hon honom att sitta ner. Kvinnan kom utan omsvep till saken.

"Vi har noterat att du har varit i Nedre Zonen i flera veckor. Vad gjorde du där? Det var inte ditt första besök heller."

Felix hade en historia redo som, med tanke på hur lättsinnigt många i Övre Zonen satte livet på spel bara som ett tidsfördriv, inte heller var helt osannolik.

"Jag hade slagit vad med några vänner om hur många gånger jag skulle våga besöka Nedre Zonen."

Kvinnan bakom skrivbordet såg skeptisk ut.

"Varför stannade du så länge?"

"Jag blev kidnappad, inlåst. De trodde väl att de kunde ha någon nytta av mig, på något sätt men efter ett par veckor måste de ha förstått att de hade fel så de släppte mig."

"Hmm." Kvinnan såg ännu mer skeptisk ut men fortsatte med en skarp blick mot Felix: "Vi låter det passera för den här gången men om du någonsin beger dig dit igen kommer det att få allvarliga konsekvenser, jag hoppas du förstår det."

"Ja, tack så mycket."

"Du kan gå."

Väl ute på gatan igen drog Felix en lång suck av lättnad men nu visste han att om han lämnade Övre Zonen igen fanns det ingen återvändo.

Det var en dyster morgon med kompakta regntunga moln som lägrade sig över staden som en tjock fuktig filt. Felix tittade ut genom fönstret. Vädret var inte inbjudande men rastlösheten sjöd inom honom. Stella vände sig i sängen.

"Tänker du gå ut?"

"Jag kan inte sova. Jag tar en promenad."

Fortfarande dåsig nickade Stella bara.

Felix vandrade genom de nästan folktomma gatorna omvärd av en tunn dimslöja. Han kände sig som en vålnad från en annan tid och plats som hade förflyttats till ett främmande land. De höga byggnaderna tornade upp sig över honom, en smula hotfulla i den gråa dagern. Plötsligt fick han för sig att fönstren var spejande ögon som följde varje rörelse han gjorde och han skyndade på stegen.

Promenerande utan mål kom Felix efter en stund fram till en park. Han gick in för att sätta sig en stund men hans uppmärksamhet drogs snart mot en grupp människor som rörde sig en bit bort, skuggor i det grå diset. En duell. Felix suckade och styrde stegen mot platsen där duellen skulle äga rum. Det skulle inte bli någon lugn och ro nu så han kunde lika gärna titta på.

De båda kvinnorna intog sina positioner med värjor i händerna. Fäktning var ett av de populäraste tidsfördriven i Övre Zonen och kvinnorna verkade vara jämnstarka så duellen böljade fram och tillbaka utan att någon fick överhanden. Åskådarna följde med spänning tvekampen och tystnaden bröts endast av det metalliska ljudet när klingorna korsades. Felix tyckte om att se en bra duell så han iakttog de båda kvinnornas graciösa rörelser några minuter innan han gick vidare.

Plötsligt pep egiden till och Stellas far materialiserades framför honom.

"Felix här, herr Ritter."

"Jag vill att du kommer hit genast. Du kan vara här om en kvart om du tar en bil."

"Uppfattat, herr Ritter."

Felix skyndade sig ut ur parken, arg på sig själv för sin inställsamhet. Han visste nästan ingenting om Stellas far men hans instinkt sa honom att det var smart att hålla sig väl med honom. På egidens menyval tryckte han på Taxi och någon minut senare gled en liten vit bil ljudlöst upp bredvid honom. Han steg in i den förarlösa elbilen och uppgav Ritters adress för den ljudstyrda datorn på instrumentpanelen.

Vad kunde det handla om den här gången? Som alltid när han skulle träffa Ritter var Felix på helspänn. För det mesta när han blev tillsagd att infinna sig fortare än kvickt innebar det en utskällning för något Felix hade gjort fel eller inte hade gjort alls.

I hissen upp till Ritters takvåning stålsatte Felix sig, redo för alla eventualiteter. Ändå vibrerade hans kropp av nervositet när han steg in i Ritters arbetsrum men han kände genast att atmosfären i rummet andades stillhet, inte den sedvanliga otåliga energi som kännetecknade Ritter.

"Sitt ner, Felix."

Ritter gick rakt på sak.

"Jag ska säga som det är på en gång. Jag är allvarligt sjuk. Det finns ingen bot."

Felix blinkade till. Avslöjandet kom som en chock men framförallt fick det frågorna att hopas i hans huvud.

"Ursäkta, men varför talar du om det för mig?" undrade han respektfullt.

"Rättfram som vanligt, Felix. Inget falskt medlidande. Jag uppskattar din ärlighet, det är en ovanlig egenskap här."

"Det är väl också det enda hos mig du gillar," mumlade Felix, ur stånd att behärska sig.

"Inte alls, inte alls."

Ritters hörsel var lika bra som en tjugoföråring. Felix sneglade på den gamle mannen.

"Jag tycker om dig. Det har jag alltid gjort."

Felix svarade inte, mer och mer spänd på varför Ritter hade beordrat honom att infinna sig. Omedvetet lutade han sig lite framåt. Den gamle mannen formade

händerna till en pyramid på skrivbordet och lutade sig framåt. Så var det dags, tänkte Felix.

"Jag känner till din... ska vi kalla det fångenskap i Nedre Zonen."

Felix stirrade vantroget på Ritter i en hel minut innan han insåg att hans mun var halvöppen. Långsamt återfick han tankeförmågan som hade befunnit sig i limbo den senaste minuten.

"Du går dina egna vägar, vart de än kan leda, och tvekar inte att ta risker."

"Som att besöka Nedre Zonen."

"Mannen du mötte, han är en av mina vänner. När han fick reda på vem du var kontaktade han mig." Ritter gjorde en paus och hans ögon fick ett hårdare uttryck. "Jag sa att han kunde lita på dig. Jag hoppas att det inte var ett misstag."

En tanke slog Felix. "Hur kunde han kontakta dig? Jag trodde inte det fanns några kommunikationsmöjligheter i Nedre Zonen."

"Det gör det inte men vissa patrullmedlemmar kan... övertalas att ta meddelanden."

"Övertalas? Hur?"

"De kan behöva hjälp med något eller få vissa förmåner. Skälen varierar men huvudsaken är att det fungerar."

"Då vet du vad din vän sa till mig, vad han tyckte att jag skulle göra."

Ritter nickade och det blev tyst en stund.

"Du tänker på något."

"Det är inget viktigt."

"Fråga ändå."

Undringen hade malt i Felix huvud länge men han hade inte velat ta upp den till diskussion av rädsla att förarga Ritter men nu tog han mod till sig.

"Hur kommer det sig att du bor här och inte i Perifera Distriktet?"

Ritter skrattade.

"Därför att jag är gammal, menar du. Men du gör rätt i att fråga. Det är en av fördelarna med att ha rätt kontakter. Jag fick välja var jag ville bo och blev inte automatiskt... förvisad till Perifera Distriktet, som nästan alla andra äldre blev. Jag antar att du tänker på din morfar."

"Du känner till honom?"

"Naturligtvis. När du fick ihop det med Stella såg jag till att ta reda på så mycket som möjligt om dig."

"Jag har smugglat ut böcker ur Perifera Distriktet." Orden trillade ur hans mun utan någon medveten tanke bakom och han ångrade sig omedelbart. Ritter brast ut i skratt och Felix stirrade på honom.

"Jag vet."

Ritter iakttog med ett roat leende effekten hans ord hade på Felix, som satt med munnen återigen halvöppen, helt mållös. Det gick runt i skallen på honom, som om han just hade blivit knockad, och det var med viss möda han återfick talförmågan.

"Du vet?" lyckades han så småningom få fram.

"Hur tror du det har varit möjligt för dig att passera kroppsscanningen så många gånger utan att bli stoppad? Och var tror du böckerna din morfar hade kom från?"

Den svindlande sanningen började gå upp för Felix.

"Det är du som har... Men hur har du burit dig åt?"

"Jag hade gentjänster att kräva in från inflytelserika personer så jag såg till att din morfar fick tillgång till böcker, som jag hade valt ut, och miniscannern. Stella har berättat hur starka dina band är med din morfar så jag var ganska säker på att han skulle visa dig böckerna."

"Och att jag skulle ta risken att smugla ut dem."

"Precis. Jag kunde ha gett dig böckerna direkt men jag ville veta om du menade allvar med det du har sagt till Stella om att du skulle göra vad som helst för att få mer kunskap om sådant som är förbjudet här eller om det bara var tomma ord. Miniscannern syns på kroppsscannern även om den är gömd under egiden men vakterna hade order att låta dig passera."

Felix lutade sig tillbaka med tankarna snurrande runt som en karusell i turbofart.

"Men varför har du hjälpt mig?"

"Förutom att jag gillar dig, menar du." En skugga strök över Ritters ansikte. "Jag var inblandad i planeringen av zonindelningen, en bra bit ner i hierarkin. De ljög för oss."

"De?"

"En handfull personer på toppen som styrde allt. Människor som njuter av att ha makten att bestämma hur andra ska tvingas leva sina liv, med våld om så krävs, medan de själva är oberörbara. Jag skulle inte bli förvånad om de i sin upphöjda ställning anser sig vara moderna gudar. Vi visste det inte då men vi underlydande var inget annat än maktlösa brickor i ett spel med enorma insatser där vi inte kände till

reglerna. När hela det gigantiska maskineriet drogs igång och jag och andra insåg att vi hade blivit grundlurade var det för sent att ändra något.”

En tanke slog Felix och han sneglade oroligt mot egiden.

”Var inte nervös,” sa Ritter, som hade följt hans blick. ”Det här samtalet registreras inte i Argus. Jag har fortfarande visst inflytande.” Han log blekt. ”Argus, ja. Det är själva sinnebilden för vad som gick så totalt fel. Den nya tekniken presenterades för oss som något som skulle förbättra och förenkla livet, inte som ett allseende monster som ser och hör nästan allt vi gör och kväver alla ansatser till fritt tänkande i sin linda. Det här kanske i alla fall till en del besvarar din fråga om varför jag har hjälpt dig.”

Ritter lutade sig tillbaka i fåtöljen, betraktade Felix och sa:

”Du tänker göra som min vän föreslog, inte sant? Lämna zonerna.”

Felix nickade stumt.

”Det är en sak jag vill att du lovar mig. Ta hand om Stella.”

”Hon ska inte följa med mig.”

”Tror du det?” Den gamle mannens ögon hade blivit mjukare. ”När hon hör att du ska ge dig av kommer hon att insistera på att följa med. Jag känner min dotter.”

”Det blir farligt.”

”Det kommer inte att avskräcka henne.” Ritter log. ”Adjö, Felix. Vänta utanför, är du snäll.” Han öppnade en låda i skrivbordet och tog upp en pistol.

”Adjö, herr Ritter.” Felix lämnade rummet utan att se sig om. Han väntade utanför tills han hörde skottet.

”Stella, din far...”

”Han är död, inte sant?”

”Du visste att han var sjuk?”

”Han berättade det för några veckor sedan.” Stella gav honom en spörjande blick. ”Men du har något mer på hjärtat.” Hon kunde läsa honom som en öppen bok och för att få det hela överstökat sa han med orden snubblande över varandra, osäker på hur hon skulle reagera:

”Jag ger mig i väg.”

”Vart då?” Hon gav honom ett skarpt ögonkast, genast anande det värsta.

”Ut på landsbygden.”

Stellas ögonbryn for upp men den första bestörtningen gav snart vika för insikten att det aldrig gick att förutse vad Felix skulle göra. I samma sekund stod det också glasklart för henne att hon stod inför ett livsavgörande vägsval. Antingen stanna kvar i Övre Zonen med det goda liv hon levde där eller lämna allt och följa med Felix in i något hon inte ens i sin vildaste fantasi kunde föreställa sig hur det skulle bli. På en impuls sa hon:

"Jag följer med dig."

"Nej, Stella, det kan du inte. Det är alldeles för farligt."

Felix månade om henne och hon var fullt medveten om att det var för hennes eget bästa han inte ville att hon skulle följa med orden fick motsatt effekt och utan vidare eftertanke bestämde hon sig.

"Jag följer med. Slutdiskuterat." Den stålhårda blicken i Stellas ögon som visade att hon var sin fars dotter sa Felix att det skulle vara lönlöst att försöka få henne att avstå.

"Okej. Jag ger mig. Det är vad din far sa, att du skulle propsa på att följa med."

Stella flackade lite med blicken. Hon hade haft ett bra förhållande till sin far men Ritter föraktade svaghet så hon hade visat upp en tuff attityd hellre än att riskera att göra honom besviken genom att säga vad hon verkligen tyckte. Att han hade sagt att hon skulle propsa på att följa med Felix förvånade henne inte, hennes far hade inte känt henne inte riktigt så väl som han trodde.

"Men det är en annan sak du måste veta," fortsatte Felix. "Om jag lämnar Övre Zonen kan jag aldrig komma tillbaka. Någonsin. Om du följer med mig kommer inte du heller att kunna återvända."

"Det bryr jag mig inte om. Jag vill vara med dig."

"Fast jag ska inte resa ensam," meddelade Felix.

"Inte?"

"Det är någon jag tillbringade en del tid med i Nedre Zonen."

"En nedrezonare?" Sättet hon sa ordet på fick det att låta som om det handlade om ett monster från yttre rymden.

"Han är inget odjur. Nedre Zonen är inte fullt så primitiv som du har hört."

Stella såg tveksam ut men lät det passera. I sitt stilla sinne började hon redan undra om hon hade förhastat sig men så föll hennes blick på Felix. Det skulle kännas tomt och öde utan honom. Hon hade fått en försmak av hur det skulle vara de veckor han varit i Nedre Zonen, hur desperat hon hade saknat hans sällskap, hans fysiska

närhet. Visst hade hon vänner men det var inte alls samma sak så vågskålen vägde ändå över till att hennes beslut var det rätta.

En strimma rök virvlade upp i luften ovanför det lilla krematoriet. Stella lutade sig mot Felix. Hon grät inte öppet men sorg stod skriven i hennes anletsdrag.

Under tiden de väntade på att kremeringen av Ritter skulle slutföras begrundade Felix skillnaderna och olikheterna i Övre Zonen och Nedre Zonen. Nu när han kände till förhållandena i Nedre Zonen bättre kunde han urskilja vissa likheter. En sådan sak var sättet att se på barn. Läger i Nedre Zonen och Ungdomshus i Övre Zonen. Motivet var kristallklart. Total kontroll över vilka värderingar och kunskaper barnen växte upp med. Ett barn som uppfostrades av sin mor innebar ett barn som kunde undkomma den hjärntvätt Felix var övertygad om var del av uppfostran i ett Ungdomshus. Hur mycket hjärntvätt hade han själv blivit utsatt för under sin uppväxt i Ungdomshuset? Det kunde han inte veta. Effektiv hjärntvätt förutsätter att de som drabbas av det inte ens är medvetna om att de är hjärntvättade. Det stadiet hade han i alla fall passerat.

Hans tankar avbröts när en man kom ut ur krematoriet. Mannen nickade till tecken på att förrättningen var avslutad och återvände in.

När Felix och Stella nästa morgon närmade sig gränsportalen stannade Stella plötsligt och vände sig om, med ens plågsamt medveten om slutgiltigheten i det hon var på väg att göra. Felix sneglade på henne.

"Du kan fortfarande ändra dig."

Stella bet ihop läpparna och skakade på huvudet. Hon kunde inte backa nu. Efter att ha passerat gränsportalen avancerade de över stenbron och befann sig med en gång på de myllrande gatorna i Nedre Zonen.

Stella tvärstannade med hjärtat bultande så hårt att hon trodde det skulle sprängas och hon var på vippen att vända på klacken och rusa tillbaka. Vimlet av människor, det högljudda sorlet, de nyfikna blickarna svallade fram som en flodvåg på väg att dränka henne och ofrivilligt backade hon några steg. Felix högg tag i Stellas arm för att staga upp henne och hon famlade efter hans hand som en skeppsbruten som griper efter vad som helst som kan rädda henne från att dras ner i det skummande djupet.

"Är du okej?" Felix iakttog henne bekymrat.

Långsamt och tvekande släppte Stella hans hand.

"Vill du gå tillbaka?"

Stella skakade stumt på huvudet.

"Säkert? Komma hit första gången är överväldigande, jag vet."

"Kan vi gå in någonstans?" Stellas röst darrade lätt men hon började så smått hämta sig efter den inledande chockvågen.

En stund senare sköt Felix upp dörren till Jagos bar och installerade Stella vid ett bord. Hon sjönk ner på en stol tacksam över att slippa trängseln och kakofonin på gatan. Några få gäster satt utspridda i lokalen men jämfört med människomassorna utanför var det välsignat tyst och lugnt.

Bartendern nickade igenkännande mot Felix när han passerade. Felix öppnade dörren till Jagos rum och fann Maria sittande på madrassen.

"Hej Maria. Var är Jago?"

"Han kommer snart. Jag vill följa med er."

"Det här börjar likna en exodus," anmärkte Felix.

"En vad?"

"Glöm det."

"Jago frågade om jag ville följa med."

"Jag kan förstå varför."

I det ögonblicket steg Jago in genom dörren.

"Du är här. Äntligen."

"Hur är det med dig?"

"Bara bra. Du har pratat med Maria?"

"Hon kan följa med."

"Schyst." Jago tvekade lite och fortsatte sedan: "Det är någon annan också."

Felix höjde ögonbrynen.

"Jag hittade henne vandrande omkring på gatorna för ett par dagar sedan. Hon heter Julia men det är också allt jag har lyckats klämma ur henne. Hon verkade helt vilsekommen så jag hade inte hjärta att lämna henne åt sitt öde."

"Var är hon?"

"Hon sitter vid ett av borden i baren, jag tyckte det var bäst att hon höll sig borta från gatan."

"Visa vägen."

När Stella såg dem komma ut ur Jagos rum reste hon sig och gick dem till mötes.

"Det här är Stella," upplyste Felix.

Jago skärskådade henne med en uppskattande glimt i ögonen som fick Stella att rodna lätt. Inte för att hon var ovan vid att män uppmärksammade henne men Jagos blick visade så tydligt vad han tänkte på att hon kände en lätt darrning i kroppen.

En kvinna lösgjorde sig ur skuggorna och kom mot dem. Klädseln visade Felix att hon inte kom från Nedre Zonen. Han kastade en snabb blick på henne. Kortklippt blont hår, intensiva himmelsblå ögon och en fyllig mun.

De fyra personerna mätte varandra med blicken. Tystnaden drog ut på tiden. Slutligen frågade Julia Jago:

"Vilka är de?"

"Vi kommer från Övre Zonen. Var kommer du ifrån?" undrade Felix med viss misstänksamhet i rösten.

"Inte härifrån," replikerade Julia hemlighetsfullt.

Felix tvekade några sekunder men bestämde sig snabbt för att det var värt risken. Han tittade på Jago och nickade lätt. Jago förstod vad han ville säga och vände sig till Julia.

"Vi ska lämna zonerna och ge oss ut på landsbygden."

Julia spärrade upp ögonen och sedan skrattade hon högt.

"Ni är tokiga! Det är farligt där ute."

"Vi vet. Nå, vill du följa med oss eller inte?"

"Visst, jag följer med er."

Samtalet avbröts när Maria kom ut i baren.

"Då blir vi fem stycken," konstaterade Felix.

"Ju fler desto bättre," genmälde Jago. "Jag är redo."

"Då går vi."

"Jag har arrangerat transport, åtminstone en bit på vägen."

Transporten Jago hade nämnt bestod av en gammal skrothög till bil som en gång hade varit blå men som nu var mer rostfärgad. Jago lät blicken fara över den lilla gruppen.

"Det kommer att bli lite trångt men finns det hjärterum så finns det stjärterum."

Han log och öppnade bakluckan där två kartonger stod.

"Vad finns i kartongerna?" undrade Stella.

"Mat och vatten," svarade Jago.

"Hur har du lyckats få ihop så mycket mat?" frågade Felix.

"Jag har sparat sådant som inte blir dåligt alltför snabbt," replikerade Jago. "Jag tyckte att jag måste göra mitt för att vi ska komma i väg."

Jago tog plats i förarsätet, Maria bredvid honom och Felix, Stella och Julia trängde ihop sig på det slitna bruna läderbaksätet. Motorn skorrade igång och snart försvann staden ur sikte bakom dem.

Landskapspanoramat bredde ut sig framför dem, en helt ny och sällsam värld, så annorlunda från den invanda miljön att sinnena till en början dränktes av alla intryck. Vägen, som slingrade sig fram mellan igenvuxna och ogräsbeströdda åkrar omväxlande med lummiga skogsområden, var i förvånansvärt bra skick. Flera mil tillryggalades utan minsta skymt av människor eller bilar. Här och där syntes hus men även på avstånd utstrålade de en aura av att vara obebodda med trasiga fönster och knähögt gräs i trädgårdarna.

"Jag är hungrig," meddelade Maria plötsligt.

"Jag också," hördes Stellas röst från baksätet.

Jago styrde in till vägkanten, tacksam för en paus. Han tog kommandot, öppnade en av matkartongerna, plockade fram en brödlimpa, några rökta korvar och en täckt skål som innehöll kall grönsakssoppa och portionerade ut provianten mellan dem.

"Är det här allt vi får?" klagade Stella.

"Vi måste vara försiktiga, inte slösa med maten," förklarade Jago tålmodigt. "Det kanske dröjer innan vi får tag på mer."

"Inget att dricka?"

"Använd soppan, vi får spara vattnet så länge som möjligt."

Felix hade svårt att lägga band på sin upphetsning. I de förbjudna böckerna hade han läst om och sett bilder från landsbygden men det var något helt annat att uppleva det inpå skinnet. Hans blick mötte Jagos och han såg avspeglad i Jagos ögon samma oförtäckta förtjusning som han själv kände. Julia betraktade dem i smyg och smålog för sig själv, deras entusiasm bara över att få uppleva ett öppet landskap var lite rörande. Det fick henne nästan att glömma sin egen situation. Men bara nästan. Hennes blick mörknade när hon tänkte på det sätt hennes mor hade

behandlat henne på. Den första chocken hade gett sig men hennes självkänsla hade fått sig en knäck. Att vara beroende av andra var något helt nytt för henne, inte något hon i längden kunde acceptera. Det var hennes vilja som måste gälla, inget annat.

Maria var på ett sprittande gott humör. Alltid redo för nya erfarenheter insöp hon njutningsfullt de främmande omgivningarna utan att oroa sig för framtiden. Stella var tyst, fylld av växande onda aningar. Bara en sådan sak som att inte få äta sig mätt... Och Felix. Han hade knappast tittat åt hennes håll på en lång stund men hon hade snappat upp de blickar Felix och Jago gav varandra, den själsfrändskap som verkade råda mellan dem, och hon kunde inte hjälpa att viss svartsjuka på lätta fötter smög sig in i hennes sinne. Som om han kunde läsa hennes tankar kom Felix fram till henne och la armen om hennes axlar och tryckte henne intill sig. Hon log mot honom men kunde inte riktigt schasa bort det missmod som hade kommit över henne.

"Det är inte mycket bensin kvar," meddelade Jago med en blick mot bränslemätaren när han hade startat bilen igen.

"Vad gör vi när den tar slut?" frågade Julia.

"Då får vi ta till apostlahästarna."

En halvtimme senare hostade motorn till och bilen saktade in och stannade sedan med ett ryck helt. Jago suckade.

"Det var det. Nu får vi gå till fots."

Väl ute ur bilen blev de stående obeslutsamma mitt på vägen, som om de väntade på att någonting skulle hända, väntade på att någon skulle ta ledningen. Längtan att komma iväg hade överskuggat allt annat för Felix och Jago till den grad att de praktiska aspekterna helt hade förträngts.

En spöklik stillhet lägrade sig över omgivningen. Felix kände sig egendomligt sårbar när han inte hade höga byggnader som avskärmade hans synfält. Maria sparkade till en sten som låg på vägen och de andra ryckte till när det svaga rasslandet bröt den tryckande tystnaden.

"Det känns som om vi är helt ensamma i universum," sa Jago med låg röst.

Stella ryste till.

"Vilken hemsk tanke."

"Borde vi inte fortsätta?" Felix skakade med viss ansträngning av sig den letargi de öppna vidderna hade uppväckt i honom och försökte tänka rationellt. "Det blir mörkt snart."

"Du har rätt men vi måste ta med oss maten," påpekade Jago, "annars får vi gå hungriga."

Stella nickade, öppnade bakluckan och drog fram de två kartongerna, tacksam över att ha något praktiskt att sysselsätta sig med för att slippa den diffusa oro som malde inom henne. "Du kan ta en, Felix, så tar jag den andra."

Jago tog täten och det lilla sällskapet började röra sig neråt vägen.

"Jag är trött i armarna," klagade Stella efter en stund.

"Vi får turas om att bära kartongerna," bestämde Jago.

"Det får ni göra, jag tänker inte bära något," deklarerade Julia trotsigt och gav Jago en provocerande blick.

"Vad är det som är så speciellt med dig då att du vägrar göra din del?" Jagos röst hade en metallisk klang.

"Det är bara så, jag behöver inte förklara".

Jago suckade. Julia var ett okänt kort men alla måste dra sitt strå till stacken, ingen kunde tillåtas smita från sitt ansvar, då skulle sammanhållningen i gruppen vittra sönder och anarki ta över. Om det skedde var hela projektet dödsdömt från första början.

"Nu tar du en av kartongerna, annars kan du stanna här och klara dig på egen hand!"

Julia gav Jago en upprorisk blick men hans hårda tonfall fick henne att i alla fall tillfälligt ge sig. Ilsket muttrande tog hon upp en av kartongerna.

Under vandringen höll Jago ögonen öppna för allt som kunde vara till nytta men skymningen var på väg att sänka sig och det grådisiga ljuset suddade ut detaljerna.

"Jag tycker inte om det här mörkret." Maria huttrade trots att det inte var kallt och hon hade en tunn tröja över sin bomullsklänning. "Hemma finns det alltid ljus."

"Jag förstår vad du menar." Stellas röst lät inte särskilt vänlig. Hon tyckte inte om att vara i sällskap med de här främlingarna men Maria hade rätt. Det ovana mörkret kändes hotfullt. I staden fanns det alltid belysning och gatlampor som jagade bort nattens skuggor. Så var det inte här. Vinden lät som om den andades, som om ett levande väsen högt däruppe i skyn iakttog dem. Stella drog sin jacka tätare omkring sig.

"Ett hus!" utropade Jago.

"Var?" Felix gick fram till honom.

"Där borta." Jago nickade mot en skugglik, rektangulär kontur som avtecknade sig mot kvällshimlen.

"Inga ljus," konstaterade Stella.

"Förmodligen övergivet." Jago ryckte på axlarna. "Det är i alla fall tak över huvudet. Jag tycker vi går in."

"Det tycker jag också." Maria ville komma in mellan fyra väggar. Den oändliga rymden runt henne kändes mer och mer kuslig.

"Vi kan inte fortsätta gå hela natten. Och jag är hungrig." Felix svängde beslutsamt in på uppfarten till huset.

Vaksamt spejande och med nerverna på helspänn närmade de sig med långsamma steg huset. Jago smög upp för de tre trappstegen till ytterdörren, grep med aningen svettiga händer tag om handtaget och tryckte ner det. Med ett svagt gnisslande öppnade sig en springa i dörren. Försiktigt sköt Jago upp dörren på vid gavel och avancerade på tysta fötter in i farstun. I det bleka skymningsljuset urskilde han strömbrytaren och han hade handen på den när Stella utbrast:

"Nej, tänd inte ljuset än. Vi vet inte vad som kan finnas här."

"Och hur tycker du vi ska få reda på det om vi inte kan se något?" frågade Jago retsamt.

"Du behöver inte vara ironisk. Vi har ingen aning om vem eller vad som kan dölja sig här."

"Säg inte sådant," viskade Maria nervöst.

"Men gör som du vill," fortsatte Stella utan att lyssna på henne. "Låt huset bada i ljus så att alla kan se att det finns människor här!"

"Det är så tyst. Om det hade varit någon här hade de väl reagerat," försökte Felix för att desarmera den uppfammande dispyten.

"Det vet vi inte."

"Sluta upp med det där!" uppmanade Julia skarpt.

Jago gjorde slag i saken och tryckte på strömbrytaren. Ingenting hände.

"Ingen el." Han ryckte på axlarna.

"Då är det avgjort," sa Felix. "Stella har rätt, vi borde undersöka huset innan vi gör något annat."

Ett plötsligt skramlande hördes som i den tryckande tystnaden hade effekten av ett pistolskott och fick dem att hoppa högt med hjärtat i halsgropen.

"Förlåt," sa Maria ursäktande.

"Jag hörde inte att du flyttade dig." Felix famlade sig fram i riktning mot hennes röst och kom in i köket efter att nästan ha stått på näsan över tröskeln.

"Vad är det här?" undrade Maria och höll fram ett föremål mot honom.

"Får jag se." Felix tog sig fram till fönstret där de sista resterna av dagsljus var på väg att tona bort och strök med fingrarna över det långa, släta cylinderformade objektet. "Jag tror att det är ett stearinljus," tillkännagav han slutligen.

"Då har vi i alla fall någon sorts belysning." Jago närmade sig med långsamma steg för att inte kollidera med något oväntat hinder. "Vi behöver något att tända det med."

"Det här kanske." Maria höll upp en liten ask som låg bredvid stearinljuset.

"Tändstickor," läste Felix på förpackningen, kisande i den gråbleka skymningsdagern. "Låt oss se om det här fungerar. Håll ljuset."

Maria tog stearinljuset i handen och Felix strök eld på en tändsticka. Den flammade upp och kastade ett spöklikt, fladdrande sken över deras ansikten. Han höll tändstickan mot stearinljuset men ingenting hände. Felix rynkade pannan. Sedan förstod han.

"Andra sidan upp," uppmanade han Maria. Plötsligt kände han hur tändstickan brände hans fingrar och han släppte den snabbt och strök eld på en till. Den här gången fungerade det och efter någon minut brann stearinljuset med en stadig låga.

Felix såg sig omkring efter en ljusstake att sätta stearinljuset i och i det flämtande skenet föll han ögon på sex stycken enkla metallstakar prydligt uppradade på samma hylla. Strax därefter var ytterligare ljus tända och placerade i stakar. Ljuskällorna jagade bort det värsta mörkret och lättade upp stämningen något.

"Jag ska se mig om. Kommer någon med mig?" Julia höjde sin ljusstake.

Felix och Stella nickade.

"Jag stannar här med Maria och ordnar något att äta," sa Jago och la armarna om Marias midja.

När Jago och Maria var ensamma i köket lyfte Jago ett stearinljus för att inspektera omgivningarna.

"Jag undrar hur länge sedan det är någon faktiskt bodde här." Hela atmosfären med sin instängda luft andades långvarig obeboddhet.

"Vad är det där för något?" utbrast Maria och högg tag i Jagos arm.

"Vad då?"

"Där i hörnet. Något rörde sig."

Jago svängde hastigt stearinljuset åt det håll hon hade pekat och lågan fladdrade till. Under en kort sekund inbillade han sig också att någonting levande rörde sig i hörnet men när han förstod vad den vita skepnaden var brast han ut i skratt.

"Det är en porslinshund, Maria. Den kommer garanterat inte att röra sig."

Omedelbart lugnad gick Marias tankar åt ett annat håll.

"Jag är hungrig."

Det fick Jago att påminna sig om varför han hade stannat kvar i köket.

"Jag också." Han ställde ifrån sig ljusstaken på bordet.

En minut senare låg de på golvet och Jago började knäppa upp Marias klänning. Hon tittade över hans axel och plötsligt skrek hon:

"Jago! Duken brinner!"

Med en svordom rusade Jago upp och såg att ljusstaken hade vält och att det pyrde i duken. Han reste snabbt upp ljusstaken, slet duken från bordet och kvävde elden innan den fått ordentligt fäste.

"Det var nära ögat," mumlade han och grimaserade när det brände till i handen.

"Mat. De andra kommer snart tillbaka."

Bottenvåningen inrymde ytterligare två rum, ett av dem en matsal och det andra ett vardagsrum. Felix öppnade dörren till vardagsrummet. Han höll upp sin ljusstake och visslade mjukt vid åsynen som mötte hans ögon.

"Vad är det?" Stella kikade över hans axel.

Som svar gjorde Felix en gest som innefattade hela rummet. Böcker, överallt, i bokhyllan, staplade längs väggarna, liggande på bord. En kristallkrona som hängde från taket klirrade knappt hörbart i luftdraget från den öppna dörren.

Till ackompanjemang av ett illavarslande knakande avancerade Julia med försiktiga steg upp för trapporna till övervåningen. På trappavsatsen mötte tre stängda dörrar hennes blick. Julia öppnade försiktigt den första dörren och kom in i ett stort sovrum. Hon lyfte stearinljuset och urskilde i det fladdrande skenet en dubbelsäng. När hon kom närmare backade hon instinktivt ett par steg och ljusstaken darrade till i hennes hand när skenet föll över två skelett som låg sida vid sida under ett täcke med bara kranier synliga på kuddarna.

Lite knäsvag över sin kusliga upptäckt sjönk Julia ner på en stol som stod bredvid sängen. Ensam i stearinljusets dallrande sken vandrade hennes tankar till den situation hon befann sig i. En annan värld än den som var hennes, en där hon

inte skulle klara sig länge på egen hand, så mycket insåg hon redan. Beroende av främlingar. Julia gjorde en grimas när hon tänkte på Jagos tillrättavisning tidigare. Hon måste sätta honom på plats, allt annat skulle gå hennes ära förnär. Men samtidigt... Julia sög sig på läppen. Det var inte bara det sällskap hon nu befann sig i som upptog hennes tankar. Kanske det skulle vara bättre att avslöja sanningen eller i alla fall en del av den? För första gången i sitt liv tvekade hon om vad hon skulle göra.

En kvart senare återvände Julia till nedervåningen.

"Nå?" frågade Felix.

"Fyra kroppar, skelett. Som om familjen hade gått och lagt sig en kväll och aldrig vaknat igen. För väldigt länge sedan. Det finns inget annat där uppe."

Stella ryste ofrivilligt till. När hon hade insisterat på att följa med Felix hade hon inte räknat med att det skulle bli så här. Inga människor, mörker...

"Jag undrar vad de dog av." Julia var inte lättskrämd men hon hade ändå blivit lite skräddad vid åsynen av skeletten.

"Det lär vi aldrig få reda på," genmålde Felix för att skingra den aura av mystik som familjens okända öde hade uppväckt.

"Jag är hungrig." Stella såg mot köket.

Den prosaiska kommentaren bröt förtrollningen. I köket hade Maria tagit fram bröd, några rökta korvar och kall löksoppa.

"Hittade ni något?" undrade Jago.

"Ingenting som kommer att störa vår nattsömn," svarade Julia.

"Finns det några sängar?"

"De är upptagna och jag har ingen lust att köra bort de som ligger i dem." Julia tog en tugga bröd.

"Upptagna? Av vem?" Jago rynkade pannan.

Julia berättade vad hon hade hittat.

"Jag förstår vad du menar."

"Vad är det där för ljud?" utbrast Stella plötsligt med spänd röst.

Ett dovt mullrande som av åska inkräktade på den spöklika tystnaden. Ljudet ökade i styrka. Felix smög sig fram till fönstret och spejade ut mot vägen. Snart kom det i sikte, ett pärlband av bländande vita lyktor som lösgjorde sig ur mörkret som en gigantisk tusenfoting krypande fram på vägen. Det skarpa skenet som strömmade in i

köket lyste upp rummet som om det hade varit ljusan dag och Felix vände bort huvudet.

"Det är en konvoj," sa han. "Jag har hört talas om dem men jag har aldrig sett någon förut." Hans ord drunknade nästan i mullrandet när de gigantiska transportfordonen passerade.

Jago iakttog fascinerad skådespelet. Han fick en obekväm förnimmelse av att krympa i storlek. Bullret som dovt vibrerade genom huset, transportfordonens omfång och alla de bländande ljusen likt allseende ögon fick honom att känna sig som en liten insekt under ett mikroskop.

Konvojen verkade aldrig ta slut. Fordon efter fordon mullrade förbi och ingen ände såg ut att vara i sikte. Till slut passerade det sista fordonet, ljusen från lyktorna dämpades och mullret dog gradvis ut.

Gruppen i köket stod stilla en stund, som hypnotiserade av det storslagna skådespelet. Felix var den som först rörde sig och talade.

"Jag trodde inte de var så stora," sa han.

"Vad var det?" frågade Maria. Hennes ögon glittrade. Den majestätiska synen hade livat upp henne.

"Varor som fraktas från fabriker till lager. De måste färdas i konvojer på grund av banditerna."

"Banditerna?"

"Brutala gäng som lever på att plundra andra."

"Finns det många sådana?" undrade Stella oroligt.

"Ingen aning."

"Hur gör vi i natt?" Julia ställde frågan när de i stearinljusens fladdrande sken hade ätit sin torftiga måltid. "Ska vi sova på golvet?"

"Jag såg en soffa och ett par fåtöljer i vardagsrummet, det duger väl," föreslog Felix.

Han tog en av ljusstakarna och ledde vägen till vardagsrummet. Den fladdrande lågan avslöjade konturerna av en stor soffa och två nedsuttna läderfåtöljer.

"Felix, du och Stella kan ta soffan. Julia, du tar en av fåtöjlerna och Maria och jag får tränga ihop oss i den andra."

Som en ren reflex var Julia på väg att protestera mot Jagos sätt att ta kommandot men hon la band på sig.

"Jag behöver pissa. Hur är det med er?" Jago såg sig omkring.

"Jag också," svarade Stella. "Jag känner inte för att treva mig fram i mörkret, alldeles ensam, om jag behöver gå i natt."

Med naturbehoven avklarade gjorde de sig en stund senare så bekväma som möjligt i möblerna men trots dagens omvälvande intryck vägrade sömnen envist att infinna sig.

"Vi känner ju inte varandra så varför berättar vi inte lite om oss själva?" föreslog Julia. Hon var fortfarande arg över hur hon hade blivit behandlad av sin mamma och till det kom osäkerheten om vad som skulle hända om hon någon gång lyckades ta sig tillbaka hem. I den situation hon befann sig kunde det dessutom knappast göra någon skada att hennes färdkamrater fick reda på en del om hennes bakgrund. Julia var högst medveten om att det hon var på väg att avslöja skulle komma som en blix från klar himmel och hon var spänd på hur reaktionerna skulle bli. "Jag kan börja."

Det flämtande stearinljuset kastade skuggor över Julias ansikte när hon började tala.

"Det enda ni vet om mig är mitt namn," inledde hon. "Jag känner till er bakgrund men det finns något som ni säkert aldrig har hört så mycket som en viskning om. Förekomsten av en Elit som består av ett litet antal familjer. Vi styr landet och tillsammans med Eliten i andra länder styr vi västvärlden."

Felix spetsade öronen och hans hjärta började klappa snabbare och Jago satte sig upp i fåtöljen så abrupt att Maria höll på att ramla i golvet.

"Jag tillhör en av de familjerna," fortsatte Julia. "Vi har normalt inga kontakter med någon av zonerna, bara med oss själva och Eliten i andra länder. Skälet till att jag befann mig i Nedre Zonen var att jag hade... gjort något och min mamma dumpade mig där. För att lära mig en läxa, antar jag." Julia log snett.

Julia gjorde ett uppehåll för att låta det hon hade avslöjat verkligen sjunka in. Inte oväntat var Felix den förste som reagerade.

"Berätta mer!" bad han ivrigt. Han borde ha varit ännu mer överraskad men han var sorgligt medveten om hur lite han visste om många saker så det var helt följdriktigt att det här var fullständigt obekant för honom

"Kanske inte i kväll." Julia ville inte säga för mycket men för att ändå visa sin goda vilja fortsatte hon: "Till skillnad från er kan vi röra oss fritt över hela världen och vi har privatjet..."

"Privatjet?" avbröt Maria henne.

Jago skrattade och kramade Marias midja.

"Ni kommer att märka att hon är okunnig om mycket men väldigt vetgirig."

Maria boxade honom lekfullt på kinden.

"Men vad är privatjet?" frågade hon igen.

"Flygplan. Du vet väl vad ett flygplan är?" Julias nedlåtande tonfall retade upp Jago men han kämpade ner impulsen att svara med samma mynt. "Vi i Eliten bor i olika delar av landet så vi behöver våra privatjet för att kunna hälsa på varandra och resa till andra länder. Det är för farligt att färdas på marken. Vi har också våra privata arméer för att skydda oss mot slöddret."

Slöddret. Ordvalet var ett talande bevis för att Julias bakgrund och synsätt skilde sig radikalt från deras.

"Hur gör ni med sex? Eller borde jag säga fortplantning? Jag antar att ni inte får knulla män och kvinnor från de andra zonerna?"

Julia tvekade en sekund men svarade sedan:

"Du antar fel. Vi har sexslavar från Nedre Zonen. Ni vet att när ni blir chippade finns olika sorters information på chipen och män och kvinnor som är starka och friska med bra gener väljs ut för fortplantning. När de har fullgjort sin plikt avlivas de. Fast inte med våld," tillade Julia brådstörtat, med ens medveten om att det som var självklart för henne var totalt främmande för människor utanför Eliten, "bara ett piller så att de somnar in."

"Så ni tar er rätten att bestämma när människor lever och dör, människor som inte har gjort något fel. Hur rättfärdigar du det?"

"Samhället behöver ledare, det behöver oss. Om det är priset för ett välfungerande samhälle är det berättigat."

Jago kämpade ner den giftiga kommentar han hade på tungan men inom honom steg vreden. När han hade fått syn på Julia vandrande omkring på gatorna i Nedre Zonen hade hon inte varit så kaxig och arrogant men nu var han övertygad om att hon började demonstrera sin verkliga karaktär. En liten del av honom kunde sympatisera med henne. Hans egen bakgrund hade alltid särskilt honom från andra i Nedre Zonen så han visste hur det var att ha människor omkring sig som upplevde tillvaron helt annorlunda.

Jago lutade sig tillbaka i fåtöljen med motstridiga tankar snurrande runt i huvudet. Han hade fått en förklaring till Julias beteende men i hans hjärna klämtade varningsklockorna. Även om han aldrig hade varit i Övre Zonen hade Felix berättat tillräckligt för att han skulle få ett hum om förhållandena där. Inte minst hur

människorna tänkte. Men när det gällde Julia svävade han i total ovisshet om hur hon kunde tänkas reagera i olika situationer. Han förvånades över hennes frispråkighet men magkänslan sa honom att hon insåg att hon, åtminstone för stunden, var beroende av dem och att det var hennes sätt att försöka förklara och kanske få förståelse för att hennes tankemönster skilde sig så kraftigt från deras.

Felix lyssnade begärligt till vad Julia berättade. En reflektion dök upp i hans hjärna. Hade Ritter känt till detta? Existensen av Eliten. Förmodligen inte, besvarade han sin egen fråga, då hade han nog nämnt det vid deras sista samtal. Felix drog Stella närmare sig och mindes löftet han gett Ritter att ta hand om henne.

"Jag är trött." Stella gäspade. "Ska vi försöka sova lite?"

Julia blåste ut stearinljuset och det blev helt becksvar. På natthimlen skylades månen och stjärnorna av moln och inte den minsta strimma ljus letade sig in i rummet. Felix och Stella la sig tätt intill varandra och hittade ett bekvämt sätt att dela soffan. En kort stund senare hördes ett ljud från en av fåtöljerna.

"Gör de vad jag tror att de gör?" viskade Stella i Felix öra.

"Ingen tvekan om saken," svarade Felix roat.

"Här? Med oss i rummet?"

"Det är så det är i Nedre Zonen. Inget privatliv."

"Inte ens för det?"

Jagos röst hördes ur mörkret.

"Du kommer också att göra det, om du måste."

"Absolut inte!"

"Det sa Felix också. Fråga honom om det."

Stella vände sig mot Felix som låtsades att han inte hade hört.

Nattens timmar släpade sig fram och när dagen grydde var Julia den enda som hade sovit gott. Hon reste sig ur fåtöljen, sträckte på sig och gäspade. De andra gnuggade också sömnen ur ögonen, blinkande i morgonljuset som föll in genom fönstret, lite småfrusna efter att ha sovit i sina kläder utan något att bre över sig.

"Vi får leta igenom huset och se vad vi kan hitta". Jago tog kommandot. Han sneglade på Julia som om han förväntade sig att hon skulle protestera men hon lät det passera utan kommentarer.

"Borde vi inte äta först?" undrade Stella.

"Du är tydligen alltid hungrig." Jago log för att ta udden av sina ord. "Jag förstår dig men jag tycker vi väntar en stund med frukosten, vi får vänja oss vid att vara lite hungriga."

"Vad ska vi leta efter?" frågade Julia.

"Väskor, ryggsäckar, vad som helst som vi kan bära saker i. Kläder, filter, redskap av olika slag."

Felix betraktade längtansfullt högarna av böcker i rummet och suckade djupt. Det kliade i honom av iver att få ta en närmare titt på dem men samtidigt visste han att böcker var för tunga att bära så även om han hittade några han verkligen ville läsa skulle han vara tvungen att lämna kvar dem. Jago gav honom en blick full av medkänsla.

"Du kan stanna här, om du vill. Kanske kan du hitta något matnyttigt i någon av böckerna."

Knappast troligt, tänkte Felix, men han var tacksam mot Jago som uppenbarligen intuitivt förstod den nästan hypnotiska tjusning böcker hade för Felix. Han tog på måfå upp en bok som låg överst i en av högarna på golvet, dammade av omslaget och bläddrade genom den. En roman av en författare vars namn var helt obekant för honom. Inget konstigt med det, alla de böcker som fanns i Övre Zonen var moderna AI-genererade böcker, skapade efter zonindelningen. Läsning var inte en särskilt populär sysselsättning i Övre Zonen och de böcker Felix hade försökt läsa hade tråkat ut honom. De enda ljuspunkterna i det litterära beckmörkret var de böcker han lyckats smuggla ut ur Perifera Distriktet.

Felix plockade snabbt igenom boktravarna och sorterade böckerna i högar efter hur intressanta han bedömde dem vara. De flesta var romaner men det var fackböckerna som tilldrog sig hans uppmärksamhet, särskilt om de handlade om historia. Han valde ut en av dem och slog sig ner i en av fåtöjlerna för att läsa. Ett papper singlar ner på golvet och Felix böjde sig fram och plockade upp det. Det var ihopvikt och när han vek upp det såg han att det var en slags karta. Han vek ihop den igen, stoppade den i fickan och började läsa.

De övriga spred ut sig genom huset. Jago styrde stegen mot köket. Flerfärgade randiga tapeter täckte väggarna, på en del ställen blekta av solljus men för övrigt överraskande fräscha. Många års damm täckte alla ytor men det var ingen oordning, ingen röra. Det enda som stod framme var en kaffebryggare och en vattenkokare med sladdarna urdragna. Han öppnade kylskåpsdörren. Tomt. En hastig genomgång

av skåp och lådor visade ordentligt sorterade köksgeråd av olika slag men inga matvaror med undantag för några förpackningar med torrvaror i ett skåp. Det var som om familjen hade stängt huset för att resa bort på obestämd tid.

"Vad säger du om de här?"

Jago ryckte till när han hörde rösten bakom sig. Maria hade kommit in i köket och stod där med några handdukar i handen.

"Vad menar du?"

"Du måste ta hänsyn till Julia, Stella och mig. Våra behov. Vi kommer inte att kunna få tag på några bindor. Eller hade du inte tänkt på det?"

"Inte riktigt, nej," erkände Jago.

"Typiskt karlar," anmärkte Maria men hon log.

"Har du hittat något annat?"

"Sängkläder, fler handdukar. Men inga väskor att bära dem i."

Trapporna till övervåningen knarrade och strax därpå steg Julia och Stella in i köket.

"Nå?" frågade Jago.

"En hel del kläder. Inte så mycket annat."

"Vi kan väl ha en modeshow?" föreslog Stella. "Prova kläderna. Bara för att se om de passar."

"Det lär inte vara någon som bryr sig ett skit om vad vi har på oss," kommenterade Jago torrt, "men varför inte? Vi har ju inte bråttom."

Utan förvarning slets tystnaden itu av ett skott som splittrade köksfönstret och sände glasskärvor regnade ner i diskhon.

"Ta skydd!" skrek Jago och rörde sig snabbt mot fönstret. Han böjde sig försiktigt fram och fick syn på tre män i trädgården. Ytterligare ett skott ekade.

"Jag hämtar Felix." Maria tog sig krypande ut från köket i riktning mot vardagsrummet och kom snart tillbaka med Felix i släptåg.

"Vad gör vi nu?" viskade Stella med skälvande röst, stel av skräck.

"Jag kan se tre stycken. Om de inte är fler borde vi kunna ta dem." Jago föll på knä och kröp mot den ena matkartongen. Han lyfte på locket, rotade omkring lite och drog sedan fram en pistol. "Det finns knivar i den där lådan," sa han och nickade mot en av kökslådorna. "Se till att ni tar de vassaste."

Julia tog sig fram till lådan, drog ut den och sorterade snabbt med lätt darrande händer ut fyra vassa knivar, behöll en och räckte över de återstående tre till de andra.

Plötsligt slängdes ytterdörren upp med ett brak och springande fotsteg hördes i riktning mot köket. En man med en pistol i högsta hugg störtade in i rummet. Maria kastade sig mot honom och stötte utan en sekunds tvekan kniven djupt i hans bröst. Med ett överraskat uttryck i ögonen sjönk mannen ner på knä och pistolen föll ur hans hand. Julia högg snabbt tag i den. Med beundran i blicken sneglade hon mot Maria som stod lutad mot väggen, kippande efter andan.

En annan man skymtade fram i dörröppningen och innan någon hunnit reagera på det nya hotet smällde ett skott. Kulan susade förbi Marias huvud och borrar sig in i en skåpsdörr. I samma ögonblick avfyrade Julia pistolen hon hade ryckt till sig och banditen sjönk ner på golvet, med ena handen om sin blödande arm. Nästa sekund avlossade Jago sin pistol och mannen ryckte till och föll död till golvet. Jago svängde runt mot fönstret och såg den tredje banditen springande för allt vad tygen höll mot vägen. Han höjde sitt vapen och sköt genom det splittrade fönstret, träffade banditen i ryggen och han föll med ansiktet mot marken och blev liggande orörlig.

Allt blev stilla. Jago stannade kvar spejande ut genom fönstret med pistolen redo ifall någon annan skulle närma sig men inga rörelser förmärktes varken utanför huset eller på vägen. Gradvis slappnade han av. Stella hade tappat sin kniv och satt på knä på golvet med händerna för öronen och stirrade med uppspärrade ögon på de döda banditerna.

"Vad är det för människor?" viskade hon, fortfarande skrädd över det plötsliga våldet.

Jago ryckte på axlarna.

"Banditer. Rånare. Onda män. Tänk inte mer på dem. Vi försvarade oss bara."

"Jag visste inte att du hade en pistol," anmärkte Felix.

"Och nu har vi flera. Inte illa." Vänd mot Stella frågade han med deltagande i rösten: "Hur mår du?"

"Det var bara så chockartat. Så oväntat."

"Vi har ju sett döda människor förut," inflikade Felix. "I Övre Zonen ägnar sig en del åt spel som rent bokstavligt kan vara dödliga. Dueller är inte ovanliga. Med skjutvapen eller värja."

"Dueller med värja?" Jago skrattade roat. "En fläkt från historien."

"Förekom det dueller tidigare?" frågade Felix med uppväckt intresse.

"Visst gjorde det det. Ett sätt att lösa meningsskiljaktigheter, att skydda sin heder. De förbjöds officiellt för länge sedan men det betydde inte att de upphörde."

Felix var återigen på väg att fråga Jago hur det kom sig att han visste så mycket men han blev avbruten av Stella som började hämta sig från chocken.

"Ni är väl trötta på mitt tjatande – men jag är hungrig." Hon log lite ursäktande.

"Det är vi nog allihop. Vi äter när vi har burit ut kropparna i trädgården."

Kropparna bars ut bakom huset där de inte kunde ses från vägen. Längst ner i trädgården fanns en redskapsbod reglad med ett tungt hänglås. Låset hade rostat och Jago lyckades bryta upp det med hjälp av en kraftig trädgren. Inne i boden fanns en uppsättning prydligt sorterade trädgårdsredskap av olika slag. Jago inspekterade dem och valde ut några mindre redskap som inte vägde så mycket eller var sönderrostade.

Den enkla frukosten avåts med den goda aptit hungern ger men blickarna drogs oemotståndligt mot blodfläckarna på köksgolvet. Det plötsligt uppblossande våldet fick verkligheten att tränga sig på. De tankarna la sordin på stämningen när det i blixtbelysning stod klart hur illa förberedda de var, både fysiskt och psykiskt, på de strapatser som väntade.

"Vi borde placera en vakt utanför huset," påpekade Felix plötsligt. "Vi vill inte bli tagna på sängen igen."

"Du har rätt." Jago nickade. "Jag tycker att vi stannar här en natt till så att vi kan gå igenom huset ordentligt och så ger vi oss av i morgon bitti. Är vi överens om det?"

"Varför inte göra det Stella pratade om innan vi blev avbrutna?" föreslog Maria för att lätta upp stämningen och bryta den dystra atmosfären.

De båda kvinnorna såg på varandra och log.

"Vad för slags kläder har ni i Nedre Zonen?" undrade Stella med äkta intresse, glad över att Maria hade lett in samtalet på ett ämne hon brann för och glad att få något att prata om som distraherade henne från att igen och igen återuppleva den förlamande skräck som sköljt över henne när banditerna trängde sig in.

"På filmer på TV har jag sett att det finns väldigt många olika sorter men hos oss finns bara en modell, bara färger och mönster är olika."

"Vad trist! Vi har hur mycket som helst att välja mellan, olika modeller, mönster, material. Det blir som en tävling att hitta kläder som ingen annan har. Jag älskar att försöka överglänsa alla andra, dra till mig uppmärksamhet."

"Uppmärksamhet från män?" Maria skrattade.

"Jag behöver ingen annan än Felix men visst är det smickrande när andra män tittar på mig. Och vill ha mig," tillade hon med blicken fäst på Felix.

"Betyder det att ni inte är monogama i Övre Zonen?" frågade Jago med ögon som glittrade av munterhet.

"Mono vad?" Maria gav honom ett frågande ögonkast.

"När man är tillsammans med bara en person i taget, ibland hela livet."

"Ingenting för dig," retade Maria honom.

"Det kan du slå dig i backen på. Jag skulle bli tokig om jag inte fick knulla hela tiden."

Stella rynkade pannan.

"Du tycker inte om sättet jag uttrycker mig på?" Jago vände ansiktet mot henne, fortfarande med ett leende på läpparna. "Skulle du föredra om jag sa älska? Vad finns i ett namn? Det som vi kallar ros..."

"Vad i hela fridens namn pratar du om?"

"Du känner inte till Shakespeare?"

Stella ruskade på huvudet.

"Vem är det?"

"Bara en av världens främsta dramatiker."

"Aldrig hört talas om honom."

"Felix, vet du vem han är?"

Felix var på väg att säga att han hade läst om Shakespeare men svalde orden. Han hade aldrig kommit sig för med att berätta för Jago om de förbjudna böckerna men vad som fick honom att stumt skaka på huvudet var tanken på Julia och att han inte ville avslöja mer än nödvändigt med henne inom hörhåll.

"Det var oväntat," anmärkte Jago, med ens allvarlig. "Jag trodde ni i Övre Zonen fick en bra utbildning men där hade jag tydligen fel. Får ni lära er om historia överhuvudtaget?"

Felix skakade på huvudet igen.

"De – de styrande – vill att vi ska tro att världen alltid har sett ut som den gör idag. De äldre, som kommer ihåg hur det var innan zonindelningen, får inte prata om hur det var förr i tiden. Om de gör det blir de förvisade till Nedre Zonen."

Jago nickade för sig själv.

"Självklart. Det kommer att dröja ett tag innan de som var vuxna vid zonindelningen dör undan och under den tiden måste de förhindras från att vidarebefordra information som kan vara farlig för de styrande. Om det inte finns

några historieböcker eller någon undervisning i historia kommer det inte att finnas någon kvar som minns hur det var när de äldre väl är borta.”

”Jag förstår mig inte på dig.” Stella iakttog Jago. ”Ena minuten pratar du som om du kommer från rännstenen, nästa minut säger du sådant som visar att du vet betydligt mer än vad vi gör om många saker.”

”Ett janusansikte, kanske.” Jago log när han såg de helt oförstående blickarna som riktades mot honom. Han visste att han inte borde svänga sig med ovanliga ord och sätta myror i huvudet på sina reskamrater men ibland blev frestelsen för stor.

”Jag kan ta första vakten,” erbjöd sig Julia. Under natten hade hon begrundat sin situation och kommit fram till att det var klokast att tills vidare hålla en låg profil, hur mycket det än bjöd henne emot. Jago gav henne en av pistolerna och hon fattade posto utanför huset.

I det stora sovrummet styrde Maria, utan så mycket som ett ögonkast mot skeletten i sängen, stegen raka vägen till det massiva ekskåp där kläderna förvarades och slog upp dörrarna på vid gavel.

”Titta här!” utropade hon och höll upp en tunn klänning översållad med glittrande paljetter som genast hade fångat hennes uppmärksamhet. Hon höll den mot kroppen och inspekterade sig själv i fullängdsspegeln som satt på insidan av skåpet.

”Du kan inte ta med dig den,” kommenterade Jago. ”Vi kan bara ta med oss sådant vi verkligen behöver.”

”Jag vet,” replikerade Maria godmodigt, ”men jag kan väl få drömma en stund. Glädjedödare!” Hon puffade till honom lätt med armbågen.

”Prova den.”

Maria tog snabbt av sig den enkla, kortärmade, röd-och-grön-rutiga bomullsklänningen hon hade på sig och drog ivrigt på sig paljettklänningen. Den smet åt en smula men hon log nöjt åt sin spegelbild. Jago drog henne närmare sig, la händerna över hennes bröst och kramade dem hårt. Maria fnissade och tryckte sig intill honom.

Stella iakttog dem med ett visst mått av fascination. I Övre Zonen skulle alla demonstrativa yttringar av fysisk intimitet hållas helt privata och inte visas upp offentligt om man inte ville bli utfrusen och utestängd från de fester som var en sådan omistlig del av livet för många i Övre Zonen.

Felix å sin sida studerade Stella med ett leende på läpparna. Han hade roat sig med att gissa hur hon skulle reagera på Jagos beteende.

Stella slet blicken från Jago och Maria. Medvetet undvek hon att titta mot sängen med dess kusliga börda och såg sig om i rummet. Hennes ögon föll på en byrå och hon drog ut den översta lådan. Underkläder. Hon plockade upp de första hon såg. Bomullstrosor. Av rejäl storlek. Något helt annat än de minimala sidentrosor hon hade på sig.

"De där tar vi med oss," anmärkte Jago. Han höll fortfarande Maria tryckt mot sig men hans ögon vilade på Stella.

Stella höll trosorna med fingertopparna som om hon kände sig lätt äcklad av dem. Hon visste inte varför det var så, trosorna var hela och rena. Hastigt rotade hon igenom de andra lådorna och valde ut några underkläder och sockar som hon placerade på byrån. För att hålla blicken borta från Jago och Maria vände hon ryggen mot dem och koncentrerade sig på innehållet i ekskåpet. Hängande under en oansenlig kappa fick hon plötsligt en skymt av en tvådelad dräkt i fantastiska färger som drog till sig hennes uppmärksamhet och hennes ögon började glittra. Den liknade ingenting hon hade sett i Övre Zonen och hon bara måste prova den. Iklädd bara underkläderna och med dräkten i handen blev hon med ens medveten om att Jago, som fortfarande höll Maria i ett fast grepp, betraktade hennes spegelbild med uppskattning i blicken. Stellas första impuls var att täcka sig men hon kände en lätt darrning gå igenom kroppen och stod helt stilla och lät hans smekande blick omfamna henne.

Med ens blev Stella medveten om att Felix var kvar i rummet och hon kastade en snabb blick mot honom, rädd att han skulle vara arg men han bara smålog. Stellas eleganta uppenbarelse skulle vara lockande för vem som helst och Felix hade insett att det inte var någon mening med att bli irriterad på Jago för sådant som han uppenbarligen inte kunde rå för. Dessutom var han så öppen med det och gjorde det med så gott humör att det tog udden av den indignation Felix kanske hade känt om det hade varit någon annan.

Stella tog på sig dräkten och synade sin spegelbild. Helt fantastisk. Den hade väckt sensation på en fest i Övre Zonen, hade gett henne den uppmärksamhet hon åträdde. Den där ytliga uppmärksamheten som snart skulle flyttas över till något annat, någon annan, som bara var ett desperat sökande efter någonting som rättfärdigade deras existens. Stella hade genomsådat ytligheten i Övre Zonen, inte

minst därför att hennes far hade försökt ingjuta andra värderingar i henne och i viss mån hade lyckats med det. Men det är svårt att bryta gamla vanor och det var med en suck som hon hängde tillbaka dräkten i skåpet. Hon hade inte riktigt insett att hon inte skulle kunna ta med sig något från Övre Zonen. Det var en ny erfarenhet för henne att bara ha de kläderna hon gick och stod i och tanken på att ha samma kläder varje dag gjorde henne lätt deprimerad. Jago iakttog henne fortfarande men det raljanta uttrycket i hans ögon var borta och Stella tyckte sig läsa medkänsla i hans blick.

Felix lämnade sovrummet och öppnade dörren till nästa rum. Ett barns rum. Vid åsynen av skelettet i sängen såg han bort, illa berörd. En snabb titt in i det sista rummet på övervåningen avslöjade samma scen och Felix drog sig hastigt tillbaka.

Ett ljusknippe letade sig ut genom den öppna dörren till sovrummet och lyste upp konturerna av en dörr längst ner på trappavsatsen. Försiktigt drog han upp dörren och kisade in. En vindstrappa ledde uppåt i dunklet.

"Kom hit!" ropade han.

Jago kom rusande, med Stella och Maria i släptåg, orolig att något hade hänt. Lättad över att så inte var fallet hämtade han ett stearinljus och tog ledningen uppför trappan, kännande sig för med foten på varje trappsteg. Vissa av dem knakade betänkligt men de sviktade inte under hans tyngd och till slut nåddes det sista trappsteget. En vidsträckt, fönsterlös vind med lågt tak låg framför dem. Solen sken från en klarblå himmel och den tryckande hettan under taket tillsammans med dammet och den instängda luften fick dem att kippa efter andan. Jago höll upp ljusstaken och i det flämtande skenet urskildes konturerna av kistor, pappkartonger, gamla möbler och allsköns bråte som tog upp nästan hela utrymmet. Plötsligt böjde han sig ner och grävde fram något, hostande av dammet som yrde upp.

"En ryggsäck. Och jag kan se ett par väskor där borta. Precis vad vi behöver."

"Vad är det där för något?" Maria tog ett hårt tag i Jagos arm och pekade med ett darrande finger på något vitt en liten bit bort. "Står det någon där och glor på oss?"

Med andan i halsen och bultande pulsar snodde Felix och Stella runt mot det som Maria hade pekat på. Någon som stirrade på dem ur dunklet och inte rörde sig eller gav ett knyst från sig. Sedan skrattade Stella lättat till.

"Det är en klänning av något slag," sa hon och närmade sig det vita föremålet för att ta sig en ordentlig titt.

"En bröllopsklänning, tror jag." Jago strök varsamt med handen över det blanka tyget. I stearinljusets flimrande sken framstod den magnifika kreationen av siden och spets i all sin glans, som en kvarleva från en för länge sedan svunnen tid.

"Bröllop? Vad är det?"

Jago förklarade för Maria och vände sig sedan till Felix.

"Har ni bröllop i Övre Zonen?"

Felix skakade på huvudet.

"Vi formaliserar aldrig förhållanden."

"Det är ju alldeles stekhet här uppe," kommenterade Stella med svetten rinnande i pannan. Kläderna klibbade mot hennes hud och hon hade gett vad som helst för att få en dusch. Vetskapen om att det var en omöjlighet eldade på obehaget ytterligare.

Ryggsäcken och väskorna togs med och Maria avlöste Julia som utkik. Som av en osynlig magnet drogs Felix mot vardagsrummet och böckerna och Jago följde med honom utan någon egentlig idé om vad han ville göra. Väl inne i rummet fångade en sekretär hans blick och han lyste upp. Det var uppenbart att det var en gammal möbel där träet på sina håll var blekt och repat. Underdelen bestod av större lådor och ovanför skrivklaffen fanns små lådor och fack. Jago började dra ut de små lådorna och han tryckte och vred på oregelbundenheter och upphöjda delar. Det var tydligt att han hade roligt och Felix, som höll på att bläddra igenom böcker i andra ändan av rummet, betraktade honom frågande.

"Vad i hela fridens namn håller du på med?"

Jago tittade upp.

"En del av de här gamla möblerna har lönnfack."

"Hur vet du det?"

Jago svarade inte utan log bara och fortsatte med det han hade för händer. Felix la ner boken han höll på att läsa och reste sig. Precis när han kom fram drog Jago ut en av de små lådorna, vände på den, tittade på sekretären igen, sträckte in handen och tryckte på den bakre väggen. Med en svag knäpp öppnade väggen sig och avslöjade ett litet fack. I facket låg en läderinbunden svart anteckningsbok. Jago slog upp den.

"En dagbok," sa han. "Jag undrar varför den var undangömd."

"Hur gjorde du det där?" Felix stirrade på honom.

"Lönnfacket? Den här lådan ser mer sliten ut än de andra, vilket kunde bero på att den har öppnats och stängts oftare. Det var värt att kolla upp."

Han räckte över dagboken till Felix. Eftersom Felix inte var van vid att läsa handskriven text tog det honom flera minuter att tyda de första raderna och när han bläddrade igenom dagboken såg han att sidorna var fullskrivna i en liten, ganska svårläst handstil. Inte en chans att han skulle hinna läsa igenom hela på bara några timmar.

"Vi tar med oss den," meddelade Jago plötsligt. "Eftersom de hade ansträngt sig så för att gömma den kan det finnas viktig information i den."

Felix nickade och stängde dagboken, uppspelt över möjligheten att kunna läsa den senare i lugn och ro.

"Alla böckerna som finns här... Sa du inte att alla böcker konfiskerades i samband med zonindelningen?" frågade han Jago.

"Det är vad jag har hört men..."

Julia kom in i rummet och avbröt konversationen.

"Jag upptäckte något på baksidan av huset. Det ser ut som ingången till en källare men jag ville inte gå dit ensam."

Stella befann sig på ovanvåningen och Felix ropade på henne att komma ner. Jago hämtade en ljusstake från köket och tillsammans följde de efter Julia ut i trädgården. Mot väggen på baksidan av huset, halvt dold bakom några stora buskar, fanns en robust tvådelad trälucka som hölls på plats med en kraftig tvärslå. Felix försökte lyfta upp tvärslån men den satt som berget och rörde sig inte en millimeter. Efter en snabb visit i redskapsboden återvände Jago med en stor hammare. Med hjälp av den lyckades de med förenade krafter slå loss tvärslån och dra upp de tunga luckorna. Stentrappor ledde ner i den mörka källaren. Jago höll upp ljusstaken och var den förste som vågade sig ner i det kvalmiga dunklet.

"Ta det försiktigt!" ropade han. "Trapporna är hala."

När alla var på plats lyste Jago runt källarrummet. Det fladdrande skenet avslöjade ett ställ med flaskor som stod mot ena väggen. Julia trevade sig fram till stället, drog ut en av flaskorna och försökte, kisande i det ostadiga ljuset, urskilja vad det var.

"Vin," sa hon.

"Bra." Jago nickade.

"Det måste vara flera decennier gammalt. Man kan väl inte dricka så gammalt vin?"

"Vi tar med oss ett par flaskor upp där vi kan se bättre och öppnar dem. Är vinet dåligt kan vi hålla ut det och ta med de tomma flaskorna. Om – när - vi hittar vatten behöver vi något att förvara det i."

Jago höjde ljusstaken igen och rörde den långsamt i en cirkel. Den flimrande lågan föll på en hög burkar staplade mot en vägg. Stella plockade upp en av de översta burkarna.

"Vad är det här?"

Jago höll ljusstaken närmare burken.

"Konserver."

"Mat?"

"Ja, men jag undrar om det går att äta efter så lång tid. Vi tar med oss några upp och tar en titt."

Felix drog efter andan när det fladdrande ljuset lyste upp ett annat hörn av källaren.

"Vapen," sa han och lät blicken glida över samlingen av pistoler, gevär och andra vapenliknande föremål som låg prydligt uppradade på en hylla. "Och ammunition."

"Vi får fundera på om vi behöver något mer i den vägen."

Tillbaka i dagsljuset i trädgården inventerade Jago det byte källaren hade inbringat.

"Det ser ut som om de förberedde sig för en belägring. Jag undrar varför."

"Det kanske står något om det i dagboken," anmärkte Felix.

"Kanske det."

En kort avstickare till köket resulterade i en korkskruv och en konservöppnare. Jago plockade upp en av vinflaskorna, stack ner korkskruven och lyckades efter ett par minuter lirka upp korken. Han satte flaskan till munnen, tog en liten smutt och smackade med läpparna. "I alla fall drickbart. Få se hur det är med konservburkarna."

Efter en kort dust med den motsträviga konservöppnaren fick Jago upp den första burken, som innehöll en geléaktig massa med små köttbitar i. Han luktade på det och rynkade på näsan. Några burkar till öppnades men vad de än innehöll, i en del fall var det svårt att avgöra, bestämde Jago att det inte var värt risken att äta innehållet så burkarna lämnades åt sitt öde.

I förberedelse för avfärden gjordes en sista räd i skåp och lådor och nyttigheterna packades ner. Under tiden satt Felix i vardagsrummet och bläddrade igenom de sista böckerna för att kolla att han inte hade missat något matnyttigt.

"Har du hittat något användbart?" Jago stod i dörröppningen.

"Den här kanske kan vara värd att ta med," svarade Felix och nickade mot en bok han hade lagt undan. "Det är en bok om växter och vad de kan användas till. Eftersom ingen av oss har varit utanför en stad..."

Snabba fotsteg hördes och Stella kom skyndande in i huset.

"Jag har hittat en brunn," meddelade hon triumferande. "Vi borde väl i alla fall kolla om det finns vatten i den."

"Absolut."

Stella tog täten runt huset och förbi några träd. En brunn kom i sikte vars träöverbyggnad var nött av tidens tand men intakt. På marken under det cirkelformade stenfundamentet stod en metallhink med ett tjockt rep bundet runt handtaget. Jago lutade sig fram och kikade ner i brunnen men den förlorade sig i mörker och han såg inget vatten. Han lyfte upp hinken och ryckte energiskt i repet för att kontrollera att det fortfarande höll. Långsamt firade han ner hinken i brunnen. Till att börja med hördes inget annat än det dova dunsandet när den med jämna mellanrum slog emot brunnens sida men efter en kort stund plaskade det till. Jago halade med viss ansträngning upp hinken och när den kom i sikte var den halvfull.

"Nu har vi vatten!" utropade Julia. "Kan jag få lite?"

Jago betraktade henne med ett halvt roat, halvt hånfullt uttryck i ögonen.

"Vi måste koka det först."

"Varför det?"

"För att få bort skadliga föroreningar. Visste du inte det, fröken Besserwisser?"

Sarkasmen i hans röst fick Julia att rodna lätt men hon svalde den skarpa kommentar hon hade på tungan. Hur mycket hon än tyckte att det var hennes rättighet, som kvinna och som en del av Eliten, att ha absolut makt över alla andra lägre stående individer var det tveklöst så att det var Jago som var ledaren för deras lilla grupp. Varför hade hon låtit det ske? Julia var en viljestark kvinna men att finna sig själv abrupt övergiven i en helt främmande miljö där hennes samhällsställning inte hade den ringaste betydelse hade varit en chockartad upplevelse som hade dämpat hennes sedvanliga arrogans och högmodighet, i alla fall tillfälligt. Och nu var det för

sent att göra något åt det, Jago hade tagit befälet och han skulle inte låta henne få övertaget.

"Vi tömmer några av vinflaskorna och fyller dem med vatten," bestämde Jago. "Så många vi orkar bära."

Skymningsskuggorna började knapra in på dagsljuset och den magra kvällsmåltiden intogs sittande runt köksbordet.

"Ska vi ha någon på vakt i natt?" frågade Maria under det hon mumsade på en bit torrt bröd.

"Vi kanske kan fixa något slags larmsystem," föreslog Felix. "Binda ett rep över ytterdörren med saker på som skramlar om någon försöker öppna dörren."

Med några bestick knutna på ett snöre skapades ett primitivt larmsystem. Om det minsta knyst bröt den kompakta tystnaden skulle säkert någon av dem vakna.

Nästa morgon grydde med regn piskande mot fönsterrutorna. Stella suckade.

"Vi kan väl inte ge oss av nu."

"Inte om vi inte vill bli dyblöta." Jago gjorde ett uppehåll. "Vi borde borsta tänderna."

"Med vad?" frågade Felix.

"Jag såg en påse salt i ett av skåpen. Bättre än ingenting."

"Och du behöver raka dig." Maria strök honom över kinden som hade börjat täckas av mörk skäggstubb.

"Jag får väl odla skägg." Jago flinade. "Du också," sa han till Felix.

Stella erbjöd sig att hålla utkik och ställde sig vid köksfönstret med blicken fixerad på uppfarten till huset medan Felix gick tillbaka till vardagsrummet och böckerna. Bara för att ha någonting att fördriva tiden med begav sig Julia upp till övervåningen utan någon klar idé om vad hon skulle göra där. I sovrummet stod dörren till ekskåpet fortfarande på vid gavel och hon kikade in. På måfå drog hon ner en klänning från galgen den hängde på, höll upp den mot sin kropp och gjorde en grimas vid anblicken av sin spegelbild.

"Inte vad du är van vid, eller hur?"

Jagos röst bakom henne fick Julia att blixtnabbt vända sig om. Hon hade inte hört honom komma in, det ihållande smattrandet av regnet mot fönsterrutan hade överröstat ljudet av hans steg.

"Du tycker inte om mig," sa Julia som om hon konstaterade ett faktum.

"Varför skulle jag inte göra det?" Jago närmade sig henne med långsamma steg.

Julia log plötsligt. På en impuls släppte hon klänningen hon höll i till golvet, drog snabbt av sig toppen och de åtsmitande byxorna hon hade på sig och stod framför honom i bara trosorna. Frestande honom, utmanande honom, med ögon glittrande av spänd förväntan. Jago besvarade utmaningen. Han sträckte ut handen och vidrörde hennes nakna bröst.

"Du får inte röra vid mig." Julias tonfall skvallrade om att hennes ord för henne var ett obestridligt faktum som inte kunde ifrågasättas. "Jag är kvinna. Du måste lyda mig."

Jagos hand föll ner från hennes bröst.

"Jag måste lyda dig bara därför att du är kvinna? Är det det du säger?"

"Naturligtvis. Du är man, det gör dig underlägsen."

Jago brast ut i skratt.

"Säger du det?"

"Vi kvinnor styr världen, vi beslutar vad som är tillåtet."

"Jag är starkare än dig, jag kunde ta dig här och nu och du skulle inte kunna göra ett skvatt åt det."

"Då skulle jag döda dig på samma sätt som jag dödade..." Julia avbröt sig tvärt.

"Jaså, det skulle du." Jago tog ett hårt grepp om hennes ena arm och med andra handen på hennes rygg drog han henne mot sig och tryckte hennes kropp mot sin.

Julia reagerade omedelbart med vrede över Jagos respektlösa beteende och hon försökte utan att lyckas slita sig loss, han höll henne fortfarande tätt tryckt mot sig. Vreden efterträdades av en känsla av förvirring. Ingen man hade någonsin vågat behandla henne på det sättet. Den avoghet hon hyste mot Jago växte men samtidigt uppväckte han någonting inom henne som hon aldrig hade känt förut.

Jago släppte henne abrupt och hon gned armen där hans hårda grepp hade efterlämnat blåmärken. Regnet hade avtagit och fläckar av blå himmel skymtades mellan molnen.

"Det ser ut att klarna upp," anmärkte Jago som om ingenting hade hänt, vände sig och lämnade rummet utan att se sig om. Julia stirrade efter honom. I hennes hjärna rådde full kalabalik. Långsamt och med lätt skälvande händer klädde hon på sig.

När Jago kom in i köket satt Maria vid bordet. Lakan, handdukar, kuddar och annat material var utströdda på bordet och hon var i full färd med att sy. Hon hade klippt lakan och handdukar i små fyrkantiga bitar, fyllt dem med sådant hon hade hittat och sytt igen dem. Jago iakttog nyfiket vad hon höll på med och med ett leende insåg han plötsligt vad de var till för.

"Bra gjort, Maria," sa han med värme i rösten. "Jag visste att det rätt beslut att ta dig med."

Maria återgäldade hans leende och återupptog sitt idoga pysslande.

Någon timma senare var allt klart för avfärd. De tyngre sakerna stoppades ner i ryggsäcken, som Jago slängde upp på ryggen, annat fördelades mellan kartongerna och väskorna.

Luften doftade friskt efter regnet och atmosfären vibrerade av en blandning av nervositet och spänd förväntan. Utan att se sig om banade de sig väg genom det fuktiga gräset och ut på vägen.

Efter någon timmas vandring stannade Stella plötsligt och pekade på något som låg i diket halvt dolt av frodigt gräs:

"Vad är det där för något?"

"En vägskylt," upplyste Jago, som följde hennes blick. "De användes för att markera avstånd mellan städer och andra platser."

"Vänta lite." Felix drog sig plötsligt till minnes papperet han funnit i en av böckerna och tog upp det ur fickan. "Det här ramlade ur en bok."

Jago tog kartan från honom och vek upp den. Han lyckades tyda de blekta namnen och siffrorna på skylten och studerade ingående kartan. Efter ett par minuter landade hans pekfinger på den och han sa triumferande:

"Hittade det. Det är en karta över det här området." Efter mer ingående studium av kartan fortsatte han: "Det verkar finnas en del mindre vägar här i området. Kanske vore bättre om vi höll oss till dem så vi kommer bort från stora vägen."

"Kan vi inte ta en paus? Mina armar värker." Julias klagande möttes av suckar.

"Den där kartongen kan inte vara särskilt tung." Stella gav Julia ett irriterat ögonkast.

"Men jag är trött. Och hungrig."

"Så du tycker att vi ska ta en paus varenda gång du känner dig trött. Det fungerar inte så, här är vi alla jämlika. Om det inte passar dig kan du dra, vi behöver inte dig." Jagos tonfall var avsiktligt skarpt.

"Vi har gått en bra bit," inflikade Felix. "Det kanske inte vore så dumt med en paus."

Jago gav honom ett lätt förargat ögonkast.

"Vi fortsätter till skogsområdet där framme så får vi se."

I skydd av trädens skuggande grönska sjönk de tacksamt ner i det mjuka gräset. Jago plockade fram en av de vattenflaskor han hade haft med sig från Nedre Zonen, hällde lite vatten i fem från huset medtagna muggar och delade ut dem.

"Det är inte mycket vatten kvar," kommenterade han.

"Vi har vattnet vi hittade i brunnen," anmärkte Stella.

"Det behöver kokas innan det är säkert att dricka."

Utan att säga något reste sig Julia abrupt och försvann bakom några träd. När hon kom tillbaka efter ett par minuter var hon blek.

"Du har blod på byxorna," konstaterade Jago med neutral röst.

Hon gav honom en frostig blick.

"Jag vet."

Maria tittade på henne, öppnade väskan hon hade burit och grävde fram ett av de föremål hon hade arbetat med vid köksbordet. Hon höll fram det mot Julia som gav henne en förintande blick.

"Det är det eller inget."

Den uppenbara munterheten i Jagos röst fick Julias blod att koka men hon insåg att hon inte hade något val så hon tog emot den primitiva bindan och gick bakom några buskar. En viss avoghet mot Maria slog rot inom henne. Att det var Maria, obildade, okonstlade Maria som hade varit förutseende och kommit på en lösning, rudimentär som den var, på ett problem som alla kvinnor är medvetna om. Varför hade inte hon, Julia, tänkt på det? Svaret var inte givet. Julia hade naturligtvis aldrig behövt hitta lösningar på vardagliga problem men det hade inte heller Maria när det gällde grundläggande behov. Sådant som sanitetsprodukter var fritt tillgängliga för alla i Nedre Zonen.

Det var Stella som hörde ljudet först.

"Vad är det?" viskade hon och spetsade öronen, med ens stel av rädsla.

Motorer. Fordon av något slag. Jago gjorde ett tecken åt de andra att vara tysta och smög fram till ett träd och kikade försiktigt runt trädstammen. Ljudet kom närmare och Jago drog snabbt tillbaka huvudet och väntade med återhållen andedräkt. Snart lägrade sig tystnaden igen och Jago slappnade av.

"En patrull av något slag," sa han. "Det var nära ögat. Tur att vi inte var ute på vägen." Med en blick på Felix fortsatte han: "Låt oss se på kartan igen."

Felix spred ut kartan på marken och han och Jago följde med fingret olika vägar.

"Vi borde komma fram till en mindre väg snart," anmärkte Felix till slut och Jago nickade instämmande.

"Det är en annan sak vi måste prata om." Patrullens plötsliga uppdykande hade aktualiserat en frågeställning som han hade varit inne på tidigare men som hade fallit honom ur minnet. "Om vi åker fast behöver vi ha en gemensam berättelse, säga samma sak. Vi fem," han avbröt sig och sneglade på sina färdkamrater, "hur kan vi förklara med något mått av trovärdighet att vi befinner oss på vägarna tillsammans?"

Minuterna tickade förbi. Till slut bröt Julia tystnaden.

"Det är jag som är problemet. Eftersom vi i Eliten inte förväntas ha någon kontakt med de andra zonerna blir det svårt att hitta en trovärdig förklaring."

"Men kommer de att veta vilka vi är?" undrade Stella.

"Vi måste anta att de får reda på det. Det är nog inte så smart att ljuga utan vi borde hålla oss så nära sanningen som möjligt."

"Det är inget problem för mig att säga att jag var nyfiken på livet i Nedre Zonen och att det var enda skälet till att jag lämnade Övre Zonen," sa Felix. "Det är sant, jag behöver inte ljuga. Och det inte alls konstigt att Stella följde med mig eftersom vi har varit ett par i flera år. Om vi åker fast skulle jag säkert straffas men..." Han ryckte på axlarna och sneglade på Stella. Hon suckade inombords. Ingenting hade förberett henne på den bistra verkligheten men hon hade gjort sitt val och nu fick hon stå sitt kast, vilka konsekvenserna än kunde bli.

"Och det är heller inget konstigt med att Maria och jag följde med er eftersom det inte finns något förbud mot att lämna Nedre Zonen."

Allas ögon var fästa på Julia.

"De skulle aldrig tro på att jag följde med er frivilligt."

"Fast helt frivilligt var det väl inte?"

"Jag kanske inte hade så mycket till val men det var inte som att ni höll en pistol mot mitt huvud och tvingade mig att följa med er."

Jago iakttog henne ingående.

"Jag tror att vi tänker i samma banor. Vi måste säga att du sa att du kommer från Övre Zonen även om vi vet att det inte är sant."

Julia nickade.

"Säkert bäst så."

Verkligheten och kartan var överens och efter en krök kom en vägkorsning i sikte. Den mindre vägen var i bedrövligt skick med stora sicksacksprickor i asfalten och djupa gropar som jättelika kopparr. Igenvuxna åkrar kantade vägen på båda sidor. På håll syntes majestätiska granar strävande mot himlen och med dem ett löfte om visst skydd. Felix lät sina ögon svepa över panoramat framför dem och tog ett djupt andetag. De öppna vidderna som till en början hade känts nästintill hotfulla bar nu med sig tjusningen av ofjättrad frihet, den sorts frihet han aldrig hade upplevt i Övre Zonen.

Det lilla sällskapet traskade vidare och nådde skogsområdet just när den grå skymningen började fördunkla dagsljuset.

"Vi stannar här i natt," bestämde Jago. Med en lätt suck släppte han ner ryggsäcken på marken. Den var tung och han hade burit den hela dagen. Hans axlar och rygg värkte men han hade inte velat klaga.

Trötta, en aning stela i kroppen och med värkande fötter efter den ovana långpromenaden sträckte de vällustigt på sig och slog sig ner i det mjuka gräset.

"Det... doftar så ljuvligt." Stella tog ett långt, djupt andetag och lät fräschören sippra in i sin kropp. Sedan sneglade hon på Jago med ett litet leende på läpparna.

"Du är hungrig." Han drog också på munnen.

"Mycket."

"Det är vi nog allihop. Få se vad vi har kvar."

Den frugala kvällsmåltiden dämpade de värsta hungerkänslorna men inte så mycket mer.

"Vi har nästan inget drickbart vatten kvar så vi behöver eld för att kunna koka vattnet vi tog från brunnen." Jago skärskådade sina följeslagare. "Jag antar att ingen av er vet hur man får igång en eld. Julia?"

Hon ruskade på huvudet.

"Vi hade alltid sla... andra som skötte om det praktiska."

"Vi har tändstickor och träd runtomkring oss," sa Felix. "Det borde väl räcka."

Någon timma senare stod det smärtsamt klart att det inte var så lätt att få fyr på en eld som de hade inbillat sig. De pinnar och kvistar som staplats upp hade envist vägrat att brinna med en stadig låga utan hade bara flammat upp och sedan dött ut igen och bara svärtat ner delar av pinnarna.

"Vi har inte råd att slösa bort fler tändstickor," beslutade Jago efter flera fruktlösa försök att få igång elden.

Maria reste sig, försvann i några minuter och återvände med en hög torrt ris i handen.

"Jag såg det här när vi samlade ihop ved förut. Tror du det fungerar bättre?"

Jago tog riset från henne, la det på marken, strök eld på en tändsticka och höll den försiktigt mot riset. Med ett torrt sprakande steg en flamma från riset och det dröjde inte länge förrän brasan hade tagit sig och brann med en stadig låga.

"Hämta mer ved så vi kan hålla igång den," beordrade Jago medan han hela tiden höll ögonen på elden så att den inte skulle sprida sig till gräset.

"Jag är trött, jag tänker inte göra något mer idag!" protesterade Julia.

"Det ska du visst." Jago var fullt medveten om att det var en provokation från hennes sida. "Du ska göra din del, precis som vi andra." Deras ögon möttes och det var som två svärds klingor som korsades, metall mot metall. En hel minut stirrade de på varandra, sedan vände Julia bort blicken och erkände sig för stunden besegrad. Muttrande för sig själv gick hon för att hitta ved. Jago följde henne med blicken. Hon var ett orosmoment och han måste vara på tårna för att inte låta henne få övertaget.

Med brasan munternt sprakande letade Jago fram en kastrull ur en av väskorna, hällde vatten i den och ställde den på elden. Efterhand krusades ytan av små bubblor. Ganska snart började ytan krusas av bubblor som tog fart och han antog efter några minuters energiskt bubblande att vattnet hade kokat tillräckligt länge.

"Nu har vi vatten. Tack vare Maria." Hon rodnade när hon hörde uppskattningen i Jagos röst.

Julia suckade för sig själv. Maria igen. De primitiva bindorna Maria hade förfärdigat hade visat sig vara förvånansvärt effektiva och nu detta... Julias självförtroende hade fått sig en rejäl törn. Av en nedrezonare dessutom. Det kunde hon inte förlåta Maria.

Det kompakta mörkret kröp närmare och närmare och suddade ut alla konturer. De dansande lågorna från brasan var det enda som lyste upp gläntan.

"En av oss måste vara vaken och hålla ett öga på brasan," sa Jago.

"Jag kan ta första vakten," erbjöd sig Felix.

Den ovana och lätt skräckinjagande miljön och tämligen obekväma viloplatsen höll sömnen borta. En plötslig känsla av sårbarhet spred sig och ökade i styrka för

varje sekund. I huset hade de, trots mörkret, haft fyra väggar till skydd, här var de helt utlämnade till alla de okända faror som lurade runt omkring. Det var helt tyst, bara det svaga sprakandet från elden störde stillheten.

"Vad var det?" Stella spetsade öronen och satte sig abrupt upp med hjärtat i halsgropen. Någonting rörde sig bland träden. Ett par ögon, speglade av lågorna från brasan, tittade rakt på henne. Hon kunde bara urskilja den vaga konturen av en varelse och skrek till.

Felix, som fortfarande var brandvakt, rusade upp men innan han hunnit uppfatta något försvann varelsen med ett prasslande bland träden. Julia hade fått en skymt av den och sa oberört:

"Jag tror det var ett rådjur."

"Har du sett sådana förut?"

"Javisst. Jag har jagat dem."

Trots Julias lugnande ord höll sig sömnen på avstånd och morgonens första bleka strålar hälsades med gäspningar och allmän håglöshet. Matförrådet hade krympt ihop alarmerande snabbt så frukosten var en torftig historia. Jago förväntade sig att Julia skulle gnälla men till hans förvåning åt hon det hon fick utan att beklaga sig.

Med brasan helt släckt fortsattes färden. Jago kände att något hade förändrats i atmosfären i gruppen. Den första natten under bar himmel, med osynliga faror smygande i nattens mörker, hade effektivt torpederat alla eventuella romantiska föreställningar om att det hela bara var ett spännande äventyr. Nu var det den bistra verkligheten, något de måste förhålla sig till. Felix och Stella var de som påverkades mest. Han var inte särskilt orolig för egen del eller för Maria. Hon hade visat att hon galant klarade av att anpassa sig till deras förändrade omständigheter och Jago själv var bara glad över att ha undflytt Nedre Zonen. Även om det slutade illa skulle han inte ångra sitt beslut. Och Julia... han var tveksam till om hon skulle finna sig i att göra det som krävdes men det skulle tiden få utvisa.

Små, ulliga molntappar seglade över himlen och skymde glimtvis solen och här och där kvittrade en fågel melodiskt. Maria stannade plötsligt och pekade på något på marken.

"Vad är det där?" frågade hon.

"Backa!" skrek Julia. Skärpan i hennes röst fick de andra att automatiskt ta några steg tillbaka och Felix snubblade över en rot och drattade på ändan.

Maria gav henne en frågande blick.

"Det är en huggorm," informerade Julia. "Den är giftig."

"Huggorm?"

"Har du inte sett en orm förut?" Julia kunde inte hjälpa att hon lät nedlåtande.

Maria skakade på huvudet.

"Det har inte vi heller," sa Felix med ett tonfall som tydligt visade Julia att han reagerade mot hennes sätt att behandla Maria.

"Okej," avbröt Jago. "Nu vet vi vad det är. Vi måste vara mer försiktiga, hålla ett öga på vad som händer omkring oss. Det är inte bara andra människor som kan vara farliga."

Tröttheten efter föregående natts brist på sömn satt i och farten var maklig. Jago kunde nästan fysiskt ta på sina reskamraters utmattning och stannade efter en kort etapp.

"Vi behöver vila."

Stella och Felix gav honom ett tacksamt ögonkast och sjönk genast ner på marken, följda av Julia. Hon var trött, lite förvånad över sin egen brist på uthållighet eftersom hon hade trott att hon var vältränad, men att vara den första att erkänna att hon var utschasad skulle ha sårat hennes stolthet så hon hade stretat på. Jago var också sliten eftersom han hade tagit det på sig att fortsätta bära den tunga ryggsäcken. Den enda som inte verkade vara särskilt påverkad var Maria.

Eftermiddagen var varm och gräset mjukt och inbjudande. Dåsande förpassades alla tankar om vad som skulle hända näst in i ett diffust fjärran. Tiden passerade oförmärkt och efter en väl tilltagen vilostund satte sig Jago upp.

"Vi måste fortsätta en bit till. Det blir mörkt om några timmar så vi måste hitta ett lämpligt ställe att tillbringa natten på."

Uppiggade av den långa vilan och med mer spänst i stegen återupptogs färden. Felix erbjöd sig att bära ryggsäcken. Den var mycket tyngre än han hade trott och han såg med beundran på Jago som hade burit den så länge utan att klaga.

Skogsområdet gav vika för öppna fält och efter att ha rundat en skarp kurva tvärstannade det lilla sällskapet plötsligt. En imponerande syn mötte deras ögon. Storögt stirrade de på stenbyggnaden med sin tornspira som sträckte sig mot himlen.

"Det där är en kyrka." Jago besvarade den fråga ingen hade ställt.

"Vi kan väl stanna här i natt?" föreslog Felix. "Det är i alla fall tak över huvudet."

"Visst. Om det är tomt."

"Vad är en kyrka?" undrade den alltid vetgiriga Maria.

"Du är inte den enda som inte vet det," kommenterade Stella.

Jago gav henne en överraskad blick.

"Har ni inte kyrkor i Övre Zonen?"

Både Felix och Stella skakade på huvudet.

"Verkligen? Jag trodde att ni i alla fall skulle veta vad det var."

Med försiktiga steg och sinnena på helspänn närmade de sig kyrkan, på alerten efter minsta ljud eller rörelse som kunde innebära fara. Väl framme vid byggnaden var tecknen på långvarig vanskötsel påtagliga. Den vita rappningen var på vissa ställen avskavd och blottade de underliggande stenarna och det fanns stora hål i taket där plattor hade gått sönder eller fallit till marken. Bredvid kyrkan fanns en igenväxt kyrkogård med gravstenar som stack upp ovanför det höga gräset, vissa betänkligt lutande, andra liggande på marken.

Jago tog upp en av pistolerna och höll den i skjutläge, redo för alla eventualiteter, men allt andades lugn och stillhet. Han närmade sig den stora, tunga dubbeldörren utsmyckad med mässingsbeslag som ledde in i kyrkan. Dörren var stängd men inte låst. Jago tryckte ner metallhandtaget men ingenting hände. Han försökte igen, drog hårdare den här gången, och dörren öppnade sig långsamt ackompanjerat av ett ljudligt knarrande. Halvdager rådde innanför dörren och han stannade tills de andra hade hunnit ifatt honom. Med pistolen fortfarande i handen tog han några trevande steg och kom in i kyrkorummet med det välvda taket högt ovanför och mittgången som ledde upp till altaret. De vackert målade fönstren lystes upp av solens strålar och blänkte av färger. Vissa av fönstren var trasiga och där strömmade solen in och avslöjade det obarmhärtiga förfallet. Många av träbänkarna var i dåligt skick men det låg oväntat lite skräp på golvet och när Jago lyfte blicken mot altaret rynkade han pannan. Altarduken såg ny ut och silverljusstakarna som stod på altaret var blankpolerade.

De övriga stod helt stilla i mittgången och insöp den stämningsfulla atmosfären i kyrkorummet, alla utom Julia som ointresserad satte sig i en av bänkarna.

"Vad är det här för något?" andades Maria. Blotta storleken och luftigheten överväldigade henne och hon fick en känsla av att krympa, omgiven av all denna makalösa rymd.

"Det måste ha varit människor här nyligen." Jagos ord förjagade det närapå translika tillstånd de varit försjunkna i. Han nickade mot altaret. "Tyget ser nytt ut och ljusstakarna är polerade."

Blickar vändes mot honom.

"Vi stannar här i natt," bestämde han. "Låt oss äta lite."

De fantasieggande omgivningarna hade dövat hungerkänslorna men Jagos ord fick dem att blomma upp igen. Matförrådet hade sinat snabbt och när Jago, efter kvällsmåltiden, såg ner i den nästan tomma lådan funderade han på vad som skulle hända när maten var helt slut. Han lyfte blicken igen och fann att hans följeslagare förvåntansfullt iakttog honom.

"Berätta för oss vad det här stället har använts till," bad Stella. "Du vet väl?"

Jago kämpade ner ett spirande högmod över sin kunskap men solade sig ändå i glansen av att de tog för givet att han visste. Han slog sig ner i bänken längst fram och betraktade sina ivriga åhörare.

"Vet ni vad ordet religion betyder?" inledde han och tittade på Felix och Stella, som ruskade på huvudet. "Då får jag ta det från början." Tanken slog honom att på sätt och vis var Felix och Stella lika okunniga som Maria trots att de hade haft tillgång till utbildning men en utbildning med gapande luckor avsedd att skapa generationer som var lättstyrda och som förnekades tillräckliga kunskaper för att ifrågasätta den rådande ordningen.

"Tror ni på att det finns väsen som man varken kan se eller höra?" började han.

"Vad menar du?" frågade Felix och rynkade pannan.

"Det finns, eller det fanns i alla fall, olika religioner men om jag håller mig till kristendomen som var den vanligaste i vår del av världen så utgår den ifrån att ett väsen existerade, inte i den fysiska sinnevärlden utan bortom den. Och att det väsendet hade skapat vår värld och var allseende."

"Ett väsen som inte existerade fysiskt? Det skulle innebära att man trodde på något som man inte kunde bevisa överhuvudtaget fanns till?"

"Så var det."

"Varför valde människor att tro på något sådant?"

"Det vet jag inte. Men de uppförde byggnadsverk som det här för att ha någonstans att högtidlighålla den övertygelsen, den tron, på ett ceremoniellt sätt."

Julia hade blicken fäst på taket, lätt uttråkad. Det här var ingenting nytt för henne. Hon visste vad religion var men i hennes värld var det något föråldrat som inte hade det minsta existensberättigande i nutidens samhälle.

"Har ni någonsin undrat var mänskligheten kommer från?" fortsatte Jago. "Jag vet vad jag tror men religiösa människor tror att det där okroppsliga väsendet, som de kallade gud, skapade den första mannen, Adam, av lera och den första kvinnan, Eva, av hans revben."

Hans ord fick Felix att brista ut i skratt. Leende fortsatte Jago berätta om Adam och Eva i Edens lustgård, ormen och äpplet och hur Adam och Eva förvisades från paradiset.

"Vad du säger är att om det inte hade varit för oss kvinnor så skulle vi fortfarande leva i paradiset? Att vi är lätta att fresta?" Stella lät förolämpad.

Jago drog på munnen åt hennes ord.

"Du känner tydligen till ordet paradys, men vad betyder det för dig?"

"De sa att paradiset är ett annat ord för Övre Zonen. Är det inte sant?"

"Det finns det nog olika uppfattningar om."

Maria hade ögonen fästa på altartavlan, som var en målning av Jesus på korset. Jago följde hennes blick och berättade kortfattat historien om Jesus. När han hade slutat sa han:

"Det räcker nog med... utbildning för en dag." Han reste sig upp från bänken. "Jag ska se mig om lite."

"Jag följer med dig." Julia reste sig också. De rakryggade bänkarna var inte särskilt bekväma och dessutom ville hon prata med Jago utan att någon annan hörde.

Jago öppnade den lilla dörren till vänster om altaret, tog en titt och klev sedan in. Det mesta av utrymmet i sakristian upptogs av ett stort skåp och ett tomt bord. Jago öppnade skåpsdörren och upptäckte prästskrudar som av skicket att döma inte hade använts på länge.

"Varför berättade du för dem om religion?" frågade Julia anklagande med halvt viskande röst.

"Du vet tydligen allt om det så varför skulle inte de få veta det?"

"Det inte meningen att de ska veta. Det är så det fungerar."

"Bara ni i Eliten ska ha hela bilden klar för er, alla andra ska leva i okunnighet om hur det var före zonindelningen, är det det du säger?"

"Ja!"

"En värld där kvinnor styr och där de absolut flesta förväntas leva mer eller mindre som slavar."

"Jag tror inte Felix och Stella ser sig själva som slavar."

"Om de ens känner till den rätta innebörden av ordet. De är lyckligt lottade om man jämför med Nedre Zonen men de är ändå på sätt och vis slavar, inte fria att lämna Övre Zonen om de vill."

"Men de kan göra det."

"Inte utan att det får konsekvenser, om jag förstår Felix rätt." Efter en kort paus fortsatte han: "Jag slår vad om att ni i Eliten studerar historia."

"Noggrant."

"Det kan jag tänka mig. Ni vill inte göra samma misstag som de diktatorer som föregick er." Jagos ögon smalnade. "Varför är du så öppenhjärtig mot mig och talar om de här sakerna för mig?"

"Du kommer inte att kunna berätta för någon annan." Julia var själv förvånad över sin frispråkighet men det var något med Jago som fick henne att reagera helt annorlunda än hon brukade göra. En del av henne imponerades motvilligt av den naturliga auktoritet med vilken Jago så självklart hade tagit befälet.

Hela deras samtal föreföll överklagt för Jago och på en impuls frågade han henne om något som hade malt i hans huvud.

"Varför ropade du inte på patrullen som passerade oss på vägen igår?"

"Du hjälpte mig när jag behövde hjälp. Skulle jag återgälda det med att förråda dig vid första bästa tillfälle?" Julias tonfall var allvarlig men sedan log hon och fortsatte lättsamt: "Det här börjar kännas som ett riktigt äventyr. Något att berätta för mina vänner när jag kommer hem. Något ingen av dem har gjort."

Jago iakttog henne ur ögonvrån. Han hade en mycket stark misstanke om att det inte var hela sanningen. Julia fortsatte:

"Jag kunde ha ropat på dem, jag kunde ha berättat vad som helst för dem och de hade trott mig. Och du hade blivit straffad. På ett sätt jag bestämde."

"Herre och slav. Eller ska jag säga härskarinnor och slavar."

Samtalet avbröts när Felix plötsligt ropade:

"Vad viskar ni två om där inne?"

Jago och Julia lämnade sakristian utan att besvara Felix fråga. Dagsljuset började mattas, de lysande färgerna på de målade fönstren bleknade gradvis och

djupa skuggor åt sig allt längre in i det väldiga utrymmet. Den tätt omslutande tystnaden stördes plötsligt av ett svischande ljud och nervösa ögonkast svepte dunklet i rummet för att utröna källan. Jago var den förste som förstod vad det handlade om. En fågel hade flugit in genom ett hål i taket och flaxade desperat omkring under valvet. Vingslagen ekade dovt i tystnaden men efter en stund hittade fågeln ut igen och allt blev stilla.

”Det börjar bli sent. Vi får sova i bänkarna i natt, inte så bekvämt men...” Jago avslutade inte meningen.

För att hålla värmen i den svala luften krängde de på sig tröjor. Jago drog ett djupt andetag och tog till orda. Han hade beslutat sig för att det här var rätta tillfället att räta ut frågetecknen om hans förflutna.

”Ni undrar hur det kommer sig att jag vet så mycket när jag uppfostrades i Nedre Zonen från det jag var bara några år gammal. Nå, jag ska berätta.” En förväntansfull tystnad föll. ”Jag var fem år vid zonindelningen så jag kommer inte ihåg egentligen något från den tiden. När min mamma, tillsammans med så många andra, förpassades till Nedre Zonen lyckades hon gömma undan mig. Jag har ingen aning om hur hon klarade av att göra det, men det gjorde hon. Mina första tydliga minnen är av ett pyttelitet rum med ett takfönster som släppte in en del dagsljus. Det var hela min värld. En säng, ett bord och en stol. Och böcker. De första åren var dörren till mitt rum låst, mamma kunde inte riskera att jag skulle smita ut och gå ner på gatan. Ni vet allesammans att det inte finns några barn i Nedre Zonen. Om de hade hittat mig vandrande omkring på gatorna hade jag fångats in och sänts till ett läger så tills jag var tillräckligt gammal för att förstå måste dörren vara låst.”

Jago gjorde en kort paus och återtog sedan:

”Mamma kom med mat till mig. Jag vet inte om hon gav mig en del av sina portioner eller löste saken på annat sätt. Men nästan lika viktigt var att hon lärde mig att läsa och skriva. Jag tror att jag var en läraktig elev,” Jago log vid minnet, ”och min mor uppmuntrade mig att läsa och hade med sig massor av böcker. Jag undrar fortfarande var hon hittade dem eftersom alla böcker var förbjudna, men hon måste ha varit en mycket uppfinningsrik kvinna. Åren gick. Så en dag kom hon inte. Inte heller nästa dag. Eller nästa. Slutligen förstod jag att något måste ha hänt henne och jag var tvungen att lämna min fristad och ge mig ut på gatorna. Jag var 20 år och hade inte sett någon annan människa än min mamma sedan jag var barn och jag hade levt mitt liv i det där lilla, tysta rummet. Ni kan förstå vilken oerhörd chock det

var att komma ut på de myllrande gatorna i Nedre Zonen. Jag måste ha sett helt vilsen ut eftersom jag nästan genast togs av en patrull, utfrågades och chippades.

"Vad sa du till dem?" Felix lyssnade till Jagos berättelse med intensiv uppmärksamhet.

"Sanningen, mer eller mindre. Att jag hade varit inlåst, vilket var i alla fall delvis sant, och att jag hade utsatts för övergrepp, vilket inte var sant. De bad mig visa dem var jag hade hållits inlåst men jag sa att jag inte hittade tillbaka. Jag vet inte om de trodde mig men eftersom det var Nedre Zonen brydde de sig nog inte så mycket om det, huvudsaken var att de visste nu och att jag hade blivit chippad. Så ni förstår, skälet till att jag vet en del om olika saker är att jag tillbringade bortåt 15 år med att inte göra någonting annat än att läsa och lyssna på när min mamma berättade saker för mig. Jag satt i det där rummet med bara ljuset från takfönstret och stearinljus när det var mörkt och hade ingenting annat att göra än att läsa så jag läste varenda bok hon hade med sig och de handlade om väldigt olika saker. Besvarar det era frågor?"

"Jag förstår var du har fått ditt namn från," hördes Julia säga från mörkret.

"Mamma tyckte om Shakespeare men jag vet inte varför hon valde Jago, han är ju inte direkt en av Shakespeares mest älskvärda gestalter."

"Men varför gjorde hon så? Höll dig avskild från världen på det sättet?" undrade Stella.

"För mamma var utbildning viktigare än något annat. Jag tror att hon hellre hade sett att jag dog än att jag skulle växa upp i total okunnighet. Nu, som vuxen, är jag tacksam mot henne, om jag hade kunnat välja hade jag gjort samma val som hon gjorde."

Det blev tyst.

"Jag ska gå ut och pissa."

"Jag följer med."

Jago hörde hur Julia bad Maria om en binda, sedan trevade de sig ut ur kyrkan. På väg in igen frågade Jago:

"Jag har tänkt på det du sa i huset – att du har dödat någon. Var det sant?"

"Ja."

"En man?"

"Självklart. Om det hade varit en kvinna hade jag inte varit här. Det ses som ett mycket mindre allvarligt brott att döda en man än att döda en kvinna." Julia gissade vad hans nästa fråga skulle bli och fortsatte: "Jag sköt honom. Med en pilbåge."

"I kallt blod?"

"Javisst. Han hade förolämpat mig så han fick vad han förtjänade. Män måste hållas kort."

Jago skakade på huvudet, hennes tonfall visade att för henne var det här helt naturligt, att en mans liv var värt mindre än en kvinnas.

Maria var den första som slog upp ögonen nästa morgon. Blekt ljus letade sig in genom de mångfärgade fönstren och jagade iväg de djupa skuggorna. En solstråle genom ett trasigt fönster lyste upp altartavlan med ett förklarat sken och det tycktes Maria som om Jesusfiguren var levande. Hon log, glad över att hon hade följt med Jago. Det fanns så mycket att upptäcka, så mycket att fylla hennes vetgiriga sinne med.

Gradvis lyfte sömnen sin slöja och gäspande och sträckande på sig kom de på fötter, en smula frusna i den kyliga morgonluften. Stella lyfte sin högra arm mot näsan, luktade på sin armhåla och rynkade på näsan när hon kände svettlukten.

"Jag kan inte ha på mig de här kläderna längre. Jag måste byta."

"Är det första gången du har samma kläder mer än en dag?"

Stella svarade inte. Vanligtvis bytte hon kläder flera gånger om dagen.

"Jag förlorade visst mitt vad," fortsatte Jago muntert.

"Vilket vad?"

"Med mig själv. Jag trodde Julia skulle bli den första som beklagade sig men jag hade fel." Han sneglade på Julia. Hennes föreställning om att vara överlägsen alla andra provocerade honom fortfarande men hon kittlade alltmer hans intresse. "Men byt du kläder, Stella, om du vill. Vi kan i alla fall skölja av våra kläder när vi hittar en sjö eller ett vattendrag."

Stella gick in i sakristian för att byta kläder och återvände snart klädd i en mörkblå plisserad kjol och vit blus som var ett par storlekar för stor. Hon skärskådade sig själv och gjorde en grimas.

"Maten är nästan slut." Jago fiskade upp några äpplen och några bitar torrt bröd och delade ut dem.

"Jag trodde inte det skulle vara så omöjligt att hitta något att äta utanför zonerna," suckade Felix.

"Det trodde inte jag heller," erkände Jago. "Men när man tänker efter är det givetvis vad de styrande vill. Att vi är helt och hållet beroende av dem för våra basbehov. Vi ska inte ha en chans att klara oss på egen hand i en krissituation."

Jago råkade snegla åt Julias håll när han sa de orden och uppfångade leendet som krusade hennes läppar. Hon visste att det han sa var sant.

"Vad är de där sakerna vi såg utanför kyrkan när vi kom?" frågade Maria så snart måltiden var överstökad.

"Gravstenar."

"Jag vill se hur de ser ut."

På kyrkogården plöjde Maria sig fram genom det höga gräset och styrde stegen mot den närmaste gravstenen. Hon följde inskriptionen på den delvis mossbelupna stenen med fingret trots att krumelurerna inte sa henne något. Med blicken riktad mot henne sa Jago:

"Det är så här många gjorde det."

"Inte kremerade?" undrade Felix nyfiket.

"Nej, lagda i en kista och begravda med en gravsten som upplyser världen om deras namn och när de levde."

"För att hålla deras minne vid liv." Felix tänkte på Stellas far. När Stella och alla andra som hade känt honom var döda skulle det inte finnas några spår av att han hade levat annat än en rad i en dator med ordet "avliden" efter.

Felix och Stella rörde sig försiktigt i det höga gräset mellan gravstenarna och försökte tyda inskriptionerna som ibland var så eroderade och bleka att skriften var oläslig. Namn på människor sedan länge borta. En känsla av högtidlighet kom över dem, uppväckt både av det imponerande byggnadsverket framför dem och en plötslig förnimmelse av samhörighet med de främlingar som vilade under deras fötter.

Jago iakttog dem. Han var också påverkad av stämningen och av att få se i verkligheten sådant han hade läst om för många år sedan. Den enda som var helt oberörd var Julia som hade satt sig ner på den delvis hoprasade låga muren som omgav kyrkogården.

Den fridfulla tystnaden avbröts plötsligt av ett svagt klickande. Jago svängde abrupt runt. Några meter bort stod en man med ett gevär riktat rakt mot hans huvud. Jago förebrädde sig själv för att inte ha varit mer uppmärksam och hans första impuls var att kasta sig fram och försöka vrida geväret ur handen på mannen men i samma sekund rundade en grupp människor kyrkans gavel.

"Vilka är ni?" Mannen med geväret mätte misstänksamt Jago med blicken.

"Resenärer," svarade Jago och försökte bilda sig en uppfattning om mannen som stod framför honom.

Främlingen såg ut att vara i sextioårsåldern, klädd i svarta byxor och en enkel vit skjorta med en svart halsduk knuten runt halsen och med kraftiga svarta kängor.

"Det finns inga resenärer, bara banditer."

"Får jag förklara?" Jago såg mannen rätt in i ögonen utan att vika undan med blicken.

Mannen nickade, fortfarande skeptisk, men han ropade på en av männen i gruppen som kom fram till dem och tog geväret. Han tecknade mot Julia, som satt kvar på kyrkogårdsmuren, att hon skulle sälla sig till de andra.

Jago och främlingen slog sig ner på den låga muren.

"Jag heter Jago."

Det framkallade ett leende från främlingen.

"Mitt namn är John," sa han.

"Du verkar känna till Shakespeare?"

"Jag var skådespelare i ett tidigare liv så visst känner jag till Shakespeare."

John var fortfarande avvaktande men Jago fick uppfattningen att hans misstankar gradvis mattades av.

"Jag ska berätta för dig varför vi är ute på vägarna."

En kvart senare tystnade Jago. Han hade inte funnit några skäl att ljuga så han hade avslöjat sanningen för John, förutom Julias bakgrund.

"Ni behöver hjälp," konstaterade John, "annars lär ni inte komma särskilt långt. "Ni är inte rustade för att klara er på egen hand."

"Så mycket har vi redan förstått. Kanske du kan hjälpa oss?" undrade Jago lite trevande.

"Ni kan följa med oss efter gudstjänsten."

"Ni använder kyrkan."

"En gång i veckan. Ni kan delta i gudstjänsten, om ni vill."

Johns följeslagare gav dem nyfikna blickar när de passerade på väg in i kyrkan. Samtliga hade samma svart-vita klädsel, kvinnorna långa svarta klänningar med vita förkläden och en vit halsduk och männen klädda på samma sätt som John.

"Vart är de på väg?" frågade Maria.

"In i kyrkan. För någon slags religiös ceremoni, tror jag."

"Tror de på det där du berättade om igår? Gud?"

"Jag frågade inte men John sa att vi kan delta, om vi vill."

Felix nickade ivrigt och några minuter senare tog de plats i en av bänkarna längst ner i kyrkan. John inledde förrättningen med att tända de två ljusen på altaret. Församlingen böjde huvudena och bad en bön. Efter bönen informerade John om vad som hade hänt i deras samfund sedan förra gudstjänsten, i huvudsak angelägenheter av rent praktisk karaktär. Därpå tog församlingsmedlemmarna fram små böcker och sjöng under Johns ledning en psalm, de välljudande rösterna stigande i kör mot det välvda taket.

När sången hade klingat ut äntrade John predikstolen, som var rikt utsirad med målade träskulpturer av bibliska figurer. Han slog upp en bok som låg på predikstolen och började med sonor stämma läsa.

Gudstjänsten avslutades med en psalm varpå alla reste sig och under lågmälda samtal gick mot dörren. Utanför kyrkan stannade John och vände sig mot Jago.

"Vår bosättning ligger inte så långt härifrån. Jag antar att ni är hungriga."

"Om vi är!"

Bosättningen bestod av flera hus utspridda över ett ganska litet område. Trähus med bleknad röd färg och vita fönsterramar. Rök ringlade sig upp från skorstenarna på några av dem.

"Kom in," sa John och gick före dem in i ett av husen. "Det här är mitt hem."

En farstu ledde in i köket, ett stort fyrkantigt rum med ett robust träbord i mitten. I en spis knastrade veden och på spisen stod en rejäl gryta som spred en ljuvlig doft.

"Kaninstuvning på menyn," log John när han såg de längtande blickar som riktades mot spisen.

En medelålders kvinna steg in i köket. Hon stannade till när hon såg gästerna och gav John en frågande blick.

"Det här är min fru, Ellen. Och de här," han gjorde en gest, "hittade vi utanför kyrkan. De är resenärer."

"Resenärer?" Ellen gav dem en öppet misstänksam blick.

"Jag vet, jag trodde inte heller på det först, men de är inte banditer. Du kan tro mig på mitt ord." Ellen nickade bara utan att se helt övertygad ut.

Fyra tallrikar stod på bordet och John tog ner fem till från ett skåp. Snart dukades en skål kokta potatisar och grytan med den rykande heta kaninstuvningen fram. Två unga män kom in i rummet och tvärstannade när de såg besökarna. John förklarade med några få ord omständigheterna och talade om att de två männen var hans söner.

"Jag hoppas att vi inte äter er ur huset," anmärkte Felix när Ellen började ösa upp maten.

"Om det inte räcker går jag in till grannarna och får lite mera. Här hjälper vi varandra." Ellen lät reserverad och Felix anade att hon inte var särskild glad över deras närvaro.

Blickarna drogs oemotståndligt mot grytan och besökarna fick lägga band på sig för att inte kasta sig över maten. Stella hade redan händerna på kniven och gaffeln när John och hans familj böjde på huvudena.

"Gode Gud, välsigna maten. Amen."

Efter den korta tacksägelsen högg alla in. Trots hungern nöjde de sig med blygsamma portioner för att inte verka alltför glupska. Stuvningen smakade ljuvligt och den uppriktiga tacksamhet och uppskattning de visade fick Ellen att tina upp lite.

Maria hade uppmärksamheten fäst på tallrikarna. Det var en blandad kompott, en del uppenbarligen gamla med prunkande blommotiv eller blåvita mönster av olika slag, medan andra var av nyare snitt med starka färger och geometriska figurer. John fångade hennes blick och sa med ett nästan ursäktande tonfall:

"Vi har inga kompletta uppsättningar, vi fick nöja oss med vad vi kunde skrapa ihop när samhället kollapsade."

"Maria tittar på dem därför att hon aldrig har sett tallrikar med mönster förut. Där vi kommer ifrån finns bara vita plasttallrikar, inga färger eller mönster," förklarade Jago.

När maten var uppäten lutade sig Jago tillbaka i stolen, mätt och belåten, och vände blicken mot John.

"Hur kommer det sig att du klarade dig undan vid zonindelningen?"

"Jag var ute på vägarna och jag mötte fordon av ett slag jag inte hade sett förut. Hela karavaner av dem. Det var någonting med hela situationen, kalla det magkänsla, som gjorde att jag fick onda aningar om att något var i görningen så jag bestämde mig för att hålla mig undan ett tag. Jag har alltid haft en livlig fantasi men det som skedde var långt mer diaboliskt än något jag hade kunnat fantisera ihop."

"När förstod du att något katastrofalt hade hänt?"

"Min mobil slutade fungera. Och vägarna blev tomma, bara militärliknande fordon syntes till. Så jag fortsatte att gömma mig. Det här var på vintern och det var kallt men jag hade tur och kom till ett hus som hade blivit utrymt där det fortfarande

fanns lite mat kvar och en vedspis fast den vågade jag knappt använda, röken syntes ju långa vägar.”

”Jag har funderat över hur de gjorde när de utrymde landsbygden,” sa Jago. ”De som bodde utanför städerna skulle ha mycket större möjlighet än stadsbor att hålla sig undan. Hur visste myndigheterna vilka hus som hade tömts? Husen på landsbygden är ganska utspridda.”

”Jag tror jag har svaret på den frågan. På ytterdörren till det hus jag tog skydd i fanns ett anslag. Jag kommer inte ihåg den exakta ordalydelsen men det handlade om att huset hade genomsökts och tömts. Vägspärrar upprättades också som hindrade alla som försökte fly från att komma undan.”

Jago tvekade ett ögonblick men bestämde sig sedan för att fråga rent ut:

”Är ni kristna? Jag hoppas att du inte har något emot att jag frågar.”

”Själv är jag inte troende på det sättet men vi ser oss ändå som kristna. Jag hade inget intresse alls för religiösa frågor före zonindelningen men när samhället brakade samman som det gjorde kunde jag se fördelarna med att ha något som förenar människor, människor som talar samma språk och har samma grundvärderingar. Kristendomen är så oupplösligt förbunden med vårt lands historia och traditioner att det är någonting som kan ena människor, även de som inte är troende, så länge det inte går till överdrift. Men låt oss fortsätta det här samtalet senare.”

Ellen började duka av och Maria frågade henne:

”Är det något jag kan hjälpa till med?”

Ellen log åt hennes iver att stå till tjänst.

”Du kan hjälpa mig torka disken.” Vatten hade värmts på vedspisen under tiden de åt och Ellen höllde varmt vatten i en metallbalja. Hon räckte Maria en torkhandduk och tog itu med disken.

”Är det något vi kan göra?” undrade Stella, en smula avundsjuk på hur enkelt Maria verkade passa in i denna främmande miljö.

”Inte just nu, tackar som frågar.”

”Vem är det som bestämmer här?”

”Varför undrar du det?” Ellen gav Julia en skarp blick och hennes misstänksamhet flammade upp igen.

”Jag är bara nyfiken, det är allt.”

”John är den som har sista ordet...”

"En man?" avbröt Julia och Ellen betraktade henne med ohöljd förvåning.

"Som jag sa har han sista ordet men när det gäller viktiga saker diskuterar vi igenom dem och röstar och då är det majoriteten som bestämmer."

"Är det ingen skillnad mellan kvinnor och män?"

"Nej, alla har lika stort inflytande över hur vår lilla koloni sköts."

Julia tystnade. En värld där kvinnor och män var jämbördiga, med samma rättigheter, var en helt främmande tanke för henne, var som hon var vid att betrakta män som underlägsna kvinnor när det gällde allting.

Männen satt fortfarande kvar vid bordet.

"Har ni funderat på vad ni ska göra?" frågade John.

"Eftersom vi inte hade den blekaste aning om vad vi skulle mötas av när vi lämnade Nedre Zonen verkade det inte vara någon idé att göra upp planer," svarade Jago.

"Om ni ska fortsätta er vandring behöver ni lära er mer om både det ena och det andra. Vi kan berätta om ätliga växter. Visa hur ni snarar ekorrar och fåglar och hur ni tillagar dem."

Felix blev påmind om boken han hade hittat i huset. Han reste sig, tog upp den ur väskan och sträckte fram den till John.

"Den här kan vara till hjälp," fastslog John efter att ha bläddrat igenom boken.

"Vi kan gå igenom den och markera det som är viktigt."

Han gick in i ett annat rum och kom tillbaka med en blyertspenna. Felix stirrade på pennan och vaga minnen från hans barndom steg till ytan. Han hade precis lärt sig skriva innan zonindelningen och hade inte sett en penna på flera decennier.

"Allting i Övre Zonen görs elektroniskt, vi använder inte papper och penna."

"Då får du vänja dig." John satte sig ner bredvid Felix och slog upp boken.

"Har du något emot om vi ser oss om i byn?" frågade Jago John som bara gjorde en gest med handen som tecken på att det var fritt fram för dem att ta en rundtur.

Jago, Stella och Julia kände sig lätt överflödiga och begav sig ut i byn för att rekognoscera.

Alla bybor var klädda i liknande svart-vita kläder och inbegripna i olika sorters sysselsättningar. Två män högg ved och det rytmiska ljudet av yxor som träffade vedklabbarna ekade i den rofyllda tystnaden. En kvinna höll på att vinscha upp vatten ur en brunn. Vid ena sidan fanns en köksträdgård där två kvinnor arbetade med att ta

upp potatis och morötter. Nyfikna blickar följde deras rörelser men ingen tilltalade dem.

Plötsligt var det något som fångade Julias uppmärksamhet. Lutade mot väggen till ett uthus stod två pilbågar. Dörren till uthuset stod på glänt och när hon kikade in urskilde hon flera pilbågar och läderkoger fyllda med pilar med stenspetsar.

"Vad håller du på med?"

Den arga rösten bakom henne fick Julia att rycka till och hon vände sig snabbt om. En ung man klädd i de allestädes förekommande svart-vita kläderna stirrade på henne.

"Förlåt," sa hon ursäktande, "men jag är intresserad av vapen. Jag tycker om att jaga med pil och båge."

"Verkligen?" Den unge mannen lät långt ifrån övertygad.

"Låt mig få visa dig!" utbrast Julia med en entusiasm som överraskade Jago som stod en liten bit bort.

"Vi slösar inte pilar på att visa oss på styva linan."

"Snälla. Bara en." Julia tog upp en av pilbågarna för att få en känsla för den och nickade för sig själv.

Bryskheten i den unge mannens röst övergick till nyfikenhet.

"Men bara en, så att du fattar det." Han gick in i uthuset och återvände med en pil som han gav Julia.

Hon lät blicken snabbt glida över omgivningarna och pekade på ett träd ett bit bort.

"Det där." Utan att säga något mer satte hon pilen mot bågen, spände den och siktade noggrant. Sedan släppte hon iväg pilen som svischade genom luften och darrande landade mitt på den trädstam hon hade pekat på. Den unge mannen nickade.

"Du vet tydligen hur man använder en pilbåge."

"Jagar ni?"

"Naturligtvis."

"Får jag följa med er?" frågade Julia med förväntan glittrande i ögonen.

"Om de andra går med på det."

Tillbaka i Johns hus efter rundturen anmärkte Jago:

"Det här verkar vara en välfungerande by."

"Alla hjälper till efter förmåga. Inga undantag. Om någon försöker smita undan från sina plikter är den personen inte välkommen här."

"Ett strikt liv."

"Som jag nämnde tidigare är jag inte en äkta troende men den första gruppen som kom hit var mer av en sekt och vi har behållit en del av deras livsstil. Det hjälper att ha en fast grund som alla är överens om även om vi är olika."

"Du har varit här länge?"

John nickade.

"Jag var en av de första som kom hit. Ingen av oss vet särskilt mycket om hur livet ter sig i dagens samhälle men vi har lyckats snappa upp en del från människor som har anslutit sig till oss under årens lopp. Om det de säger är sant är det inte en värld jag vill leva i. När jag först kom hit tyckte jag det var svårt att anpassa mig till det strikta levnadssättet men hellre det än att leva i ett samhälle där alla är övervakade hela tiden."

Felix log stramt och John kastade en nyfiken blick mot honom.

"Där jag kommer ifrån har Säkerhetsministeriet järnkoll på alla. Så länge man inte sticker ut hakan och går emot strömmen är det inga problem. Men om man vågar sig på att aldrig så lite doppa lilltån i det etablissemang kallar grumliga vatten..." Han ryckte på axlarna.

"En mardrömsvärld."

"Det kanske du inte skulle tycka om du hade ett gott liv materiellt sett och aldrig hade upplevt verklig frihet."

"Sant."

Samtalet avbröts av Ellen som fick syn på de intorkade röda fläckarna på Julias vita byxor.

"Era kläder behöver tvättas," påpekade hon. "Ni kan låna våra."

Strax därefter var besökarna klädda i den svart-vita utstyrsel alla i byn använde. Kvinnorna kände sig lätt obekväma och var några gånger på vippen att snava på de långa kjolarna.

"Ni borde raka er," anmärkte Ellen med blicken fäst på Jago och Felix.

"Inga skägg tillåts." John log mot dem. "En av reglerna."

Samtalet avbröts när en klocka klingade till.

"Kvällsbön," sa John och reste sig från sin stol.

Utanför huset samlades byborna runt en stor sten med flat översida. John klev upp på stenen, bad en kort bön och steg sedan ner igen.

"Det här markerar slutet på arbetsdagen. Nu ska vi äta ett lätt kvällsmål och sedan lägger vi oss."

"På tal om sängar. Var ska vi sova i natt?" frågade Jago.

"Vi har extramadrasser. Jag hoppas det duger åt er."

Jago smålog och förklarade för John hur det fungerade i Nedre Zonen.

"Ni har inte ens riktiga sängar?" John stirrade klenetroget på honom.

"Nej, så madrasser är vad vi är vana vid. Det kommer i alla fall att vara bekvämare än kyrkbänkarna vi sov i igår natt."

Kvällsmålet bestod av en tjock soppa och bröd. Efter måltiden lutade John sig tillbaka och sa:

"Det är en fin kväll. Vi kan sätta oss utanför huset och prata ett tag innan det är dags att gå till sängs."

John och hans gäster slog sig ner utanför huset, avslappnade i den ljumma väldoftande kvällsluften, och njöt av tystnaden. John var den förste som öppnade munnen.

"Jag har förstått av det Jago har sagt att ni är nyfikna på hur det var före zonindelningen. Är det något särskilt ni vill veta?"

"Allt."

"Det kan jag nog inte stå till tjänst med men jag ska göra mitt bästa för att förklara sådant jag känner till."

Han slöt ögonen en sekund för att samla tankarna och började:

"Västländerna hade hamnat i en nedåtgående spiral långt innan zonindelningen men det skedde så gradvis att de flesta inte förstod hur oerhört allvarlig situationen var. Och de som tidigt insåg vad som var på gång och som försökte uppmärksamma det blev baktalade, hotade, förlorade jobben, utstötta, ofta av sina egna familjer, offer för ett juridiskt system som borde ha försvarat deras rättigheter och allmänt behandlade som paria." John drog efter andan och suckade. "Jag skäms för att säga det, men jag var en av alla dem som under lång tid lät mig duperas av den tidens etablissemang, politiker, journalister, kändisar av olika slag, som alla gaddade ihop sig mot de som förstod vart samhället var på väg och som protesterade mot det ökande förtrycket och orättvisorna. Jag antar att mitt enda försvar är att jag var ung. Men efter ett tag föll fjällen från mina ögon."

John gjorde en kort paus, tog en klunk vatten och fortsatte sedan:

"En specifik detalj som fick mig att ifrågasätta den officiella versionen är fastbränd i mitt minne. På den tiden fanns något som kallades internet. Alla över hela världen som hade en dator kunde få tillgång till enorma mängder information av helt olika slag. Jag antar att det inte finns längre?"

Jago skakade på huvudet.

"Jag vet att det fanns men det är också allt."

"När fjällen långt om länge föll från mina ögon tog det inte lång tid innan jag insåg precis hur partisk och ensidig traditionell media var."

"Du sa att det var en specifik detalj som fick dig att börja ifrågasätta..."

"Jag kan fortfarande se det framför mig efter alla dessa år. Det var ett slags karikatyr där ledaren för det enda partiet som vid den tiden varnade för den katastrofala utvecklingen framställdes som en kackerlacka. Kackerlackan hade politikerns huvud och bredvid honom stod en figur i gasmask med de andra politiska partiernas symboler på kläderna och med en gasbehållare på ryggen, redo att gasa ihjäl honom. Den karikatyren var ett kusligt eko från 1930- och 1940-talen, vad nazisterna gjorde mot judarna och andra."

Jago nickade men de andra såg helt nollställda ut.

"De vet ingenting om Hitler och nazisterna, förföljelsen av judarna eller andra världskriget," förklarade han för John. "Historia lärs inte ut idag överhuvudtaget. Inga äldre böcker tillåts heller."

John suckade.

"Min generation kan ändå skatta sig lycklig. Vi vet hur det var innan zonindelningen. Jag antar att unga människor idag från barnsben blir så totalt indoktrinerade att man inte kan beskylla dem för vad som händer. De vet inte bättre."

"Det måste ha funnits konkreta skäl till att det gick så illa som det gjorde," kommenterade Jago.

"Skälen var flera men det främsta var effekterna av massinvandring från delar av världen där människorna hade traditioner och värderingar som var helt främmande för oss. Inte minst gällde det kvinnans ställning i samhället. I västvärlden hade jämlikhet mellan könen tagit stora kliv framåt så att män och kvinnor hade samma möjligheter. Här, i vår by, gör män och kvinnor olika jobb men alla är lika mycket värda. I de länder många migranter kom ifrån var kvinnor andra klassens medborgare med mycket färre rättigheter än män och strikta regler om hur de skulle

klä sig och bete sig. Man behöver inte vara ett geni för att fatta att det inte kommer att fungera att försöka tvinga människor som inte har det minsta gemensamt att leva tillsammans, särskilt som det visade sig att många migranter inte hade någon som helst vilja att anpassa sig till det som gällde i landet de hade valt att komma till.

Tvärtom, faktiskt, många av dem försökte tvinga på ursprungsbefolkningen i sitt nya land den livsstil som rådde i landet de kom ifrån. I förlängningen ledde detta till en kraftig ökning av våld och kriminalitet och växande spänningar mellan olika grupper.”

John gjorde ett uppehåll och tog en klunk vatten till. Uppmuntrad av den nästan andäktiga uppmärksamhet hans ord väckte fortsatte han:

”Situationen försämrades gradvis. Till en början var våldsamheterna till stor del koncentrerade till invandrartäta områden men när de började sprida sig till andra delar av samhället ökade antalet konflikter. Ställen som tidigare hade varit tysta och lugna, som bibliotek och badhus, blev plötsligt invaderade av unga manliga migranter som ofta var mycket högljudda och som betedde sig så kolossalt illa att många vanliga människor helt enkelt slutade gå dit enbart på grund av de trakasserier de utsattes för. I takt med att våldet grep omkring sig avstod många infödda från att överhuvudtaget gå ut på kvällarna, särskilt kvinnor eftersom antalet brutala våldtäkter i raketfart sköt i höjden. Infödda pojkar och flickor blev våldtagna och bestulna på sina tillhörigheter av migrantkräk och, ibland, förnedrade genom att bli pissade på eller levande begravda. Men fortfarande hade politiker och andra i etablissemangen ögonen hermetiskt tillslutna och vägrade erkänna, i alla fall offentligt, hur katastrofal situationen var. Istället anklagade de personer som redovisade fakta för att vara trångsynta och hatiska.” John lät bitter. ”Sedan började migranter kräva mer och mer rättigheter på ursprungsbefolkningens bekostnad. Politiker och, inte minst, regimmedia, vars så kallade journalister visade sig vara precis lika fega och svekfulla som politikerna, stödde de krav som migranterna framförde. De vars främsta plikt det var att skydda ursprungsbefolkningen sålde istället ut oss till utländska intressen. Inte konstigt att många helt tappade förtroendet för dem. Samma sak hände i andra länder och långsamt och med växande styrka började vanliga människor i västvärlden att slå tillbaka, på olika sätt. Jag vet inte varför politikerna tillät massinvandringen, om avsikten var att destabilisera västvärlden eller inte – det fanns de som trodde det men, som jag sa, det vet jag inte. Vad som följde var något som jag inte tror att etablissemangen här eller i andra länder hade förväntat sig. Ursprungsbefolkningarna i västvärlden började samarbeta över gränserna och

organiserade sig mot den massinvandring som var på väg att helt förstöra deras länder och de började också beväpna sig. I takt med att migrantvåldet hela tiden blev grövre och grövre kom man till en punkt där fullskaligt inbördeskrig förmodligen hade brutit ut i flera länder. Jag tror att det var då man beslutade om zonindelningen, för att kunna kontrollera människorna.”

”Du nämnde att det fanns andra skäl till varför samhället började vittra sönder,” sa Felix, angelägen om att John skulle fortsätta sin berättelse.

”Jag antar att ni kommer att stanna här några dagar så vi har gott om tid att prata om det. Nu är det dags att gå till sängs.”

”Vi tar en promenad i skogen innan vi knyter oss.” Jago kramade Marias midja. John iakttog dem med en blandning av oro och ogillande. Det krävdes inte mycket fantasi för att förstå vad de tänkte göra, men han höll tyst.

I gryningen nästa morgon väcktes de av ett gällt och genomträngande läte och flög upp från madrasserna.

”Vad var det för ljud?” viskade Maria ängsligt.

”En tupp.” Julia la sig ner igen. ”Jag såg att de hade höns här.”

Hennes lugn smittade av sig. Klockan utanför huset pinglade sprött och Stella skyndade fram till fönstret för att se vad som var på gång.

”En sammankomst av något slag. Samma som igår kväll. Alla verkar vara där.”

”Vi borde gå upp och klä på oss. Även om vi bara är tillfälliga gäster här är det inte mer än rätt att vi respekterar deras seder och bruk.”

En stund senare steg de in i köket. John satt vid bordet och Ellen höll på att göra iordning frukost.

”Jag hoppas ni har sovit gott,” hälsade John dem.

”Ja, tack så mycket. Vi hörde klockan...” Jago avbröt sig.

”Vi börjar tidigt på sommaren för att få så mycket som möjligt gjort men jag tyckte att ni kunde behöva en sovmorgon.”

”I morgon går vi upp vid samma tid som er. Och om det är något vi kan hjälpa till med...”

”Jag hörde att Julia kan hantera en pilbåge. Några av pojkarna ska ut och jaga idag...”

”Får jag följa med?” avbröt Julia ivrigt.

”Kvinnor brukar inte delta i jakterna men vi kan göra ett undantag för dig. Vad gäller er andra... ni kan hjälpa till med olika sysslor.”

Vedhuggning föll på Jagos lott och den fysiska ansträngningen och rofyllda omgivningen fyllde honom med välbefinnande. Enstaka lågmälda samtal fördes bland byborna och hela atmosfären i byn andades lugn strävsamhet. Så diametralt annorlunda jämfört med det han var van vid i Nedre Zonen men det måste finnas några nackdelar med livet här, tänkte han. Religion. Av vad han hade läst sig till om ämnet kunde religion vara både en enande och en söndrande kraft. I den här byn verkade det vara en enande kraft men Jago undrade vilka oskrivna regler som utgjorde grunden för tillvaron. Morgonbön och kvällsbön och en kort ritual i kyrkan en gång i veckan kunde ses som grundläggande element som förenade människor utan att för den skull innebära några djupt rotade religiösa övertygelser.

Maria och Stella begav sig till köksträdgården där de hälsades med leenden av kvinnorna som var upptagna med sina sysslor. Det var tydligt att människorna i byn uppskattade nykomlingarnas vilja att hjälpa till men det stod snart klart att Maria och Stella var totala noviser när det gällde trädgårdsarbete. Bykvinnorna visade dem hur de skulle göra för att rensa ogräs men till att börja med hände det att de ryckte de upp de späda plantorna och lämnade ogräset kvar. Efterhand lärde de sig hur det skulle gå till och började till och med tycka det var roligt.

Jaktlaget återvände under eftermiddagen med ett rådjur och några mindre bytesdjur. Med pilbågen slängd över axeln kastade Julia en triumferande blick mot Jago. Han la ner yxan och märkte plötsligt att han hade blåsor på händerna.

"Du ser ut som en riktig amason." Jago kunde inte låta bli att le när han tänkte på bilder av amasoner han hade sett i böcker.

"Hon fällde rådjuret." Den unge mannen Julia hade pratat med dagen innan sneglade på henne med beundran i blicken.

Ellen hade tvättat deras kläder och hon gav Maria några virkade fyrkanter.

"Ni behöver de här," sa hon. "Skölj dem i kallt vatten när ni har använt dem."

John och Felix hade tillbringat en stor del av dagen med att fördjupa sig i växtboken och Felix hade kraftsat ner en hel hop anteckningar. Helt ovan som han var vid att skriva för hand gick det till att börja med frustrerande trögt och vissa av noteringarna var svåra att tyda men ju längre dagen led desto bättre flöt skrivandet.

Efter kvällsmålet slog de sig ner utanför Johns hus. De flesta andra bybor gjorde samma sak för att slappna av och njuta av den behagliga sommarkvällen efter en lång dags hårt arbete.

John tog upp tråden från föregående kväll.

"Igår berättade jag om invandringens effekter men en annan omständighet var att extrema vänsteridéer tog fäste, inte minst bland de styrande."

"Vänsteridéer?" frågade Stella och rynkade pannan.

John iakttog henne. Den okunskap hon visade prov på var så total att det kändes som om hon var från en annan planet.

"Politiska åsikter då var ungefärligt uppdelade mellan vänsteråsikter och högeråsikter," svarade han tålmodigt. "De som stödde vänsteråsikter var generellt sett invandringsförespråkare och ville ha en stark stat med höga skatter och mycket generösa bidrag till de som inte arbetade."

Stella såg ut som ett frågetecken i ansiktet och John insåg att hon inte förstod en enda stavelse av det han pratade om och med en djup suck började han beskriva grunderna i hur länderna i västvärlden hade varit uppbyggda innan zonindelningen.

"Du nämnde skatter," sa Felix när han hade slutat. "Vad är det?"

Det tog ytterligare en kvart för John att upplysa dem om pengar, löner och skatter.

"Pengar används inte, i alla fall inte i Övre Zonen eller Nedre Zonen," upplyste Jago. "I Nedre Zonen tillgodoses bara grundläggande behov, i Övre Zonen kan man beställa vad man vill men man betalar inte för någonting."

John nickade långsamt. Det här var nytt för honom.

"Nå," fortsatte han, "några riktigt löjeväckande idéer fick spridning, till exempel att det fanns fler än två kön och att alla själva kunde bestämma vilket kön de tillhörde. Det fanns män utklädda till horor som läste sagor för små barn. Böcker som innehöll ord som kunde tänkas kränka vissa grupper censurerades och förvanskades. Censuren slog ner stenhårt på alla som inte gav sitt oreserverade stöd till det som hände i samhället. Det är högst sannolikt att vissa modiga själar som vågade tala klarspråk faktiskt mördades när det de sa inte föll etablissemangen på läppen. Under månaderna före zonindelningen brändes böcker på gigantiska bokbål. Om jag ska säga vad jag tycker så förtjänar ett samhälle där en stor majoritet inte protesterar mot den sortens maktmissbruk att raderas, men jag tycker synd om de oskyldiga som föll offer för förtrycket. Och de var säkert många."

Utan förvarning rusade en grupp beväpnade män in i bosättningen, viftande med pistoler. John reste sig utan att visa några yttre tecken på oro.

"Är det du som är ledaren?" frågade en av männen med hård röst.

"Ja."

"Ge oss mat! Visa var ni har maten!" Han lyfte sitt vapen och siktade mot Johns huvud och utan att tveka satte John sig i rörelse mot ett av uthusen.

Jago iakttog scenen framför sig med stort intresse. Gänget bestod av sju eller åtta råbarkade män, några klädda i trådsliten militärutstyrsel, andra i nötta jeans och slitna jackor och alla med vapen i händerna. Två av dem följde med gängledaren och några minuter senare kom de ut från uthuset med väskor i händerna. Utan att säga något försvann de lika snabbt som de hade kommit.

Synbarligen oberörd av händelsen satte sig John ner igen, liksom de andra byborna som hade rest sig när banditerna dök upp.

"Händer sådant här ofta?" undrade Jago.

"Då och då. Vi har lärt oss vår läxa så vi förvarar mat på olika ställen."

"Skulle de verkligen döda någon?"

"Första gången de kom sköt de vår ledare så vi tycker det är bättre att vi ger dem det de vill ha hellre än att riskera att någon skadas eller dödas."

"Men det uppmuntrar dem ju bara!"

"Ja, men vad ska vi göra?"

"Ni har vapen. Riktiga vapen." Jago sneglade småleende på Julia.

"Men mycket lite ammunition. Vi behöver spara ammunitionen om det skulle uppstå något akut hot mot vår bosättning."

Jago nickade när han förstod Johns resonemang.

"Nåväl." John tog upp tråden igen. "Något som också spreds som en löpeld under åren före zonindelningen var rasism. Rasism mot vita. Vi förutsattes känna oss skyldiga för vad våra förfäder gjorde för hundratals år sedan. Alla vita människor framställdes som privilegierade medan alla icke-vita var förtryckta och diskriminerade. Eftersom det var väldigt långt från sanningen retade det upp många vanliga människor som levde i verkligheten och som var de som drabbades av det grova våldet och de allt större problemen. Så var det inte för den absoluta merparten av politiker och mediemänniskor och deras anhang – de bodde i helvita områden nästan helt förskonade från våldet. Fega hycklare hela bunten av dem. Om någon så mycket som viskade ett enda ord av kritik mot dem, det spelade ingen roll hur relevant och välformulerad kritiken var, då reagerade etablissemanget blixtnabbt och med all kraft. Tänk om de hade visat minsta tillstymmelse till dådkraft när det gällde de enorma problem landet stod inför! Men icke. Det var bara sådana de kunde

vara säkra på inte skulle ta till våld som de vågade agera mot, våldsverkarna var de alldeles för fega för att våga utmana.”

Jago råkade snegla mot Julia och märkte att hon med stor uppmärksamhet följde vad John sa.

John slutade prata.

”Det kanske räcker för stunden. Låt oss bara njuta av den vackra kvällen.”

Felix steg upp.

”Jag tror att jag ska ta en titt på den där dagboken vi hittade.”

”Dagbok?”

John lät intresserad och Jago beskrev omständigheterna kring hur han hade funnit dagboken.

”Jag vet inte vad som finns i den men kan du tänka dig något skäl till att den var undangömd?”

”Det kan jag. Förtrycket mot oliktankande ökade lavinartat under perioden före zonindelningen. Om man hade i sin ägo något som myndigheterna ansåg vara omstörtande innebar det fängelse eller värre. Man visste aldrig var som ansågs vara omstörtande eftersom det förändrades från dag till dag alltefter politikernas nycker. Till och med att läsa Shakespeare angås omstörtande en period.”

Jago höjde ögonbrynen. Hans intresse för vad dagboken kunde innehålla steg plötsligt flera grader.

Felix hämtade dagboken och satte sig på marken med ryggen mot ett träd och slog upp dagboken. Efter bara en minut var han fullkomligt absorberad av innehållet.

Min stackars pojke!!!

Jag är så arg att blodet kokar. Jag vet inte vad jag skulle göra om jag fick tag på någon som är på något sätt ansvarig för det här, antingen det handlar om de omänskliga monster som gjorde det, de landsförrädare till politiker som släppte in dem i landet, de fega journalister som vägrade redovisa fakta eller någon annan...

Jag börjar föra den här dagboken därför att jag känner ett behov av att skriva ner vad som håller på att hända i det här landet. Jag vågar inte använda datorn, man vet aldrig vem som kan få tag på det som finns där, så jag har beslutat mig för att skriva för hand och gömma dagboken. Vad jag vet har myndigheterna fortfarande inte rätt att genomsöka oskyldiga människors hem, men med den utveckling vi ser kan det mycket väl komma att förändras i en nära framtid, åtminstone för oss som

tillhör ursprungsbefolkningen. Det är högst osannolikt att någon kommer att hitta den här dagboken, men jag vill i alla fall beskriva vad som händer och vad jag tycker om utvecklingen.

Jag heter Lisa och jag är hårfrisörska. I mitt yrke pratar man med många olika människor om vitt skilda saker så jag får höra talas om sådant som jag inte annars skulle få reda på. Många av mina kunder är stamkunder, personer som jag har känt i många år och vars åsikter jag värdesätter. På senaste tiden har våra samtal mest handlat om den katastrofala utvecklingen i vårt land när det gäller nästan allting och vi är alla överens om att situationen för varje dag blir allt värre.

Min man, Peter, är busschaufför och han berättar om ett allt mer ökande antal allvarliga eller mindre allvarliga incidenter. Flera av hans kollegor är migranter. De flesta av dem tillhör en ideologi som jag, för att vara på säkra sidan, kommer att kalla den Onämnbara, eftersom det är på gång att göra alla uttalanden om den ideologin som på allra minsta sätt kan upplevas som negativa olagliga. Peter har fått viss insyn i deras sätt att se på tillvaron. Till mig säger han att han för det mesta är tyst i deras närhet eftersom deras tankesätt är så totalt främmande för honom att de inte har någonting överhuvudtaget gemensamt utöver jobbet. På sista tiden har han börjat känna att om han skulle ta bladet från munnen och säga vad han verkligen tycker skulle han löpa allvarlig risk att bli fysiskt attackerad. Jag förstår honom. Det är fegt att inte stå upp för sina åsikter men etablissemangen är alltid på migranternas sida, det spelar ingen roll hur illa de beter sig, och struntar i oss hederliga, arbetande skattebetalare.

Vi har två barn, Anna som är 12 och Adam som är 14.

Min stackars Adam.

För två dagar sedan fick jag ett samtal från polisen vid 18-tiden. Adam och hans vän Roger hade, som så ofta, cyklat in till staden tidigare på eftermiddagen. Jag kunde aldrig inbilla mig att det kunde vara farligt. Så fel jag hade.

Peter var på jobbet. Jag ringde honom och åkte sedan raka vägen till polisstationen där Adam och Roger fanns. När jag kom dit kunde jag se att Adam hade gråtit och hans blick var helt tom. Jag fick en chock, jag hade aldrig sett det uttrycket i hans ansikte förut. Men det förbleknar jämfört med den obeskrivliga vrede jag kände när polisen talade om för mig vad som hade hänt, eller i alla fall vad de hade lyckats få fram.

De hade cyklat genom kyrkogården, som de ofta gjorde, när sex unga migrantkillar plötsligt spärrade vägen för dem. Innan de hann reagera blev de nerdragna från sina cyklar och släpade mot en nygrävd grav som fortfarande var tom. Sedan knuffades de ner i graven och migrantmonstren började, skrattande, skyffla i jord tills den nådde Adams och Rogers knän. De måste ha varit helt förlamade av skräck. Sedan urinerade de där hänsynslösa kräken på dem, när jag träffade Adam stank hans kläder fortfarande av urin. Roger sa att därefter klättrade ett av monstren ner i graven, drog fram en pistol och körde in den i Adams mun och tryckte på avtryckaren, hela tiden skrattande. Pistolen var inte laddad men det kunde inte Adam veta. Jag kan inte ens i min vildaste fantasi föreställa mig vad min käre pojke kände i det ögonblicket. Jag är säker på att han var fullständigt panikslagen och fruktade för sitt liv.

Lyckligtvis råkade ett par personer passera platsen och fick stopp på tortyren. Som de fega kräk de är flydde monstren, men en av de förbipasserande lyckades filma en del av händelsen med sin mobil. Inte för att det kommer att göra någon större skillnad. Jag trodde, i min enfald, att eftersom de hade dem på bild kunde polisen kanske hitta dem och att de skulle få ett lämpligt straff, men icke. En polisman talade om för mig att även om de kunde hitta dem skulle de, på grund av sin unga ålder, förmodligen inte få något straff alls eller högst några timmars samhällstjänst eller "samtal med en socialsekreterare". Vilket är lika med inget straff alls. Så de kan göra samma sak igen och veta att det inte kommer att få några konsekvenser. När de har förstört min sons liv. Han kommer aldrig att bli densamme igen efter vad de gjorde mot honom. Jag är FLY FÖRBANNAD. Om en infödd person så mycket som andas ett ord av kritik mot migranter finns det outsinliga resurser i rättssystemet för att utreda och lagföra den personen, men när det handlar om riktigt allvarliga brott som kommer att påverka offren resten av livet är det uppenbarligen så att om gärningsmannen är migranter, då finns det minsann aldrig några resurser. Och även om något görs är straffen skrattretande låga för de allra värsta brotten. Vilket är en ytterligare skymf mot offret. Något som står alltmera klart är att etablissemanget struntar totalt i offret om offret råkar vara en infödd person, hur offret påverkas är av noll och intet intresse. Men om offret råkar vara en migrant översvämmas regimmedia av artiklar som fördömer brottet och öser sympati över offret. För att inte tala om när migranter begår riktigt brutala våldsbrott. Då spelar regimmedia ut hela sitt register för att komma med undanflykter. Det är ALDRIG den personens fel, det är

ALLTID samhället och ursprungsbefolkningen som bär det fulla ansvaret. Skillnaden är slående, när det är en infödd person som har begått ett allvarligt brott, då är den personen HELT ansvarig, inga undanflykter. De skilda måttstockarna är så pinsamt tydliga och ändå har de mage att säga att de stödjer "allas lika värde". Jag blir fysiskt illamående när jag tänker på det totala hyckleriet hos de som styr vårt land.

Jag har beslutat mig för att lyssna närmare på vad mina kunder har att säga och att skriva ner det i den här dagboken. Landet är med expressfart på väg rakt ner i avgrunden och jag är rädd för att våldet bara kommer att bli grövre och grövre och att vi i värsta fall är på väg mot ett fullskaligt inbördeskrig. Även om jag inte har modet att säga offentligt vad jag tycker kan jag i alla fall fästa något av det på papper.

Dagens datum är 8 augusti 2016. Jag kommer inte att ange några datum i den här dagboken, bara skriva ner sådant jag tycker bör bevaras för eftervärlden.

Jag kan börja med att beskriva en händelse min man berättade om idag. Vid en av hållplatserna steg ett tiotal migrantbarn på bussen och gick bara förbi honom utan att betala. Han stoppade den sista av dem och sa att de måste betala. Pojken, som såg ut att vara i 15-årsåldern, låtsades att han inte förstod språket. Efter ett par minuters tjetande måste Peter låta pojken gå och sedan hörde han pojken säga, ut i tomma luften, inte till någon särskild, att nu förstod alla språket och sedan hånlog han. Min man hade en buss full med passagerare så han måste släppa saken och köra vidare. En händelse av det här slaget skadar ju naturligtvis ingen men det ger en så tydlig bild av den attityd många migranter har och hur de betar sig i det här landet.

Idag berättade en av mina kunder en sak för mig som gjorde mig enormt upprörd. Det hände en äldre släkting till henne. Kvinnan, strax över 90 år, såg några migranter misshandla en hund och ingrep för att förhindra misshandeln. Vad som hände därefter var att migranterna knuffade omkull kvinnan, bände isär hennes ben så brutalt att hon trodde att de skulle brytas och sedan sparkade de henne hårt i underlivet. När min kund berättade det här blev jag alldeles mållös. Jag kunde aldrig inbilla mig att någon kunde behandla en gammal kvinna så oerhört bestialiskt. De har uppenbarligen inte den minsta gnutta av mänsklighet i sig. Jag vet vad jag skulle vilja göra med dem. Det innefattar användandet av en riktigt slö kniv...

Min man berättar ofta saker för mig. Idag beskrev han något som händer allt oftare. Han bad en passagerare visa sin biljett och svaret han fick var: Rasist, jag ska döda dig, mammaknullare! Man behöver inte vara ett geni för att fatta vilken typ av passagerare det var...

Min dotter talade om något som hände en av hennes vänner. Tjejen gick på trottoaren mitt på ljusa dagen när tre migrantungdomar stoppade henne. De frågade om hon tillhörde ursprungsbefolkningen och när hon svarade ja, knuffade de omkull henne, stod över henne och sa: Det här är vårt land nu. Sedan skrattade de och gick sin väg. Vad som är verkligt kusligt med den här händelsen är att med tanke på de fega hycklare som styr landet idag kanske migrantungdomarna hade rätt. Om några år kanske det här landet inte längre tillhör oss utan invaderande horder från andra delar av världen. Vi har ingenting överhuvudtaget gemensamt med dem, de som säger något annat är antingen lögnhalsar eller lever så totalt i det blå att de varken ser eller hör vad som händer i landet.

Mina kunder jobbar med olika saker. En av dem arbetar inom socialtjänsten och hon berättade en sak för mig idag. Det är på gång att bygga om en villa på en exklusiv adress för att inhysa en migrantfamilj på 10 personer. De ansvariga säger att normen kräver att varje barn har eget rum. Med tanke på hur stora familjer många migranter har kanske det blir många svindyra ombyggnader framöver. Till skillnad från oss infödda behöver de inte bekymra sig om den skyhöga hyran, den står socialen för. Hade det handlat om en svensk familj hade de väl på sin höjd fått några tält.

Dagens skratt nummer 1. Ibland måste man ju se de lustiga sidorna också. En student skrev en uppsats om den vita mjölkens rasism mot det svarta kaffet. Killen som skrev det hade nog roligt eftersom det är en satir men så totalt marinerade i politisk korrekthet är vissa att de inte fattade att det var ironi. Kul grej!

Dagens skratt nummer 2. Feminismen är totalt urspårad. Nu vill de byta namn på det kvinnliga könsorganet till "bonushål"! Min kund och jag fick oss ett gott skratt.

Min man igen. En av hans kollegor, som kommer från ett land i tredje världen, pratade om att han nyligen rest tillbaka till sitt hemland på semester. Det här är en man som påstod att han var en "flykting" och att hans liv var i fara i hans hemland. Uppenbarligen inte värre än att han kunde resa tillbaka dit på semester. NÄR ska politiker/myndigheter göra något för att förhindra de här lögnarna från att komma in i vårt land? Varför kan de inte kontrollera hur många så kallade "flyktingar" som åker på semester till sitt hemland? Särskilt de som parasiterar på skattebetalarna i det här landet. Alla bidrag borde dras in genast och för all framtid. Om de kan åka hem på semester, kan de flytta tillbaka permanent.

"Intressant?"

Felix ryckte till. Han var så trolldunden av det han läste att han inte hade hört Jago närma sig.

"Synnerligen. Jag har bara läst några sidor men om jag inte hade vetat att det är det här landet det handlar om..." Han avbröt sig och skakade på huvudet.

"Sängdags," meddelade John och reste sig.

Dagarna förflöt i sin invanda takt med arbete från morgon till kväll och besökarna blev accepterade, inte minst för att de deltog i det dagliga arbetet utan att beklaga sig. Men allt det förändrades vid morgonbönen fem dagar efter deras ankomst. Jago stod med sänkt huvud men råkade titta upp och fann att en ung kvinna betraktade honom med ett leende på läpparna. Han log tillbaka och hon sänkte sedesamt huvudet, fortfarande leende.

Efter frukosten begav sig Jago ut i skogen för att samla ihop ved. Han hade bara hunnit en liten bit när han hörde fotsteg närma sig. Bakom honom stod den unga kvinnan som hade lett mot honom vid morgonbönen.

"Jag såg dig och Maria i skogen häromdagen," sa hon när hon kom fram till honom. "Jag vill veta hur det känns."

För en gångs skull var Jago osäker på vad han skulle göra. Den finlemmade kvinnan var attraktiv, han kunde nätt och jämnt urskilja hennes figur under den enkla löst sittande klädedräkten, men något höll honom tillbaka. Av vad John hade sagt förstod Jago att strikta regler styrde vissa aspekter av livet i byn och han visste inte vilka de reglerna var. Men en kyss kunde väl inte göra någon skada så han böjde sig fram. Hennes mjuka läppar öppnade sig under hans och hon tryckte sig närmare honom. Jago la armen om hennes midja.

"Vad håller du på med?" Den ilskna rösten avbröt dem och den unga kvinnan rodnade, drog sig tvärt undan från Jago och rusade iväg.

En ung man stod några meter från Jago och stirrade på honom med raseri i blicken.

"Hon är min!"

John kom skyndande mot dem.

"Jag tar hand om det här," sa han till den unge mannen som öppnade munnen för att protestera. "Gå! Nu!" Auktoriteten i Johns röst fick den unge mannen att lomma iväg, argt muttrande för sig själv.

Med en suck vände sig John mot Jago.

"Jag skulle ha talat om för dig att en sak som är strikt förbjuden här är att vara intim med en kvinna. Den första dagen, när du och Maria gick ut i skogen, jag visste vad ni skulle göra så jag borde ha kunnat gissa att något sådant här kunde hända."

"Men jag kysste henne bara."

"Jag vet. Om det hade gått längre hade du blivit straffad, även om du inte kände till reglerna. Vi behöver våra kvinnor om byn ska överleva, vi behöver barn. Personligen tycker jag att reglerna är för stränga och att det skulle vara bra med lite nytt blod men så är det att leva ihop med andra människor. Man måste respektera de åsikter majoriteten har och det här är vad majoriteten vill ha."

"Så vad kommer att hända nu? Med mig, menar jag."

"Ni måste ge er av. I morgon. Det finns ingenting jag kan göra. Synd att någon såg er." Efter en kort paus fortsatte John: "Kan jag få se på den där dagboken du hittade, innan ni lämnar oss?"

"Visst."

När Jago återvände till byn kastades blickar åt hans håll. Ryktet om vad som hade inträffat i skogen hade spridit sig som en löpeld och alla undvek honom. De andra i gruppen kände Jago tillräckligt väl för att inte vara överraskade och ingen av dem sörjde över att behöva lämna byn. Deras vistelse hade varit lärorik men nu lockade vägarna igen.

John tillbringade merparten av dagen med att läsa i dagboken.

"Ni borde verkligen läsa dagboken," deklarerade han. "Jag kommer väl ihåg den tiden men det finns ändå mycket som jag inte kände till. Den här kvinnan, Lisa, jag är övertygad om att hon beskriver utvecklingen som den var och det är sannerligen skrämmande läsning."

Efter frukosten nästa dag vände de byn ryggen i sällskap med John, lite bekvämare till mods med att ha på sig sina egna nytvättade kläder och slippa byns något hindersamma klädedräkt. John hade gett dem så mycket mat och vatten som de orkade bära, något som inte var populärt hos andra i byn som kastade ovänliga blickar efter dem.

"En samling trångsynta människor," kommenterade Stella när de hade kommit en liten bit på väg.

John smålog.

"Det beror på vad man är van vid. Vi har haft väldigt begränsad kontakt med yttervärlden under flera decennier så saker och ting har förblivit vid det gamla. Det är väldigt svårt att ändra människors åsikter. I all synnerhet religiösa."

Landsvägen kom i sikte och John stannade.

"Vet ni vart ni är på väg?"

Felix kom plötsligt ihåg kartan han hade hittat och plockade fram den.

"Vet du var vi är?" frågade han John.

John studerade kartan, följde med sitt finger vägarna, läste ortsnamnen och satte ner pekfingret.

"Vi är ungefär här. Det där är kyrkan där vi träffades."

"Då fortsätter vi åt det hållet."

"Det spelar egentligen ingen roll vart ni går. Landsbygden är nästan helt öde överallt. Förmodligen finns det bara mindre grupper, som vår, utspridda lite här och där."

Under avspänt småprat återupptogs vandringen på den vanskötta landsvägen, sicksackande mellan de ymnigt förekommande potthålen. Plötsligt fick Stella syn på något som avtecknade sig mot himlen.

"Vad är det där för något?"

En samling massiva vita pelare avtecknade sig mot skyn. Längst upp på pelarna hängde gigantiska vingar på sned, i olika grader av förfall.

"Det är vindkraftverk," svarade John. "Sista skriket åren innan zonindelningen. Hela skogar av dem växte upp."

"Vad användes de till?" frågade Jago nyfiket.

"För att tillhandahålla el. Ni har väl el, antar jag?"

"Vi har aldrig egentligen funderat på var den kommer ifrån." Det var Felix som svarade. "Den är bara.. där."

"Vindkraftverk används inte längre," upplyste John. "De skrotades för många år sedan. Tydligt var de inte så miljövänliga som vissa trodde. Det var också så att de allra flesta inte ville ha ett vindkraftverk på sin egen bakgård, inte ens miljövänner, vilket ledde till åtskilliga konflikter. De har många nackdelar, bland annat är de helt oanvändbara när det inte blåser och dessutom massakrerades mängder med fåglar av vingarna. Vissa kallade dem för fågelgiljotiner."

Han stannade och sa:

"Jag måste gå tillbaka. Vi lär inte träffas igen men jag önskar er all lycka."

"Tack för din hjälp."

"Det var så lite så." John log brett och utan att säga något mera vände han på klacken och återvände samma väg de hade kommit.

Det lilla sällskapet lämnade de fallfärdiga rostande vindkraftsskeletten bakom sig och traskade på. Solen sken, då och då skymd av ett förbiilande moln, och en mild bris fläktade.

Med tanke på vägens miserabla skick var det osannolikt att patruller använde den men för att vara på den säkra sidan begav de sig, fram emot kvällningen, en bit in i skogen och råkade snart på en glänta som fick duga som provisoriskt läger. Ved samlades in och en brasa tändes. Humöret var ljusare nu med mattillgången säkrad i alla fall för några dagar och en avspänd stämning rådde. För att dra nytta av det avtagande dagsljuset tog Felix, så snart de hade ätit färdigt, fram dagboken och satte sig med ryggen mot ett träd och återupptog läsningen.

Idag sa en av mina kunder, en äldre kvinna, något som fångade min uppmärksamhet. Som så ofta på sistone diskuterade vi massinvandringen och dess katastrofala konsekvenser och hon tog upp en historisk händelse. Hon sa att politikerna idag är precis lika blinda inför det enorma hot vi står inför som Neville Chamberlain var 1938 när hotet kom från ett annat håll. Jag visste inte riktigt vad hon menade men jag sökte på datorn och när jag fick reda på bakgrunden håller jag med henne helt och fullt. Men jag tror att på sätt och vis kan situationen vara ännu värre nu. Chamberlain kan ha varit godtrogen men politikerna idag kan inte säga att de inte är medvetna om vad som händer. Om de säger att de har varit naiva och att de inte såg det komma, ljuger de. Eller, om de inte ljuger, då är tiotusenkronorsfrågan varför de beter sig som de gör. Vad de definitivt INTE gör är att se till landets och

ursprungsbefolkningens bästa, vilket är deras främsta skyldighet, eller borde i alla fall vara det.

Vi har varit på vårt lokala badhus. För sista gången. Jag tänker inte riskera att Anna blir sexuellt antastad av migrantkräk igen. Det var inte långt ifrån att det hände idag. Det brukade vara trevligt att gå till badhuset. Anna tycker det är roligt att simma så vi har varit där ofta de senaste åren men nu är det slut med det. Det var ganska tyst och lugnt när vi kom men bara en stund senare trängde sig ett gäng mycket högljudda ungdomar in och förstörde hela atmosfären. Jag tyckte synd om personalen. De gjorde vad de kunde för att kontrollera situationen men de var för få och blev tvungna att backa. Jag förstår dem. Om de hade försökt göra mer skulle jag inte alls bli förvånad om de hade blivit fysiskt attackerade. Ett av asen ryckte och drog i Anna men en i personalen lyckades få bort honom från henne. Jag såg vad som hände men jag var på andra sidan bassängen så jag hann inte fram i tid. Jag är evigt tacksam mot killen i personalen som räddade henne undan en traumatisk upplevelse och det sa jag till honom.

Jag kunde förmodligen ägna en stor del av den här dagboken åt rena absurditeter, sådant som inte skadar någon fysiskt eller psykiskt, men som är så löjeväckande att man skulle få sig ett gott skratt om de inte vore så kusligt starka tecken på den diktatoriska censur som kväver all diskussion om vissa ämnen, både i verkligheten och online. Och det är inte bara i det här landet utvecklingen i rasande takt bär rakt ner i avgrunden, det är tydligen en mycket smittsam och elakartad sjukdom som sprider sig som en pandemi genom hela västvärlden. Skälet till att jag skriver det här idag är att jag läste att en av internets politiskt korrekta robotar har klassat schack som rasistiskt!!! Därför att det talas om vitt på svart!!!

En av mina kunder uppmärksammade mig på ett mycket intressant citat, ett direktiv från kommunistpartiet i Sovjetunionen 1943: "Medlemmar och frontorganisationer skall kontinuerligt vanära, misskreditera och fördärva de personers rykten som vågar kritisera oss. Om våra motståndare blir för besvärliga, beskyll dem för att vara fascister, nazister eller antisemiter. Om det upprepas tillräckligt ofta kommer det att uppfattas som fakta." Det tål att tänkas på eftersom det är precis sådant som händer i vårt land, i all synnerhet de senaste åren. Jag kan bara

inte förstå att så många vanliga människor går på alla lögnerna, varför de inte fattar att det är propaganda. Och en del frågar sig varför Hitler kunde få stöd av så många vanliga tyskar. Vi ser samma sak här idag. Jag trodde aldrig att det skulle vara så enkelt att indoktrinera människor som man tycker borde veta bättre.

Änglamakerskor. Något man inte trodde man skulle se igen. Nu är de tillbaka, med en skillnad. Då var det barn, nu är det äldre. Medveten vanvård av äldre infödda personer så att de ska dö snabbare och inte kosta samhället något. VARFÖR reagerar inte fler? Det vräks resurser över unga, friska migranter men för äldre är kranen helt stängd. Jag är bokstavligen livrädd för att bli gammal i det här landet, att hamna på ett äldreboende där man inte kan kommunicera med personalen därför att de inte kan språket och där man kan misstänka att de högakttningsfullt struntar i äldre infödda personer och bara bryr sig om sina egna.

Klimatfrågan har seglat upp som ett ämne jag ibland diskuterar med mina kunder. De flesta av dem är, liksom jag, hjärtligt trötta på tjatandet. Hyckleriet bland globalisterna är också slående. Nyligen var det "klimatkonferens" någon stans i världen där globalisterna naturligtvis deltog. Hur tog de sig dit? I privatflyg, självfallet. De begär att vanliga människor ska göra enorma uppoffringar för att motverka det så kallade klimathotet men själva ska de fortsätta leva i en lyx som vi inte ens kan drömma om. Om de ska ha ens en gnutta trovärdighet ska de föregå med gott exempel och jag kan slå vad om hur mycket som helst att inte en enda av dem är villig att göra avkall på den minsta lilla gnutta av sina privilegier.

Jag tycker synd om dagens barn och ungdomar. De ska skyddas mot allting som kan vara jobbigt. Idag läste jag om ett nyord – känslighetsläsare, alltså en person som har i uppdrag att rensa bort potentiellt stötande innehåll i texter. Hur i hela fridens namn ska ungdomar bli förberedda på ett liv i verkligheten när det hela tiden ska pjoskas och daltas med dem och de inte ska få möta några andra åsikter är de som är godkända av etablissemangen? De allra flesta av oss drabbas av mer eller mindre allvarliga motgångar i livet och jag frågar mig hur de här så kallade snöflingorna ska klara av det. De enda jag kan påverka är ju mina egna barn.

Landet går mer och mer mot en angiveridiktatur. En kommun i landet vill att invånarna ska ange grannar som "trivseldar". Nu när elkostnaderna är skyhöga, mycket på grund av vissa politikers enorma misskötsel av elförsörjningen, ska vi vanliga människor naturligtvis hellre halvt frysa ihjäl än att få lite extra värme, kanske kunna elda med ved för att hålla nere kostnaderna. Etablissemangsmänniskor kan säkert elda hur mycket som helst utan att det händer något. Det är ju alltid så, det som gäller för vanliga människor gäller aldrig för de högre upp.

Inte mycket behövde göras så Stella och Maria la sig i gräset och kopplade av med blicken mot den blå himlen som började övergå i skymning. En ensam fågel kvittrade melodiskt i närheten men annars var det helt stilla. Stella halvsov. Maria log för sig själv, så många nya intryck att smälta. Hon sneglade mot Felix som var helt försjunken i sitt läsande, totalt omedveten om vad som försiggick runt omkring honom.

Jago begav sig längre in i skogen och höll på att samla ris och döda grenar när han med ens kände att han inte var ensam. Han vände sig hastigt om. Julia stod alldeles bakom honom.

"Vad gör du här? Jag behöver ingen hjälp."

"Det var inte därför jag kom." Julia log självsäkert, sträckte fram handen och placerade den på hans byxor.

Jago stod orörlig med händerna hängande vid sidorna. Julias grepp hårdnade.

"Nej."

"Du säger nej till mig?"

"Jag är inte din slav."

"Men du vill, jag kan känna det."

"Ingen säger till mig vad jag ska göra."

I ett plötsligt utbrott av vrede ryckte Julia tillbaka sin hand och lyfte med en snabb rörelse sin topp så att hennes nakna bröst syntes. Jagos ögon drogs till dem och det var med en viljeanstängning han kämpade ner frestelsen att lyfta händerna och smeka hennes nakenhet.

"Varför?" Julias ögon lyste av undertryckt ilska. "Varför Maria och inte mig?"

"Du behöver lära dig en läxa, du måste förstå att du inte bestämmer över oss."

Julia insåg att Jago inte skulle ändra sig och med ett ryck drog hon ner toppen, vände sig tvärt och rusade iväg med kinderna röda av förödmjukelse över att ha blivit avvisad. Det var första gången det hade hänt henne. Om en man, vilken man som helst, hade behandlat henne så i hennes värld hade han på något sätt blivit straffad. En bild steg upp för hennes ögon. En skog liknande den här, hennes otrogne pojkvän bara några meter bort, hon med pil och båge, hur hon lyfte bågen, spände den, siktade och lät pilen svischa iväg. Hon återupplevde den tillfredsställelse hon hade känt när hon såg pojkvännen ligga död på marken. Med ens slogs hon av en annan tanke, något hon aldrig ens hade nuddat vid tidigare. Hennes vän, som han hade varit otrogen med... vilken roll hade hon spelat? Kanske hade hon lockat honom, kanske hade det inte varit helt och hållet hans fel? Julia var så van vid att automatiskt anse att mannen var ensam skyldig att tankar som dessa aldrig hade nästlat sig in i hennes huvud. Nu, utanför sin bekvämlighetszon, borta från sin invanda livssituation, måste hon tänka i nya banor och inse att hennes uppfostran hade varit skrämmande ensidig, att sådant hon hade tagit för givet inte alls var en sådan orubblig naturlag som hon hade blivit itutad. Men hon kunde ändå inte riktigt förlåta Jago för att han hade avvisat henne...

När Jago återvände till gläntan med veden sneglade han förstulet på Julia. Hon satt på marken med knäna uppdagna mot hakan men tittade inte åt hans håll utan stirrade bara ut i tomma luften. Jago suckade för sig själv, lite orolig över vad Julia kunde få för sig att göra men samtidigt, som situationen såg ut, var det inte mycket hon kunde göra. Även om hon var upprörd trodde Jago ändå att hon var tillräckligt pragmatisk för att inse att hon inte skulle klara sig länge på egen hand men det kunde bli farligt om spänningarna mellan dem ökade ännu mer.

De tankarna avbröts när Stella frågade:

"Borde vi inte försöka bygga något som skyddar mot väder och vind?"

"Det kanske inte behövs i natt men förr eller senare kommer vi att råka ut för dåligt väder så du har rätt, det är något vi måste tänka på."

Jago inspekterade omgivningen men det var Maria som talade först:

"De där träden," sa hon och pekade på en gran, "ser stabila ut. Kanske kunde man bara sitta under trädet och dra grenar över sig. Vad kallas de?"

"Granar," svarade Jago och Julia i mun på varandra. Julia log faktiskt och sneglade mot Jago. Hon hade inte glömt hur han hade snoppat av henne, det var som en tagg i hennes sinne som stack till då och då, men ju mer hon tänkte på

honom desto mer dubbelbottnade blev hennes känslor. Annorlunda. Irriterande. Upphetsande. Han väckte känslor inom henne som hon aldrig hade upplevt tidigare.

Felix gick fram till en av granarna, vek grenarna åt sidan och satte sig ner med ryggen mot den skrovliga stammen.

"Det här skulle funka. Känns riktigt bra. Och det luktar gott." Han tog ett djupt andetag och andades in den för honom exotiska friska doften.

"Vad säger ni om det här?" ropade Stella och pekade på en rotvälta. Ett stort träd låg på gräset med torra grenar spretande från stammen och ett stort hål där rötterna hade ryckts upp ur marken när trädet rasade. Det såg lite kusligt ut, som en portal till underjorden, och Stella rös till.

Jago granskade rotvältan.

"Det ser lite farligt ut. Om vi behöver använda en sådan får vi se till att trädet inte välter över den."

Kvällsskuggorna kröp närmare och luften blev svalare. Efter kvällsmåltiden satt de kvar en stund med ansiktena delvis upplysta av de dansande lågorna och med bara det svaga sprakandet från elden och trädens sus som ackompanjemang.

"Det är väl lika bra att vi lägger oss," sa Jago till sist och sträckte på sig.

Några minuter senare kurade de ihop sig på marken med tröjor som skydd mot den svala nattluften. Stella sov lätt och vaknade till flera gånger. Ett svagt ljud fick henne att stelna men så såg hon att det bara var Felix som uträttade sina naturbehov. Kort därefter väcktes hon av ett prasslande i buskarna och fick en skymt av ett par ögon som stirrade på henne ut ur dunklet. Innan hon hann bli rädd vände djuret sig om och försvann in i mörkret men Stella hade svårt att slappna av och hon drog en suck av lättnad när dagsljus började sila ner genom trädgrenarna.

Det första som mötte Jagos ögon nästa morgon var Julia som var i full gång med att stretcha och göra andra övningar för att få bort morgonkylan ur kroppen. Först märkte Julia inte att han iakttog henne men när hon blev medveten om att han hade vaknat började hon röra sig på ett mer sensuellt sätt. Hela tiden såg hon honom rakt i ögonen. Provocerade honom. Han skulle inte reagera, inte nu, det visste hon, men hon tänkte inte ge upp. Det var en dragkamp mellan dem och Julia hade bestämt sig för att hon skulle vinna. Hur lång tid det än kunde ta. Jago tittade på henne med ett roat uttryck i ansiktet. Han visste vad hon gjorde. Utmanade honom. Och han skulle anta utmaningen. Låta henne vinna? Kanske. Kanske inte. Den enda fara Julia kunde utgöra för dem var om de stötte på en patrull och hon avslöjade dem

men Jago trodde inte att hon skulle göra det. Det skulle vara för enkelt. Inte för att hon kände någon genuin sympati för någon av dem, i hennes ögon var de inte mycket bättre än slavar, men nu när han hade vågat trotsa henne måste hon bevisa för sig själv att hon kunde vinna utan att ta hjälp av någon annan. Eller också hade han läst av henne helt fel och då skulle hon gladeligen avslöja dem vid första bästa tillfälle. Alla dessa tankar rusade genom Jagos huvud när han följde Julias rörelser med blicken.

Maria iakttog spelet mellan dem. Hon hade sett Julia komma tillbaka från skogen kvällen innan med rynkad panna och det krävdes inte mycket fantasi för att gissa att Jago hade avvisat Julias närmanden och att det hade väckt hennes revanschlust. Maria kände Jago så väl att det enda som förvånade henne var att han inte hade tagit chansen.

Dagarna radade upp sig som ett pärlband och en viss vana vid livet på vägen infann sig. Jago blev något av en expert på att få fyr på en brasa med vad som fanns tillgängligt.

Turen styrde deras steg till ett vattendrag men maten var på upphållningen och ransonerna återigen minimala. Med hjälp av växtboken lyckades Felix identifiera några ätliga växter och i trädgårdar hittade de bär och frukt, vilket dämpade de värsta hungerkänslorna men det skulle inte räcka i längden.

Julia höll sig på sin kant. Spänningen mellan henne och Jago låg på en konstant nivå men det var inte läge att provocera fram en kraftmätning. Julia var övertygad om att när och om en konfrontation kom skulle hon triumfera. Ändå kändes det inom henne när hon såg Jago ta med sig Maria in i skogen, undan från de andra.

En eftermiddag tornade gråa moln upp sig på himlen och la sig som en ogenomtränglig ridå framför solen. Luften blev kvalmig och tryckande. Under en vilopaus riktade Jago blicken mot de hotfulla molnen som mörknade alltmer.

”Oväder på ingång. Det är bäst att vi stannar här i natt.”

En vag känsla av oro spred sig. Hittills hade vädrets makter varit dem nådiga men nu ändrades spelplanen. Maria pekade stumt på en rotvälta. Det torra trädet lutade sig mot en bergknalle och Jago gick fram till det och tryckte med all sin kraft för att försäkra sig om att det inte riskerade att rasa. Med en skakning satte sig den tunga stammen långsamt i rörelse och föll sedan med ett ljudligt brak över rotvälтан. Jago störtade sig hastigt ur vägen. Julia stod alldeles intill och undgick med nöd och näppe att krossas av den massiva stammen.

"Det där var nära ögat," kommenterade Jago och gav henne en svårtydbar blick.

Julia tog ett djupt andetag, synbart skärrad över hur nära döden hon varit. Inte en chans att hon hade överlevt om hon hade träffats av trädet. En misstanke flammade upp i henne. Hade Jago gjort det avsiktligt? Hon sneglade förstulet på honom men han verkade helt oberörd och höll redan på att kolla upp andra tänkbara alternativ.

"Det blir nog bäst att vi sätter oss under några träd," sa han till slut. "Inte att rekommendera om det blir åskväder men vi har inte mycket val."

"Varför skulle det vara farligt?"

Jago suckade när han hörde Felix fråga. Det var en helt betydelselös fråga både i Övre Zonen och Nedre Zonen eftersom ingen lämnade städerna. Parkträd var de enda träd de såg och att det kunde vara farligt att stå under ett träd i ett åskväder var helt obekant för dem.

Jago förklarade tålmodigt. Julia visste men hon var fortfarande uppskakad och kom sig inte för med att säga något.

Ett lätt regn började strila ner och det blev bråttom att försöka hitta grenar och mossor och annat som kunde användas för att skydda mot det annalkande ovädret.

Regnet intensifierades gradvis. Med tröjor på sig för att hålla värmen kröp de in i de provisoriska fristäderna, Felix och Stella under ett träd, Jago och Maria under ett annat och Julia under ett tredje.

Femte hjulet under vagnen, tänkte Julia för sig själv. Ibland kände hon sig som en del i gemenskapen, ibland exkluderad. Inte så konstigt, med de relationer som fanns i bakgrunden var det bara naturligt att de skulle fortsätta att ty sig till varandra. Hon borde inte tänka så, intalade hon sig själv, men ändå fanns funderingarna där. Det var en surrealistisk upplevelse, utesluten ur det gemensamma, berövad varje tillstymmelse till bestämmanderätt över andra. I hela sitt liv hade hon fått höra att vad hon sa var en orubblig lag och att alla andra måste lyda henne i allt.

Felix stoppade in dagboken och växtboken under kläderna för att se till att de höll sig torra, la armen om Stellas axlar och drog henne intill sig. Hon tryckte sig närmare honom och la huvudet mot hans bröst. Jago och Maria gjorde samma sak och Jago smög in ena handen under Marias kläder och smekte hennes varma mjuka bröst. Hon kände hans reaktion och log för sig själv.

"Det här är mysigt," sa han.

"Hon försökte väl?" frågade Maria tvärt.

"Du tycker inte om henne."

"Hon tror att hon är bättre än oss."

"Inte helt och hållet hennes fel, det är så hon har blivit uppfostrad. Men tänk inte på henne nu."

De tystnade och lyssnade till regnets smattrande. Enstaka regndroppar letade sig in i hyddan men i stort höll den vätan ute. Inte dåligt för ett första försök, tänkte Jago. Mörkret, regnets viskande i bakgrunden och Marias varma kropp intill hans vaggade honom till sömns.

Julia var klarvaken. En förnimmelse av oändlig ensamhet kom över henne och trädgrenarna som täckte henne gav plötsligt intryck av att vara ett fängelse hon inte kunde fly från. Hon rös till, inte därför att hon frös, men isoleringen kändes med ens tung. I hennes sinne ekade fortfarande det dova brakket när det torra trädet rasade till marken alldeles intill henne och återigen kunde hon inte låta bli att undra om Jago med avsikt hade avstått från att varna henne. Hon ville inte tro det men stillheten som omgav henne eldade hela tiden på tankarna och hon kunde inte värja sig mot misstanken.

Plötsligt flammade ett bländande sicksackmönster över de mörkgråa molnen, så intensivt att det uppfattades inne i hyddorna, och en åskskräll fick marken att vibrera. I nästa ögonblick genljöd ett öronbedövande dån genom skogen, som väckte alla. Jago särade försiktigt på ett par grenar och kikade ut. Han kunde inte se handen framför sig, regnet forsade ner, så han lutade sig tillbaka igen och försökte behålla lugnet. Att bli så abrupt väckt hade skakat om honom rejält och han kämpade för att inte visa hur rädd han var. Det han hade läst i böcker hade inte förberett honom för den här verkligheten. Att befinna sig mitt i ett våldsamt åskväder utan någonstans att ta skydd var mycket mer skrämmande än han hade inbillat sig och hans respekt för naturkrafterna ökade.

Felix och Stella höll hårt om varandra och Felix viskade:

"Ångrar du att du följde med mig?"

"Nej, men det här är kusligt. Håll om mig."

Till sin egen förvåning var Julia ganska oberörd. Hon ryckte till när hon hörde den öronbedövande åskskrällen och under några sekunder rusade pulsen vilt men när hon insåg att inget allvarligt hade hänt lugnade hon ner sig. Ett slags fatalistiskt

lugn. Om något ska hända kommer det att hända oavsett om jag oroar mig eller inte, sa hon till sig själv.

Åskovädret drog gradvis undan och regnet upphörde. Fram emot morgonen sårade Jago på grenarna och kikade ut. Allt var lugnt och stilla och han kröp ut ur hyddan med Maria efter sig. Gräset var vått och han tog av sig skorna och gick barfota. När samtliga hade tagit sig ut frågade Jago:

"Är ni okej?"

Frågan besvarades med nickanden men allas ögon drogs oemotståndligt mot ett håll. En del av en jättelik gran vilade på marken och det syntes var blixten hade splittrat trädet mitt itu.

"Tur att ingen av oss var under det trädet." Jago bröt den förstämnda tystnaden.

Nästa punkt på dagordningen var att inspektera kartongerna och väskorna som hade skjutits in så långt som möjligt under ett par granar och täckts med grenar och mossor. Allting Jago rörde vid var fuktigt men innehållet hade klarat sig undan den värsta vätan. Stella draperade de sura extrakläderna på några grenar för att hjälpligt försöka torka dem medan Jago tände en brasa. Han övervägde om det var värt att slösa bort en tändsticka för att få igång en eld när de ändå snart skulle lämna platsen men det var en sval morgon och ett visst mått av värme var välkommet för att få igång livsandarna.

Marken var fortfarande blöt efter nattens ösregn och det var svårt att få fart på elden men när den till slut brann med stadig låga kokade Jago lite vatten och hällde i muggar. Med händerna virade runt muggarna stod de barfota i det fuktiga gräset och kände värmen sippra in i kropparna. Det hade klarnat upp och solen steg på den klarblåa regntvättade himlen med strålar som letade sig ner genom trädgrenarna.

"Titta!" Maria pekade på en buske.

Ett konstfärdigt spunnet spindelnät hängde från busken med skimrande regndroppar som små pärlor som gnistrade i regnbågens färger när solstrålarna träffade det. Till och med Julia fängslades av synen. Hon hade sett sådant förut men insåg plötsligt att hon aldrig på allvar hade uppskattat naturens inneboende skönhet.

I flera minuter stod de stilla stumt beundrande scenen framför sina ögon. Ett delat minne, någonting i sig självt helt betydelselöst, men något de visste att de skulle komma ihåg.

Färgerna bleknade och förtrollningen bröts.

Senare på dagen mynnade vägen de följde ut på en större väg som var i betydligt bättre skick. Jago stannade.

"Jag tror," började han långsamt, "att de vägarna som är väl underhållna är de som används av konvojer och patruller."

Felix nickade.

"Vi löper en större risk att upptäckas på de vägarna."

"Precis. Men här har vi inget val, det finns ingen annan väg och inte mycket skog. Kan du se var vi är på kartan?"

Felix bredde ut kartan på marken.

"Jag tror att vi är här," sa han efter en liten stund och pekade på ett ställe där en mindre väg mynnade ut på en större. "Det ser ut att finnas en stad inte så långt härifrån. Ska vi gå åt det hållet?"

Åkrar bredde ut sig på båda sidor om vägen, ingenstans att ta skydd om en patrull skulle dyka upp. Sårbara som möss som närsomhelst kunde bli genomborrade av en rovfågels hårda klor. Omedvetet skyndade de på stegen. Det var en lättnad när de nådde ett skogsområde och kunde söka skydd under träden.

Skogen tunnades ut och efter en krök kom en samling byggnader i sikte. En mindre stad, några högre hus som stack upp som utropstecken omgivna av två- och trevåningshus. Staden såg helt övergiven ut, inte en själ i sikte.

Med Jago i täten rörde de sig försiktigt över det öppna området mellan skogen och de första husen och kom in i bebyggelsen. Fortfarande inte minsta tillstymmelse till liv någonstans.

Förödelse så långt ögat kunde nå. Sönderslagna fönster, flagnande färg på husfasaderna, trasiga möbler på trottoaren, gamla kylskåp med dörrarna hängande på sned, bleknade skyltar ovanför affärer.

Ett vasst gnisslande skar igenom den spöklika tystnaden och deras hjärtan missade ett slag. En vindil hade fått metallskylten som hängde utanför en av affärerna att röra sig på sina rostiga gångjärn. Ur ögonvrån blev Maria medveten om något som rörde sig och hon vände sig hastigt om.

En svart katt med tovig päls satt hopkrupen en liten bit bort och glodde misstänksamt på dem, redo att närsomhelst ta till flykten. Maria tog ett par steg i riktning mot katten och djuret for upp och rusade över gatan framför henne.

"Det där är otur, vet du," log Jago. "En svart katt som springer över gatan framför dig. Vi får bara hoppas att det inte är ett omen för vår framtid."

Julias blick drogs nästan motvilligt mot de tomma, dammiga och i vissa fall trasiga butiksönstren. Hon fick intrycket att de var ögon som stirrade blint och hotfullt på henne och hon rös till. Var inte fånig, sa hon till sig själv, men förfallet, skräpet på gatorna, var en annan värld än hennes välordnade universum där allting var i toppskick. En diffus känsla av otrygghet fick henne i sitt grepp. Hon hade hört talas om städer som övergivits efter zonindelningen men hon kunde aldrig ha föreställt sig något så dystert och nedgången om hon inte hade sett det med egna ögon. Förstulett sneglade hon på de andra och såg att de inte påverkats på samma sätt, de pratade och skrattade.

”Vi hittar nog inte något särskilt här men efter gårdagsnatten skulle det vara skönt med tak över huvudet.”

Jago sköt varsamt upp ytterdörren till närmaste hus och den öppnade sig med ett ljudligt knarrande. Det var ett äldre tvåvåningshus i trä och trapporna som ledde upp till första våningen var lätt urgröpta efter tusentals fotsteg. Felix kom på sig med att undra vilka de hade varit, de som hade bott här, vilket sorts liv de hade haft. Om bara väggarna hade kunnat tala!

På första våningen fanns tre dörrar, alla stängda. Jago tryckte ner handtaget på en av dem. Först hände inget och han fick ta i ordentligt innan dörren for upp så abrupt att han var nära att ramla. Han kikade in. Inte mycket kvar. Där fanns trasiga möbler och annan bråte men banditer och tidens tand hade suddat bort de flesta spåren av hur lägenheten en gång i tiden måste ha sett ut.

Felix och Maria såg sig om efter något som kunde fungera som provisoriska sängar men utan framgång. Vad som en gång hade varit en dubbelsäng var nu inget mer än en hög skräp.

Stella satte sig på det slitna parkettgolvet med ryggen mot väggen och slöt ögonen. Hon var trött. Alla nya intryck gjorde henne förvirrad och hon ångrade alltmer att hon hade följt med Felix men hon kunde inte få sig till att medge det för honom. Dagboken. Ibland upplevde Stella det som att den var viktigare än vad hon var, att han försummade henne för att få tid att läsa.

Den alltid nyfikna Maria gick husesyn, plockade upp saker och skärskådade dem. En liten röd läderask som skymtade fram under en hög skräp fångade hennes blick. Hon lyckades lirka upp locket och höll med ett förtjust leende upp ett föremål. Det var ett vackert granathalsband med skimrande röda stenar omgivna av små gnistrande diamanter. Jago kom fram till henne och utan att säga ett ord tog han

halsbandet från henne och fäste det runt hennes hals. Det såg lite malplacerat ut tillsammans med den enkla, kanariegula jumper Maria hade på sig men när hon studerade sin något förvanskade bild i den trasiga spegeln på väggen skrattade hon och rörde vid halsbandet med något som liknade vördnad.

"Kan jag behålla det?" frågade hon Jago som nickade, lite rörd över hennes nästan barnsliga uppsluppenhet.

Så annorlunda allt måste vara nu, tänkte Jago. Förr i tiden hade ett sådant halsband varit dyrbart men nu var inte värt mera än om det hade varit gjort av glas. Närheten till Maria växlade in hans tankar i en annan bana och han kramade hennes midja. Tillsammans försvann de in i lägenheten intill. Julia följde dem med blicken och motstridiga känslor kämpade om herraväldet inom henne. Nästan mekaniskt, driven av något utanför hennes egen kontroll, reste hon sig och följde efter dem. Hon stannade utanför dörren till den angränsande lägenheten. Den var inte helt stängd och med ögat mot springan urskilde hon Jago och Maria på golvet. Över Jagos axlar såg Maria henne observera dem och leendet som spred sig över hennes ansikte gick inte att ta miste på. Han knullar mig och inte dig så du kan ta din överlägsenhet och dra åt helvete. Julia rodnade lätt och arg över sin egen reaktion backade hon iväg från dörren och återvände till lägenheten.

Felix slog sig ner under ett fönster för att dra nytta av dagsljuset och öppnade dagboken.

Idag läste jag något verkligen anmärkningsvärt online. En kvinna dömdes att betala höga böter för att, helt sanningsenligt, ha beskrivit en högprofilerad man som djurplågare. För mig är det mest uppseendeväckande inte fallet i sig utan sättet domaren uttryckte sig på: "Det finns ingen generell rätt att säga sanningen." Så nu har vi en representant för rättsväsendet som säger att vem som helst kan dömas för att ha sagt sanningen. Rötan inom rättsväsendet sprider sig som en löpeld. En anledning till det är att det blir mer och mer infiltrerat av vänsteraktivister som följer sin egen politiska agenda, vilken ligger ljusår från de flesta vanliga människors rättskänsla.

Här i Absurdistan är varenda dag första april. Om det fanns ett världsmästerskap i att slösa skattemedel skulle det här landet vinna överlägset. Idag läste jag om ett projekt som ska skapa konst som kan avnjutas av fåglar, humlor,

skalbaggar, maskar och svampar! Dessutom till ett mycket högt pris. Och det samtidigt som basfunktionerna i samhället förfaller allt mer. Det finns tydligen ett ymnighetshorn av pengar när det gäller helt galna projekt som det här medan det alltid ska sparas och gnetas på resurser till oss infödda. När det gäller migranter däremot flödar ymnighetshornet alltid över, inget knusslande där inte.

Strömavbrott. Igen. Det börjar bli rutin men den här gången varade det längre än vanligt. Vi har vidtagit försiktighetsåtgärder och lagt upp ett lager av sådant som stearinljus och tändstickor så att vi i alla fall har någon ljuskälla. Lyckligtvis har vi kvar vår gamla vedspis så vi behöver i alla fall inte frysa. Jag skulle inte bli förvånad om de där misantropiska gröna extremisterna förbjöd all användning av vedspisar. De skulle säkert hellre se att människor bokstavligen fryser ihjäl än att faktiskt ha möjlighet att hålla sig varma när de katastrofala konsekvenserna av deras totalt ansvarslösa politik blir uppenbara. Det är ett mysterium för mig att någon vettig människa kan rösta på den där destruktiva sekten. Om de fick som de ville är jag säker på att de skulle applådera om samhället backade några hundra år tillbaka i tiden. Så länge de själva inte påverkas, naturligtvis...

Taxi vågar man inte heller åka längre. En kund berättade om hur hennes make drabbades. Han behövde ta en taxi men istället för till destinationen körde chauffören till en plats där hans kumpaner väntade. Min kunds make misshandlades svårt och fick värdesaker och bankkort stulna och dessutom lyckades de där kriminella asen länsa hans bankkonto. Jag behöver väl inte nämna taxichaufförens bakgrund...

Det är rent skamligt hur äldre infödda behandlas i det här landet! Jag läste om att fångar i våra fängelser får vad som kan beskrivas som lyxmåltider jämfört med den bedrövliga mat många äldre får hålla till godo med. På en del håll ska kommunala småpåvar bestämma vad äldre får och inte får äta och dricka. På ett boende får de äldre inte dricka läsk annat än till storhelger. Rena diktaturfasonerna! Man hoppas innerligt att de som betar sig så enormt illa mot våra äldre själva blir drabbade när de bli gamla.

En av mina kunder är bibliotekarie. Det var ett yrke jag mycket väl kunde ha tänkt mig, jag har alltid tyckt om böcker, men det var nog lika bra att det inte blev så.

Bibliotek brukade vara ställen där man i lugn och ro kunde sitta och läsa eller kolla igenom vilka böcker som fanns att låna. Men så är det inte längre. Min kund berättade att hon sedan en tid är nervös varje morgon när hon ska gå till jobbet. Det har varit flera tillfällen med bråk och stök, extremt högljudda och ibland rent hotfulla migrantkråk som förstör för alla dem som är där för att läsa. Häromdagen gick det så långt att flera stolar förstördes. Ett av asen tog upp ett avslaget stolsben och hotade personalen. Lyckligtvis hände inget allvarligt men jag förstår att min kund är orolig när hon går till jobbet. För var dag blir jag mer och mer tacksam att jag har min lilla salong där jag kan stänga ute alla främmande element och där det är tyst och lugnt. Fast det räcker ju att gå utanför dörren så blir man psykiskt överfallen av den så kallade mångkulturen, det går inte att värja sig mot det. Tänk vilket bra land det här var för bara ett par decennier sedan innan massinvandringen på allvar hade börjat förstöra landet.

"Det är väl inte mycket mening med att stanna här," sa Felix nästa morgon.

"Vi måste hitta något att äta och det lär vi inte göra här så det är lika bra att vi ger oss av," nickade Jago instämmande.

Julia blev tacksam över det beskedet. Den övergivna staden gjorde henne beklämd på ett sätt hon inte kunde förklara för sig själv. Under natten hade hennes funderingar borrar sig in i tidigare helt outforskade dunkla vrår. Julia hade alltid sett sin livsstil som självklar, att sättet samhället var organiserat på var som det måste vara. Hon visste att hon var högst privilegierad men hon hade aldrig reflekterat över varför just hon var det. Hennes korta sejour i Nedre Zonen hade varit en ögonöppnare och den hade fått henne att mer och mer ifrågasätta tingens ordning. Till en början var de tankarna så besvärande att hon försökte undertrycka dem, pressa ner dem under ytan, men ju mer hon såg av världen utanför sin kokong desto svårare blev det att ignorera dem. Julia hade grubblat över varför hennes mamma hade dumpat henne i Nedre Zonen men nu trodde hon att hon förstod och att hennes mammas plan hade misslyckats kapitalt. Avsikten hade säkert varit att skrämma henne och få henne att komma springande tillbaka, tacksam för vad hon hade. Istället hade det öppnat hennes ögon. När hon nu hade lärt känna människor med en helt annan bakgrund än hennes och funnit att de inte alls var de undermänniskor hon fått sig itutat var hon tvungen att ompröva allt hon någonsin hade lärt sig.

Julia sneglade på Maria och flyttade sedan blicken till Jago. Hon kunde inte hjälpa att hon kände en spirande antipati mot Maria eftersom Jago verkade föredra henne. Svartsjuk. Vem kunde ha trott att hon, Julia, någonsin skulle vara svartsjuk på en kvinna från Nedre Zonen.

"Kommer du?" Jagos fråga väckte Julia ur hennes funderingar.

"Jag är hungrig!"

Jago tittade på Maria och suckade. Det var första gången hon hade beklagat sig över något.

Två dagar hade gått sedan de lämnade spökstaden och matförrådet var tomt. Ett stilla regn strilade ner och träden de satt under gav inte mycket skydd mot den genomträngande vätan. Flaskor och andra behållare stod i regnet för att fånga upp så mycket vatten som möjligt.

Stämningen var dämpad där de satt lätt huttrande i sina fuktiga kläder med hungern rivande i kroppen.

"Vad gör vi nu?" frågade Felix och gav Jago en uppgiven blick.

"Jag vet inte." En känsla av otillräcklighet bemäktigade sig Jago. Han var deras ledare. Det var något han hade tagit på sig frivilligt och nu var det hans ansvar att komma på en lösning men hans hjärna var helt renons på idéer.

Julia iakttog honom ingående. Hon inbillade sig att hon förstod hur hans tankar gick och att han inte hade den blekaste aning om vad som kunde göras. Det här hade varit ett gudagivet tillfälle att utmana hans roll som anförare men hon var lika vilsen som han var. Julia hade avsiktligt avstått från att elda på missämjan med Jago och Maria och ansträngt sig för att bli en del av gemenskapen. Helt kunde hon inte släppa sina djupt fastrotade idéer om sin egen överlägsenhet men situationen var så nattsvart att det nu handlade om ren överlevnad och då var det inte läge att sätta sig på sina höga hästar.

Natten släpade sig fram och när morgonljuset började sila ner genom trädgrenarna satte de sig i rörelse. Det var bättre att vara på benen, det distraherade i någon mån från hungern.

Igenväxta åkrar bredde ut sig framför dem med några vildvuxna buskar här och där och knähögt gräs. Stella hörde det först. Till en början var det bara ett vagt brummande men efterhand ökade det i styrka och runt en kurva kom några fordon i sikte.

"Fort! Göm er!"

Ingen uppmaning behövdes, alla rusade redan med andan i halsen mot de få buskar som var det enda skydd som fanns och kröp ihop bakom dem. Felix hittade ingen buske att gömma sig bakom och slängde sig med bultande hjärta ner på gräset med huvudet mot marken. Han hade tid att vara tacksam över att han var klädd i beigefärgade kläder som inte stack av alltför mycket mot gräset. Om det hade varit Maria hade hennes kanariegula jumper varit en färgklick som varit svår att missa.

Konvojen bestod bara av en handfull lastbilar och ett fordon där tungt beväpnade vakter satt uppflugna och spanade ut över omgivningen. Fordonen passerade utan att lägga märke till dem. När det sista hade försvunnit ur sikte tog de sig långsamt på fötter. Felix drog en suck av lättnad, han hade inte vågat höja huvudet från marken på hela tiden.

Med den omedelbara faran över gjorde hungern sig påmind igen och med knorrande magar traskade de vidare, var och en försjunken i sina egna tankar.

Plötsligt splittrade en dov smäll lugnet och ett rökmoln bolmade upp över trädkronorna en bit längre fram. Stackatoljudet av vapen som avlossades nådde deras öron. Gänget tvärstannade och utbytte blickar, sedan skyndade Jago på stegen, tätt följd av sina färdkamrater.

Röken tunnades ut och skottlossningen upphörde. Efter bara några minuter närmade de sig platsen för överfallet. Röster hördes på lite avstånd och Jago saktade ner farten. Han höll upp handen för att mana de andra till tystnad och själv smög han sig fram i skydd av träden. Fordonen i konvojen stod på vägen. En granat hade träffat vaktfordonet och vakterna låg täckta av blod på flaket. Dörrarna till lastbilarna stod på vid gavel och chaufförernas sönderskjutna kroppar vilade på sätena.

Banditerna var i full färd med att slänga ner föremål från lastbilarna. De gjorde sig ingen brådska och pratade och skrattade avslappnat. Jagos ögon föll på öppnade lådor som stod på marken. Livsmedel. Han hade sett allt han behövde se och skyndade tillbaka till sina följeslagare. Viskande berättade han vad han hade bevittnat och plockade fram vapnen som fanns i deras packning och delade ut dem.

På tysta fötter smög de genom skogen, noga med att inte trampa på något som kunde avslöja deras närvaro. Det var fem banditer och, dold bakom en trädstam, väntade Jago med sitt vapen redo tills männen befann sig ganska nära varandra. Då tog han ett djupt andetag, grep hårt om pistolen, hoppade snabbt fram och avlossade

sitt vapen. De andra följde hans exempel och inom kort låg fyra av banditerna livlösa på marken. Den femte släppte sitt vapen och stack händerna i luften. Jago blinkade till, sänkte pistolen och tvekade. Framför honom stod ett barn, inte mer än 12 eller 13 år. Sedan bet han ihop läpparna. Pojken stirrade bedjande på honom men Jago lyfte vapnet igen och sköt och pojken segnade ner.

"Jag var tvungen att göra det." Jagos blick visade att han hade tagit illa vid sig av att behöva döda ett barn. "Annars hade han kunnat hämta hjälp."

Stumma nickanden hälsade hans ord och Julia såg på honom med nya ögon. Hon anade att under den tuffa ytan dölde sig ett känsloliv med många nyanser och de motstridiga känslor han väckte i henne, som de senaste dagarna hållits på sparlåga, blommade åter upp.

Efter att ha försäkrat sig om att alla banditerna var döda riktades uppmärksamheten mot lådorna med livsmedel.

"Vi får skynda oss," uppmanade Jago. "Det kan finnas fler banditer så ju fortare vi kommer härifrån desto bättre."

Lådorna rafsades igenom och gav riklig utdelning. När det lilla sällskapet en stund senare hastade vidare var väskorna välfyllda och humöret på topp. De följande dagarna drog snabbt förbi, solen sken och med mat i magen syntes tillvaron mycket ljusare. Inte längre distraherad av hunger kunde Felix återigen koncentrera sig på dagboken och läste några sidor varje kväll efter aftonmåltiden.

Situationen för oss infödda blir bara värre och värre. Idag berättade en av mina kunder för mig vad som hade hänt hennes familj. En grupp ungdomar – inte svårt att gissa deras ursprung – kastade sten på deras son. När pojkens pappa skällde ut dem filmade de honom och anmälde honom till polisen och han blev tvungen att betala ett rejält skadestånd för att ha brutit mot den där allra heligaste av lagar, den om hets mot folkgrupp. Jag har aldrig hört att den lagen har använts för att straffa hets mot oss i ursprungsbefolkningen. Det verkar som att det alltid är fritt fram för migranter att hata och förakta oss, utan att det någonsin får några som helst konsekvenser för dem. Med tanke på hur oerhört grovt de ofta uttrycker sig skulle väl domstolarna inte hinna med något annat än att lagföra dem om samma regler gällde för dem som för oss. Skilda måttstockar i kvadrat och ytterligare en sak som skjuter förtroendet för etablissemangen i sank.

Rasism mot vita ökar också. En av mina kunder, som är lärare, berättade att en av hennes elever hade sagt: "Jag lyssnar inte på dig därför att du är vit". Hon har varit lärare i många år och går snart i pension och hon säger att hon längtar med hela sitt hjärta efter den dagen när hon inte längre behöver gå till jobbet. Klassrummet har blivit mer eller mindre ett slagfält där några mycket hotfulla och våldsamma elever tillåts förstöra för de elever som vill lära sig något. Finns det överhuvudtaget något som fungerar som det ska i det här landet nu för tiden?

En annan kund kom in idag och hon var ursinnig. Hon jobbar på ett äldreboende och en av de boende, en äldre kvinna, föll och skadade sig. Min kund rusade dit men behövde hjälp att ta hand om kvinnan så hon gick till sin chef. Gissa vad? Chefen höll på att be och vägrade komma förrän han hade bett färdigt. En av de Onämnbara, förstås. Den äldre kvinnan var inte allvarligt skadad men hon fick ligga där och ha ont längre än nödvändigt för att mannen skulle be färdigt. Är det den typen av människor, med de prioriteringarna, vi vill ska ta hand om oss när vi blir äldre? Man kan ju undra vad som hade hänt om kvinnan hade varit akut sjuk och några minuter hit eller dit hade inneburit skillnaden mellan liv och död? Hade mannen ändå vägrat komma? Min kund är en av försvinnande få i min kundkrets som har haft en positiv åsikt om invandringen men det har hon inte längre. Jag antar att när människor får uppleva personligen hur vissa migranter beter sig och vilka prioriteringar de har, så kan de ändra uppfattning. I alla fall vissa av dem, de som inte är totalt hjärntvättade av politiker och regimmedia.

I dag berättade min dotter något för mig. På hennes skola har inrättats en särskild toalett för de elever som tillhör den Onämnbara ideologin. Varför då? Jo, därför att om en tjej som har mens har använt toaletten före en av de Onämnbara så anser hon sig bli "oren" om hon måste använda samma toalettstol... Jag ger mer och mer upp hoppet om det här landet. Ansvar för utvecklingen vilar blytungt på de politiker som stött massinvandringen som i allt snabbare takt totalt raserar landet och de journalister som så grovt har misskött sitt jobb att rapportera sanningsenligt om det som händer i landet. Men jag tycker också, mer och mer, att ansvaret även vilar på alla de som fortsätter att rösta på de massinvandringsvurmande partierna. Varför

ser de inte vad som håller på att hända? Blundar de medvetet eller handlar det om feghet eller något annat? Jag vet inte.

Klimatfrågan är ett hett(!) ämne som även diskuteras bland mina kunder. Min sista kund i dag var kraftigt försenad och när hon väl dök upp var hon störtlöbannad. Skälet till att hon var försenad? Klimathotsterrorister som hade limmat fast sig på vägen och hindrade trafiken från att komma fram. Är de verkligen så totalt intelligensbefriade att de tror att de får någon sympati för sin sak genom att förhindra människor från att ta sig till och från jobb och annat? Uppmärksamhet får de men enbart negativ sådan. I det här fallet var en kraftigt försvårande omständighet att även en ambulans hindrades från att ta sig fram. Man får ju hoppas att personen i ambulansen klarade sig, om det gick så illa att vederbörande dog tycker jag absolut att klimathotsterroristerna ska åtalas för dråp.

Stämningen mellan Julia och Maria var spänd men inget konkret hade inträffat som spetsade till situationen, delvis beroende på att Julia hade avstått från att lägga an på Jago. Maria försökte provocera henne genom att hålla sig närmare Jago än hon hade gjort tidigare, smeka hans nu skäggiga kind så ofta hon kunde och följa med honom när han samlade ved, men Julia svalde inte betet. Jago upplevde det som om han var mitt i en dragkamp men det var inte en helt och hållet oangenäm erfarenhet att ha två kvinnor han tyckte om mentalt slåss om honom. Han hade känt Maria i många år och av alla de kvinnor han hade haft i Nedre Zonen var det henne han föredrog att tillbringa tid med, men han var också attraherad av Julia, kanske mera så än han vill medge för sig själv. Så länge det inte ledde till öppen konflikt mellan de båda kvinnorna valde han att skjuta undan de tankarna och koncentrera sig på det praktiska.

En eftermiddag upprättades läger inte långt från en mindre väg som var i så dåligt skick att den med största sannolikhet inte användes. När färden gick längs större och välunderhållna vägar höll de sig en bra bit in i skogen för att minimera risken för att röken från deras eld skulle synas om någon patrull skulle passera men här verkade faran försumbar. Efter kvällsmålet kopplade de av, trötta efter dagens vandring.

Ett svagt prasslande störde friden. Jago vände lite slött blicken mot ljudet och förväntade sig att se ett rådjur eller något annat djur men när han fick en skymt av kläder började varningsklockor dåna i hans huvud. Instinktivt sköt han hastigt in väskan som stod intill honom bakom en tjock buske och rusade upp. Innan hans följeslagare hann reagera störtade en grupp på tre personer, två män och en kvinna, in i gläntan med vapen i högsta hugg.

"Villebråd," sa en av männen samtidigt som han visade tänderna i ett hånleende och lät blicken fara över gläntan. "Vad är ni för ena?"

"Resenärer," svarade Jago och tvingade sig att verka lugn trots att hans hjärta bultade som en stånghammare.

Banditen ignorerade honom och gjorde en gest med sitt vapen.

"Ni kommer med oss."

"Vart då?" vågade sig Maria på att säga.

"Inga frågor. Ta med era grejer."

Banditernas hela kroppsspråk vittnade om att de inte skulle tveka en sekund att skjuta så färdkamraterna tog sig klumpigt på fötter, lyfte med darrande händer väskorna och satte sig i rörelse åt det håll rövarna anvisade. Den plötsliga attacken hade lamslagit tankeverksamheten men nu, snubblande fram genom skogen, trängde paniken undan allt annat. Var det här slutet på resan? Snart nåddes vägen med sina djupa potthål och spruckna asfalt. Jago vände sig om och försökte pränta in i minnet platsen där de kom ut ur skogen men en av banditerna körde pistolen hårt in i ryggen på honom och han fortsatte utan att försöka vrida på huvudet igen. Något senare kom en smal, allékantad grusväg som ledde bort från landsvägen i sikte och efter att ha rundat en kurva låg en ståtlig herrgård framför dem. Utanför byggnaden satt några personer och slöade under prat och skratt. En av dem höll på att snida en figur ur ett litet trästycke. De lyfte blickarna när den lilla gruppen nalkas.

"Besökare," sa en av kvinnorna och visade tänderna i ett leende som verkade allt annat än välkomnande. "Vad kan de ha med sig, måntro."

Det stod inte på förrän banditerna hade samlats runt dem girigt ögnande deras väskor.

"Öppna dem!"

Det var meningslöst att vägra så väskorna öppnades. Bara fyra. Förstulna blickar utbyttes mellan reskamraterna när de insåg att Jago måste ha hunnit gömma undan den femte väskan.

"Mat!" utropade en av banditerna när hon öppnade väskan som innehöll den mat som hade blivit bytet efter överfallet på konvojen.

De andra väskorna rotades snabbt igenom. Kläder slängdes på marken men med ett triumferande uttryck i ansiktet drog en av banditerna fram en av pistolerna. Jago suckade och förebrådde sig själv för att ha varit så dum att alla vapnen förvarades i samma väska. Utan pistolerna skulle de vara helt försvarslösa. Under förutsättning att de kom undan med livet i behåll, vilket inte alls var säkert.

En av de kvinnliga banditerna fäste blicken på granathalsbandet som Maria fortfarande hade om halsen och Marias hand for instinktivt upp för att skydda det. Det hade blivit hennes käraste ägodel, den första hon kunde kalla sin egen. Banditen sträckte lystet fram handen för att rycka av henne halsbandet men i det ögonblicket kom en man ut genom herrgårdens öppna dubbeldörrar och gick nerför de breda stentrapporna till gården.

"Bort med tassarna!" beordrade han och med ett upproriskt ögonkast mot honom lät banditen handen falla.

Vänd mot Jago fortsatte mannen:

"Jag heter Nathan." Han såg ut att vara i sextioårsåldern med tjockt grått hår och genomträngande blå ögon.

"Jago."

Nathan log.

"Ovanligt namn. Du är ledaren."

"Jag antar det."

De två männen mätte varandra med blickarna.

"Du kommer från zonen. Vad gör du här?"

"Vi var bara nyfikna på livet utanför zonerna," svarade Jago sanningsenligt.

"Zonerna? Ni är inte allesammans från Nedre Zonen?" Nathan slog genast ner på Jagos felsägning.

Jago bet sig i läppen. Ingenting i deras yttre visade att de inte alla var från Nedre Zonen och det hade varit bättre om Nathan hade trott att de kom därifrån men skadan var redan skedd.

"Felix, Stella och Julia är från Övre Zonen," replikerade han.

"Övre Zonen. Verkligen? Vad jag har hört så lever människor i Övre Zonen ett gott liv, inte något de flesta skulle välja att avstå från. I all synnerhet inte för att ge sig ut i det okända."

"Vi är alla olika," inflikade Felix. "Ett gott liv kan också vara ett långtråkigt liv. Jag var nyfiken på att uppleva något nytt."

"Nyfikenhet kan vara farlig." Nathan log igen men leendet nådde inte hans ögon.

"Och du?" vågade sig Jago på att fråga. "Vad är din bakgrund?"

"Den liknar nog er. Jag stack iväg från Nedre Zonen så snart jag kunde efter zonindelningen."

"Då vet du hur det är i Nedre Zonen."

"Om det fortfarande är som det var då. Så jag kan förstå att ni ville komma därifrån." Han flyttade blicken till Maria. "Var hittade ni det där halsbandet?"

"I en spökstad vi passerade," svarade Jago. "Hon har blivit kär i det, tror jag."

"Hon kan behålla det, vi har ingen nytta av det här." Nathan gav den unga banditen som hade försökt ta halsbandet en hård blick och hon rodnade lätt och vände bort huvudet. "Det är middagsdags. Ni äter med oss. Sedan måste vi låsa in er över natten."

"Vi är era fångar." En föraning om att de var i akut fara kopplade greppet om Jago.

Nathan svarade inte utan gjorde bara en gest att de skulle gå före honom in i herrgården. I hallen ledde svängda dubbla trappor upp till andra våningen. Möblemanget var överdådigt, helt i stil med den pampiga byggnaden. Jago noterade att det var välordnat, inget damm, ingen röra, vilket fick hans oro att stiga ytterligare. Nathan styrde säkert med järnhand och kadaverdisciplin och för det krävdes hänsynslöshet. Maria insöp varje detalj, helt andlös av förundran. Nathan fortsatte in i ett rum vid sidan av hallen som visade sig vara en matsal. Mitt i rummet stod ett elegant antikt bord med öar av mindre dukar, vissa missfärgade och fläckiga men välstrukna. Bordet var dukat med tallrikar, glas och bestick. På väggarna hängde porträtt som stumt blickade ner på personerna som satt vid bordet.

Röster hördes från hallen och några personer steg in i matsalen. De kastade nyfikna blickar mot besökarna. Banditerna hade kläder av god kvalité men i mycket olika stilar. Några var enkla, vardagliga kläder som jeans och t-shirts, andra mer formella som mörka byxor och vita skjortor och blusar.

Nathan gjorde en gest åt Jago och hans följeslagare att sätta sig. Fler människor samlades i rummet och strax därpå bar två kvinnor in stora grytor som de ställde ner på bordet. Måltiden, som bestod av någon slags stuvning, nersköld med

vatten, var en tyst affär. Maria tittade under lugg upp mot porträtten på väggarna. Några av de avporträtterade verkade stirra strängt på henne, vilket fick det att krypa i kroppen på henne. Felix uppfattade inte situationen som särskilt farlig eftersom ingen omedelbar fara tycktes hota men Stellas kropp pirrade av obehag. Det låg något i luften som åt sig in i hennes sinne och vägrade släppa taget. Sedan ovädersnatten ute i det fria hade Julias fatalistiska sinnesstämning hållit i sig. Vad som skulle hända skulle ske oavsett om hon oroade sig eller inte så hon sköt undan alla onda aningar. Men Jago kände sig fortfarande illa till mods.

Efter måltiden reste sig alla banditerna utom Nathan som på en signal och lämnade rummet. En kort stund förflöt, sedan steg Nathan upp, pekade på Julia och sa:

"Du kommer med mig."

"Nej." Jago reste sig också. "Vi håller ihop."

"Du har inget att säga till om." Nathans röst var mjuk men hans ögon hade smalnat.

"Varför ska hon följa med dig? Vad tänker du göra med henne?"

"Vad jag vill."

"Det tillåter inte jag."

Nathan visslade och två banditer rusade in i rummet med vapen i händerna.

"Nu gör du som jag har sagt, annars...!"

Jago tog ett par snabba kliv framåt och en av banditerna höjde sitt vapen och siktade rakt på hans huvud.

"Jag följer med dig," sa Maria med låg röst och Julia gav henne en blick full av oförbehållsam förvåning. "Jag är inte rädd."

Hon såg Nathan rakt i ögonen utan att backa undan.

"Jag tror dig," sa han nästan beundrande men han blick svängde tillbaka mot Julia.

Med en hastig rörelse placerade Jago sig framför Julia. På Nathans order störtade sig den ena banditen fram mot Jago, höll pistolen några centimeter från hans panna och satte fingret mot avtryckaren. Jago stod blickstill. Julia slöt ögonen en sekund, tog ett djupt andetag och gick på lätt darrande ben fram till Nathan.

"Jag följer med dig."

Nathan nickade mot mannen med pistolen och han sänkte genast vapnet och tog några steg tillbaka.

"Det där var en dåraktig sak att göra." Nathan iakttog Jago med ett outgrundligt uttryck i ansiktet. "Modigt, men dåraktigt. Jag hade inte stoppat honom från att skjuta dig."

"Jag vet."

"För ner dem i källaren," beordrade Nathan de två beväpnade männen. "Om de försöker något, skjut dem." Han tog Julias arm i ett grepp som var så hårt att hon grimaserade av smärta och ledde henne ut ur rummet.

Efter att mer eller mindre ha knuffats nerför några branta trappsteg och fösts in i ett unket rum smällde en tung dörr igen bakom dem och en nyckel vreds om i låset. Ett svagt ljus sipprade in från ett litet avlångt dammigt fönster högt uppe på väggen. Tomma träställ klädde väggarna. En vinkällare, eller vad som en gång hade varit en vinkällare. Det var sen kväll och i det matta ljuset trevade de sig fram till väggen och sjönk ner på stengolvet.

"Vad händer nu?" frågade Stella med lätt darrande röst. Den dramatiska scenen i matsalen hade fått hennes mödosamt undertryckta rädsla att flamma upp igen.

"Vi får vänta och se. Det är det enda vi kan göra." Jago lutade sig mot väggen med oron gnagande om vad Julia i detta nu kanske utsattes för.

Maria tänkte också på Julia. Hennes erbjudande att följa med Nathan i stället för Julia hade varit en reflexreaktion och nu funderade hon över varför hon hade gjort det. Det hade varit en helt annan sak om det hade varit Stella. Eftersom det inte fanns någon missämja mellan Maria och henne hade Maria varit villig att bespara Stella en obehaglig upplevelse om det stod i hennes makt att göra så.

Men Julia. När tanken först dök upp i Marias huvud var hon övertygad om att Julia inte hade gjort samma sak om rollerna hade varit ombytta. Eller hade hon? Den ambivalenta reflektionen smög sig in i hennes huvud. Om en fara hotade utifrån, hade deras lilla grupp utvecklat en känsla av lojalitet med varandra som gjorde att de kunde riskera livet för andra i gruppen? De tankarna smälte snabbt bort när hennes blick föll på Jago. Hon rörde sig närmare honom och han la armen om hennes axlar. Det var knäpptyst i källaren, ingen kände för att prata. För att skingra tankarna ville Felix fortsätta läsa dagboken men det var för mörkt. Han hade lyckats smussa undan den och växtboken under sina kläder men i vilket fall som helst tvivlade han på att banditerna hade brytt sig det allra minsta om dem.

Natten släpade sig fram och med sysslolösheten och tystnaden kopplade den kvävande ovissheten och ångesten ett järngrepp och tycktes invadera källarrummets

alla vrår. Samtidigt som de första strimmorna av ljus silade in genom det lilla fönstret, tecknande konturerna av de tomma vinställena, vreds nyckeln om i låset, dörren kastades upp och Julia stapplade in i rummet och föll på knä, blek i ansiktet. Jago reste sig halvvägs.

"Vad hände?"

"Fråga inte." Julia kröp fram till väggen, lutade sig mot den och slöt ögonen.

"Är du okej?"

"Jag klarar mig. Var bara tyst." Hennes röst darrade lätt men Jago hörde att även om hon var skärrad så hade hon inte tappat kontrollen över sig själv. Han sträckte sig fram för att röra vid hennes arm och märkte hur hon ryckte till. Han rynkade pannan men sa ingenting.

I sin hjärna återupplevde Julia allt det hon hade blivit utsatt för, alla de vidriga saker hon hade tvingats göra, all smärta, och hon rös till. Betvingad av män. Det gjorde saken sju resor värre, van som hon var vid att anse män underlägsna och förpliktade att lyda henne. Hon kunde fortfarande känna de brutala slagen mot sin kropp, hur hennes ben hade tvingats isär, och smärtan som följde, men resten, de verkligt förnedrande delarna, gömde hon undan längst inne i sitt sinne, det var för outhärdligt att ens tänka på dem.

Som från ingenstans blixtrade en tanke genom Julias huvud, som om den hade varit skriven med eldbokstäver. Slav. Det är så det måste kännas att vara en slav. Det var en chockerande insikt och för att avleda tankarna sneglade Julia på Maria. Med tanke på rivaliteten mellan dem hade hon blivit genuint förvånad när Maria erbjöd sig att gå i hennes ställe, men nu kom hon fram till ungefär samma slutsats som Maria hade gjort tidigare, att det trots deras meningsskiljaktigheter ändå fanns en viss lojalitet inom gruppen.

I takt med att det bleka ljuset från det lilla fönstret skingrade det värsta mörkret framträdde blåmärkena i Julias ansikte och på hennes armar tydligare. Stella vände bort huvudet och slickade sig om läpparna och Felix såg hur hennes ögon lyste av fruktan. Han visste hur rädd hon var för fysisk smärta, bara att stöta i tån fick henne att skrika högt.

Ett svagt leende for över Julias ansikte.

"Vad tänker du på?" undrade Jago.

"Vi – alltså vi i Eliten – vet var alla är, även dem utanför zonerna."

"Berätta mer." Jago var angelägen att veta mer men han ville också försöka distrahera Julia från att älta nattens fruktansvärda upplevelser. Julia insåg det och var tacksam för hans intuitiva medkänsla som så tydligt utan överdrivna gester visade vilken omtänksam man han i grunden var.

"Det finns värmesökande utrustning som hela tiden skannar av landskapet och visar var det finns levande varelser. Banditerna här kanske tror att myndigheterna inte känner till dem men de har fel. Det är en katt-och-råtta-lek. När som helst kan en utrotningspatrull skickas hit och döda alla."

"Utrrotningspatrull?"

"De kallas så."

Samtalet avbröts tvärt när dörren slängdes upp och Nathan steg in. Med en illvillig glimt i ögonen lät han sin blick glida över dem i tur och ordning och sedan pekade han utan att säga något på Stella. All färg försvann från hennes ansikte och hon skakade häftigt på huvudet. Nathan gick fram till henne, tog hennes arm i ett skruvstädsgrepp, drog henne på fötter och släpade henne över golvet. Dörren smälldes igen. Inte ett enda ord hade sagts.

Tiden tycktes stå still, som om hela universum andlöst väntade på vad som skulle hända näst. Stämningen i rummet var tryckt, alla hade nog av sina egna mardrömsscenarier. Solen gassade och en del av värmen spred sig in i källaren och gjorde det svårt att andas i den instängda luften. Julia fläktade ansiktet med handen för att försöka avvärja den värsta hettan. Sent på eftermiddagen kastades källardörren återigen upp och Stella knuffades in i rummet. Hon föll till golvet och blev liggande, som en trasdocka slängd åt sidan av ett barn som tröttnat på sin leksak. Felix rusade upp och när han vände på henne flämtade han till av chock. Benen gav vika under honom och han sjönk ner på knä. Den vita t-shirten Stella hade på sig var genomdränkt av blod och hennes ansikte var dödsblekt. Felix drog försiktigt upp t-shirten och såg ett djupt skärsår i hennes bröst.

"Hon gjorde motstånd." Den oberörda rösten fick dem att haja till och allas ögon vändes mot dörröppningen där Nathan stod. "Låt det bli en läxa för er om vad som kommer att hända om ni inte gör precis som jag säger." Med de orden stängde och låste han dörren.

Stella andades tungt och Felix tog hennes hand och kramade den hårt. Han såg upp mot Jago som långsamt skakade på huvudet.

"Jag är ledsen," viskade Stella och sökte hans blick med sin.

"Oroa dig inte, det går bra. Det är inget djupt sår," ljög Felix och försökte kämpa tillbaka tårarna han kände stiga i ögonen.

"Jag är inte rädd, Felix. Hör du mig, jag inte rädd. Jag älskar dig."

"Jag älskar dig också." Felix röst skakade och han böjde sig ner och kysste hennes mun.

Plötsligt kände han hur hennes hand i hans blev slapp och när han höjde blicken stirrade hennes livlösa ögon mot honom. Han satt kvar på knä, för paralyserad av chock och sorg att röra sig och kramade fortfarande hennes hand. Jago la en medkännande hand på Felix axel och kände hur han darrade av undertryckt sinnesrörelse. Och vrede. Ingen sa något.

"Vi måste ta oss ut härifrån." Det var Julia som efter en lång tystnad sa det alla tänkte. "Jag går inte igenom det de gjorde mot mig en gång till. Jag dör hellre."

"Men hur?" frågade Maria.

"Jag vet inte. Några idéer, någon?" Julias fråga fick inget svar. "Okej. Det enda jag kan komma på är att vi försöker övermanna vakterna när de kommer för att hämta oss."

Jago suckade djupt. Oddsen för att de skulle lyckas fly från herrgården var minst sagt dåliga. Stellas kropp som låg så stilla på golvet var en påminnelse om vad som förmodligen väntade dem alla.

Ett par timmar senare hördes dämpade ljud utanför dörren och nyckeln vreds om i låset. Jago och Felix skuttade upp och förberedde sig på att kasta sig över vem som än kunde vara på andra sidan dörren men när den långsamt öppnades stannade de där de var orörliga. Personen som stod i dörröppningen var den unga kvinnliga banditen. Hon lät blicken långsamt fara över dem. Hela hennes attityd visade att hon visste och njöt av att hon hade kontrollen, att hon bestämde över deras öde.

"Ni vet väl att vi kommer att döda er?" Det var en retorisk fråga.

"Så varför är du här? För att gotta dig åt vår situation?" mumlade Felix som bara nätt och jämnt lyckades undertrycka sin vrede.

Den unga kvinnan tittade inte ens på Stellas kropp på golvet.

"Jag kan få ut er härifrån."

"Varför skulle du göra en sådan sak?" frågade Jago med låg röst.

"Jag vill ha halsbandet." Kvinnans ögon riktades mot granathalsbandet Maria hade runt halsen. "Om ni ger mig halsbandet kan jag släppa ut er." Hon höjde

handen som för att rycka till sig halsbandet. Maria backade några steg och hennes hand flög upp för att skydda halsbandet. Jago tittade på henne utan att säga någonting och Maria tog ett djupt andetag. Motvilligt lät hon handen falla till sidan. Med sorg i hjärtat insåg hon att hon skulle bli tvungen att avstå från halsbandet. Hur mycket hon än älskade det så var det inte värt att bokstavligen dö för.

"Varför vill du hjälpa oss? Du kunde bara ta halsbandet." Jago ställde frågan alla ville ha svar på.

"Jag vill hämnas på Nathan för att han inte lät mig få det när ni kom, för att han tillrättavisade mig inför de andra." Hennes ögon mörknade och Jago uppfattade förbittringen bakom orden.

"Men kommer inte det att ställa till med problem för dig?"

"Varför skulle ni bry er om det?" Sedan log hon och fortsatte: "Det kommer inte att hända mig något särskilt. Nathan är min far."

"Men du får inte halsbandet förrän vi har kommit härifrån."

Kvinnan nickade.

"Det är rimligt. Jag kommer tillbaka efter middagen i kväll."

Hon var på väg att stänga dörren men Jago stoppade henne.

"Vad händer om vi inte är här allihop när du kommer?"

"Det kommer ni att vara. Vi har en liten fest i kväll, alla kommer att vara upptagna. Min födelsedag, faktiskt. Så halsbandet blir på sätt och vis en födelsedagspresent." Med de orden drog hon igen dörren.

"Jag är ledsen, Maria." Julia såg på henne. "Jag vet hur mycket halsbandet betyder för dig."

"Inget att göra åt." Maria log blekt, överraskad över att det var Julia som visade sitt deltagande.

Julia var lika förvånad över sina ord. Någonting i Marias oförfalskade passion för halsbandet berörde henne på ett sätt hon inte kunde förklara för sig själv. I hennes värld av överflöd var saker bara döda föremål, ville hon ha något skaffade hon sig det och slängde bort det när hon tröttnat på det. Julia kopplade bort den tankegången och vände sig mot Jago.

"Kan vi lita på henne?"

"Du såg blicken hon gav oss när hon kom in, hur exalterad hon var över att ha våra liv i sina händer. Jag tror inte vi ska underskatta hur stark den drivkraften är och

jag tror också att hon vill hämnas på Nathan. Men jag kan ha helt fel. Fast om vi inte gör något är vi så gott som döda så..." Jago ryckte på axlarna.

"Vad kommer att hända med Stellas kropp?" frågade Felix plötsligt. Han hade bara lyssnat med ett halvt öra på konversationen.

Jago skakade på huvudet och sa med mjuk röst:

"Grubbla inte på sådant vi inte kan göra något åt. Hon är borta, den personen hon var är borta. Vad som händer med hennes kvarlevor... Du tänker på gropen."

Felix nickade stumt.

"Jag lovade att ta hand om henne." Tårarna steg honom i ögonen.

"Det finns ingenting du kunde ha gjort. Ingenting. Ge dig tid att sörja. Vi förstår."

Ljuset från det lilla fönstret bleknade efterhand och kvällsskuggorna sänkte sig. Spänningen steg oavlatligt och de spetsade öronen efter det minsta lilla ljud som kunde tyda på att någon närmade sig. Gnisslandet när nyckeln vreds om i låset fick dem att abrupt räta på ryggen med bultande hjärta och ögonen fastnitade på dörren. Med ett knarrande gled den upp och den unga kvinnan steg in. Ensam. Med dörren öppen hördes svaga ljud från herrgårdens bottenvåning, människor som skrattade, ett piano som spelades.

"Kom med mig," uppmanade kvinnan och tecknade åt dem att följa efter henne.

En stenpassage som förlorade sig i dunkel ledde åt motsatta hållet från trapporna upp till herrgården. Kvinnan tände ett stearinljus, höll upp det och tog täten längs passagen. Vid slutet av passagen fanns en tung trädörr. En stor nyckel hängde på en spik vid sidan av dörren och kvinnan hakade ner den, vred om den i låset med ett skärande ljud som satte nerverna i dallring och fick dem att nervöst se sig om för att förvissa sig om att ingen hade hört. Dörren ledde ut i trädgården och de sög in den behagligt svala kvällsbrisen i lungorna.

"Jag fick ut er," deklarerade kvinnan, "som jag sa." Hon höll uppfordrande ut handen och mycket motvilligt knäppte Maria upp halsbandet. I sista ögonblicket slöt hon fingrarna hårt om det och det verkade som om hon inte skulle släppa taget men med en djup suck öppnade hon handen och kvinnan ryckte till sig halsbandet. Utan ett ord vände hon sig om, gick tillbaka in och drog igen dörren efter sig.

Utan att förlora en sekund hastade de iväg från herrgården och satte kurs mot skogen, hela tiden lyssnande efter ljud som kunde tyda på att förföljare var dem på spåren. Det var ännu inte nermörkt men de var tvungna att röra sig med försiktighet i den okända terrängen. Att stanna och vila innebar livsfara så det var först efter ett par

timmar när utmattningen började ta ut sin rätt som farten saktades ner. Skogen stod tät och insikten att de inte hade den blekaste aning om var de var sjönk in. Plötsligt snubblade Julia över en trädstam som låg på marken och tappade fotfästet.

"Hur gick det?" Jago skyndade till hennes sida.

Julia tog sig upp, lutade sig mot trädstammen och vickade försiktigt på foten.

"Inget brutet," sa hon.

"Det är ingen idé att fortsätta längre. Vi får vänta tills i morgon." Jago satte sig och lutade sig mot den fallna trädstammen. Trots blytung trötthet efter det senaste dygnets skräckupplevelser vägrade sömnen komma, det minsta ljud fick dem att hoppa till och nervöst stirra in i mörkret.

När gryningsljuset började sippra ner genom trädgrenarna kravlade de sig upp på fötter, stela i kroppen och dåsiga efter den sömnlösa natten.

"Vad gör vi nu?" frågade Julia. "Vi har ingenting att äta och dricka och ingenting annat heller, för den delen."

"Vi måste hitta vatten, det är det allra viktigaste. När vi har listat ut var vi är någonstans."

Vägen kunde finnas i vilket väderstreck som helst så Jago gav sig på vinst och förlust in i skogen.

"Det här hållet," avgjorde han. "Jag hoppas bara att vi inte går i cirklar och kommer tillbaka till herrgården."

"Vad hände med den femte väskan?" frågade Maria plötsligt. "Banditerna tog maten och kläderna men jag såg inte den femte väskan."

"Jag lyckades gömma undan den," svarade Jago. "Eftersom tändstickorna och kastruller är i den vore det bra om vi kunde få tag på den. Förutsatt att vi hittar tillbaka till vägen."

Bara en kort stund senare glesnade träden och vägen kom i sikte. Jago stannade och skärskådade omgivningarna.

"Jag känner igen det där trädet," sa han och nickade mot ett dött träd som sträckte sina grå, torra armar mot skyn. "Vi kom förbi här för ett par dagar sedan. Vårt gamla läger kan inte vara långt borta."

"Vågar vi verkligen gå tillbaka dit? De kanske är där och väntar på oss."

"Jag tror att det är det sista stället de skulle leta efter oss på. De tror nog inte att vi är så dumma att vi återvänder dit. Jag är säker på att de inte såg när jag gömde

undan väskan, då hade de tagit den också så jag säger att vi går tillbaka." Jago vände sig mot Felix och frågade: "Vad tycker du, Felix?"

"Vadå?" Felix ryckte till när han hörde sitt namn nämnas, som om hans tankar hade varit någon helt annan stans. "Gör det du tycker är bäst."

Jago såg forskande på honom men sa inget mer. Det var tydligt att Felix inte kunde släppa grubblerierna om Stella och det som hade hänt i herrgården.

"Maria?"

"Jag håller med."

"Då är det avgjort. När banditerna tvingade oss att följa med dem försökte jag lägga en del saker på minnet om det skulle bli så att vi ville hitta tillbaka. Det fanns ett lustigt träd med två stammar, som såg ut nästan som tvillingar."

Jagos minnesbild stämde. Någon timma senare fick han syn på tvillingträdet och banade sig väg in i skogen. Ganska snabbt fann han lägerplatsen. Med en triumferande min drog Jago fram väskan ur busken där han hade gömt den och öppnade den. Allt fanns kvar.

"Vi borde ge oss av så långt härifrån vi kan komma. Förmodligen tycker inte banditerna att det är värt besväret att jaga oss men man vet aldrig. De kanske är arga över att vi kom undan."

Jago lyfte upp väskan och ledde vägen in i skogen åt andra hållet. Vatten. Att få tag på vatten var livsviktigt. Magarna kurrade men törsten, som gjorde munnarna sandpapperstorra, var väldigt mycket värre. Lyckligtvis var det en molnig dag med bara enstaka solglimtar, vilket höll den värsta hettan stången.

Efter ett par timmar stannade Jago.

"Vi behöver vila en stund." Hans ögon föll på Felix, som gick sist med ögonen i marken. "Var är växtboken? Du har väl kvar den?"

Felix tittade upp och en sekund såg det ut som att han inte visste riktigt var han var. Sedan suckade han och sträckte in handen under tröjan.

"Här är den. Vill du ha den?" Han höll fram den mot Jago.

"Felix, jag vet att du sörjer och du har all rätt att göra det men Stella var medveten om riskerna. Du kan inte göra något för henne längre men vi behöver dig nu. Det var du som pratade med John, det är du som vet var vi kan hitta något att äta."

Felix insåg motvilligt att han hade rätt så han öppnade boken fast han till en början hade svårt att koncentrera sig på innehållet. Jago sneglade på honom. Det

borde göra Felix gott att ha något konkret att tänka på för att hindra honom från att hela tiden grubbla över vad som hade hänt Stella.

Den tvingande nödvändigheten att hitta vatten pressade dem vidare. Framåt eftermiddagen var turen på deras sida. Skogen tunnades ut och en sjö bredde ut sin spegelblanka yta framför dem. En sakta sluttande grässlänt ledde ner till vattnet vars vågor kluckade mot en smal sandstrand. Jago suckade av lättnad. Törst och hunger hade dränerat energin och de hade förflyttat sig långsamt och mållöst med bara en tanke i huvudet, att inte stanna. Förrän de hittade vatten. Halsarna brände av törst och Maria var redan på väg att ösa upp lite vatten i handen när Jago stoppade henne.

"Jag vet att du är törstig, det är vi allihop, men vi måste koka vattnet först."

Jago hade fått in vanan att tända en brasa och inom kort brann elden stadigt och vattnet bubblade i kastrullen. Tacksam över att det var väskan med tändstickorna han hade lyckats gömma undan riktade Jago in tankarna på hur de skulle kunna få något i magen.

"Ajl!"

Jagos funderingar avbröts av Marias utrop. Han skrattade till, hon var så otålig och törstig att hon hade tagit en munfull vatten innan det hade hunnit svalna av. Maria skrattade också trots att det varma vattnet hade bränt hennes mun.

När tillgången till vatten var säkrad, i alla fall för stunden, såg framtidsutsikterna bättre ut men då gjorde sig hungern på nytt påmind.

"Fisk," sa Jago plötsligt och möttes av frågande blickar. "Jag undrar om det finns någon fisk i sjön."

Inte den att förhala saker och ting tog han av sig skor och strumpor, rullade upp byxbenen och vadade ut i sjön. Vattnet var varmt med en aning svalka och han stannade och lät förnimmelsen av vågorna som smekte hans ben sippra in i hans kropp. Det var första gången han var i vatten och han ropade till Maria:

"Kom hit! Det här är något för dig."

Som alltid öppen för nya erfarenheter drog Maria snabbt av sig sin enkla bomullsklänning och vadade ut i vattnet efter Jago, endast klädd i trosor.

"Det kittlar," fnissade hon när vågorna skvalpade mot hennes ben.

Felix och Julia satt på grässlänten som ledde ner till sjön med vattenmuggar i händerna och betraktade roat Jago och Maria när de skvätte vatten på varandra som

två barn i lektagen. Solstrålarna blänkte på vågorna och hela scenen andades frid och stillhet.

Swimmingpooler och bastubad var en del av livet i Övre Zonen och Felix kunde förstå hur sällsam den helt jungfruliga upplevelsen av öppet vatten var för Jago och Maria. Plötsligt kom han på sig själv med att le överseende mot dem, som en förälder som iakttar barn som leker. Julia sneglade på honom, nästan som om hon hade läst hans tankar. Se där hur lätt det är att ta det du är van vid för givet, verkade hon säga.

Ett ljudligt plaskande fångade deras uppmärksamhet. Jago hade tappat fotfästet och ramlat i vattnet. Han fäktade med armarna, kom sedan på fötter igen och ställde sig upp med vatten drypande från kläderna och håret. Maria skrattade vid åsynen och Jago stämde in, han kunde föreställa sig hur komisk han tedde sig.

"Jag är redan våt så jag kan lika gärna fortsätta leta efter fisk." Jago vadade längre ut i sjön.

"Var försiktig!" ropade Julia. "Du vet inte hur djupt det är."

Felix tog sig på fötter.

"Jag borde hjälpa honom, jag kan i alla fall simma." Han började knäppa upp byxorna men hejdade sig och sneglade på Julia. Med en glimt i ögonen sa hon lätt raljant:

"Du är väl inte blyg av dig?" Hon reste sig också. "Det här kanske hjälper..." och inom några sekunder stod hon naken framför honom.

Felix hade tyckt det vara aningen genant att klä av sig inför henne men nu klandrade han sig själv för att vara överdrivet pryd. Hans vistelse i Nedre Zonen borde ha botat honom från alla sådana tendenser.

Snart stod han bredvid Jago och tillsammans lät de blickarna glida över sjöns yta för att se om de kunde upptäcka någon rörelse som tydde på att det fanns fisk. De vadade längre ut och kände sig för med varje steg för att inte snubbla eller tappa fotfästet. När de var på väg att förlora hoppet observerade Felix en lätt rörelse som krusade vattenytan. Han stannade och tecknade åt Jago att inte röra sig. Felix spände musklerna, gjorde sig redo och stod helt stilla. Några sekunder senare kastade han sig framåt och grep snabbt som blixten tag i fisken. Med fisken vilt slingrande sig i hans händer vadade han mot land. Han var på vippen att tappa taget om den flera gånger men lyckades behålla sitt grepp trots att fisken hela tiden vred sig fram och tillbaka. Så snart Felix kom upp på torra land plockade han upp en liten

sten som låg i vattenbrynet och slog fisken i huvudet så hårt han kunde. Den slutade slingra sig och låg stilla.

"Bra gjort," sa Jago med uppenbar beundran i rösten när han kom upp på stranden igen.

"Nybörjartur," replikerade Felix men han kände sig nöjd med sin bedrift.

Jago lät ögonen fara över de andra och flinade åt deras okläddhet. Han var den ende som hade kläder på sig men eftersom de var dyblöta tog han av sig dem och la dem på marken för att torka. Det var en varm kväll, molnen som hade täckt himlen tidigare på dagen hade skingrats, och solen sken från en klarblå himmel.

"Edens lustgård," sa Jago med en glimt i ögat men också med visst allvar i rösten. "Kan ni tänka er någonting vackrare än det här? Mer fridfullt, mer idylliskt."

Solen glittrade på vattnet och de enda ljuden var det regelbundna kluckandet av vågorna mot stranden och susandet av träden i den svaga brisen.

"Vad gör vi med fisken?" undrade Maria.

"Hittar en pinne att sätta den på och grillar den."

Felix betraktade Julia.

"Du har gjort det här förut?"

"Ett par gånger. Jag är ingen expert men det borde fungera."

Att hitta en lämplig pinne var enkelt och när fisken hade fått färg delades den upp mellan dem. Julia var den första som vågade sig på att ta en tugga. Den var så varm att hon brände sig men hon smackade ändå med läpparna.

Julia brast med ens ut i skratt och frågande blickar riktades mot henne.

"Vilken syn för gudar vi måste vara," fnissade hon mellan skrattsalvor, "när vi sitter här runt brasan, helt nakna."

Hennes skratt smittade av sig och fiskmåltiden avslutades under muntert samspråk.

"Felix," sa Jago när de hade klätt på sig igen. "Varför fortsätter du inte att läsa dagboken, för att skingra tankarna på vad som hände Stella."

Felix öppnade munnen för att protestera men stängde den igen. Det dramatiska fiskafänget hade fått honom att glömma Stella ett par timmar men nu när de hade ätit och var på väg att slå sig till ro för natten visste han att hans tankar skulle återvända till det förfärliga ögonblicket när han förstod att Stella var borta och han insåg att Jago hade rätt. Han tog fram dagboken och satte sig på marken med ryggen mot ett träd och fortsatte läsningen.

Idag berättade min man för mig om ett samtal han hade haft med en annan busschaufför, som är en av de Onämnbara. Han sa att det är värre att önska någon god jul än att gratulera någon för att ha mördat en person. Och så finns det de som tror att samexistens med människor som har sådana helt sjuka åsikter är möjlig...

Min dotters klass tog sitt klassfotografi idag. En av eleverna, som är praktiserande kristen, hade ett kors om halsen men det blev hon beordrad att ta av sig. Inte svårt att gissa vad som hände, eller snarare inte hände, med de Onämnbara och deras religiösa symboler... Inte samma krav där, inte. Jag trodde vi hade religionsfrihet i det här landet, i alla fall är det vad de tjarar om i regimmedia hela tiden, men uppenbarligen gäller det bara en religion, och det är inte kristendomen. Dessutom kan man tyda religionsfrihet som rätten till frihet FRÅN religion men den aspekten får inte diskuteras i regimmedia. Tänk om det skulle leda till några som helst begränsningar för de Onämnbaras heliga rättigheter... Det är naturligtvis helt uteslutet.

Häromdagen berättade en av mina kunder om något som verkligen belyser den enorma orättvisan mellan det sätt vi infödda behandlas på jämfört med migranter. Min kund, som är pensionär med låg pension efter ett långt arbetsliv, behövde nyligen gå till tandläkaren. I väntrummet såg hon en man som helt uppenbart var migrant. De kom in till tandläkaren samtidigt och kom också tillbaka ut samtidigt. Migranten behövde bara betala en struntsumma för den behandling han hade fått medan min kund måste punga ut med en större summa som hon, med sin skandalöst låga pension, knappast har råd med utan rejäla uppoffringar och de hade ändå varit inne hos tandläkaren lika länge. Var finns rättvisan i det?

En kund berättade för mig om en upplevelse hon haft nyligen. Hon behövde åka in till akuten på sjukhuset men när hon kom dit trodde hon att hon inte var i vårt land längre. Människor överallt, vissa som betedde sig oförskämt och aggressivt och gapade och skrek på andra språk, och den stackars personalen, som gjorde sitt bästa, hade inte en chans att hålla ordning. Orden min kund använde för att beskriva situationen hon hade bevittnat var att det såg ut som en krigszon. Politiskt korrekta

människor vill inte medge det, men ett lågintensivt inbördeskrig är redan ett faktum i det här landet och jag är säker på att det bara kommer att bli värre.

Det är inte att undra på att fler och fler förlorar varje uns av förtroende för journalisterna i regimmedia. Idag läste jag online om en journalist som sa: "Det är ingen mänsklig rättighet för infödda i det här landet att känna sig hemma i sitt eget land." Så, vilket land ska vi känna oss hemma i? Inget alls kanske?

En högt uppsatt person inom rättsväsendet oroar sig för att förhållandena för kriminella som sitter i fängelse är "förnedrande". Förnedrande! Här handlar det om de mest brutala och hänsynslösa människorna i landet och hon oroar sig för hur DE känner sig. Som vanligt, inte minsta tillstymmelse till medkänsla eller sympati för offren, det enda som är viktigt är att skämma bort och pjoska med det mest vedervärdiga avskummet i landet. Jag känner mig fysiskt illamående när jag läser om människor i ledarställning som har den sortens perversa åsikter och, i det här fallet, handlar det om en person (naturligtvis med en skyhög lön) vars jobb det är att se till att folk följer lagen. Det är INTE hennes jobb att tycka synd om de mest barbariska människorna i det här landet. Fast jag tror inte alla fångar håller med henne om att förhållandena är "förnedrande", jag läste om en som jämförde fängelsevistelsen med att bo på ett lyxhotell. Jag borde sluta läsa den här sortens nyheter, det är inte nyttigt för mitt blodtryck!

Det finns ingen hejd på vad vi västerlänningarna ska skämmas över när det gäller vår påverkan på det heliga klimatet. Nu har forskare granskat "fikakulturen och dess klimatpåverkan". Varje gång vi tar oss en kopp kaffe ska vi alltså känna oss som värsta miljöbovarna. Fast det gäller självklart inte alls de superrika och deras anhang som flyger härs och tvärs över jordklotet och lever lyxliv. För min del kommer jag att fortsätta dricka kaffe utan att känna mig det allra minsta "skyldig".

Idag diskuterade jag regimmedia med en kund och samtalet kom in på den där frasen som så ofta används nuförtiden när oskyldiga människor dödas eller skadas. "De (offren) var på fel plats vid fel tillfälle." Skrattretande. Det är alltid, ALLTID, de kriminella som är på fel plats vid fel tillfälle, många gånger nuförtiden är de också i fel land.

Häromdagen läste jag att polisen inte ens längre åker ut på vissa inbrottslarm. Det finns tydligen inte resurser att utreda brott mot hederliga människor. Polisen har väl fullt upp och mer därtill med all invandrad grov brottslighet. Medborgargården kommer att bli helt nödvändiga om ingenting görs. Det är väl bara en tidsfråga innan de kriminella fattar att polisen inte hjälper hederliga människor och då måste vi kunna försvara oss. Min man och jag har börjat förbereda oss och lagt upp ett lager av vapen och mat, om samhället skulle krascha totalt.

Undervisningsväsendet är också på dekis. Inte för att det är något nytt men det är ändå intressant att få det bekräftat. Nu har vi ett universitet som slopar krav på korrekt stavning och grammatik. Varför det, undrar man. Jo, därför att det är uttryck för rasism! Strollerierna bara fortsätter hela tiden. Jag är verkligen rädd för vilken framtid mina barn kommer att leva i när samhällena i västvärlden alltmer tas över av vänsterextremister av olika slag, för att inte tala om de Onämnbarsas alltmer ökande inflytande.

Dagsljuset var på upphällningen så Felix la ifrån sig dagboken. Genast återvände hans tankar till Stella och han suckade. Maria satt tyst och bara betraktade panoramat som bredde ut sig inför hennes ögon. Hon hade inte rört sig på länge och hon insöp varje detalj som om hon försökte prägla in det i sitt minne så att hon alltid skulle komma ihåg det.

En liten bit bort samtalade Jago och Julia i låg ton.

"Vad tycker du egentligen?" frågade Jago.

"Om vad?"

"Allt det här. Vår resa. Ångrar du att du följde med oss?"

Julia tänkte över sitt svar i några sekunder innan hon replikerade:

"Nej, jag ångrar inte att jag följde med er. Fast jag kanske hade gjort det om det inte var för dig." Hon gav honom en snabb blick, det där sista hade hon tvekat att avslöja. Hans närhet fick hennes puls att stiga och en lätt skälvning genomför hennes kropp. Det var fysisk attraktion men inte bara det, ju mera tid hon tillbringade i hans sällskap desto mera fascinerade han henne. Plötsligt verkade alla män hon hade känt tidigare och som hon hade tyckt var spännande och attraktiva med ens tråkiga

och förutsägbara. Hon tänkte tillbaka på scenen mellan dem i sovrummet i det första huset. Det var där det hade börjat, insikten om att han kunde vara en farlig man och inte bara på ett negativt sätt. Farlig för hennes sinnesfrid.

Julia lät blicken glida mellan Felix, som precis hade lagt undan dagboken, och Maria, som förlorad i dagdrömmar satt och blickade ut över sjön.

"Vad har du för uppfattning om dem?" frågade Jago med låg röst och nickade mot Felix och Maria.

"Felix verkar trevlig men jag har inte kommit honom inpå livet så jag får nog återkomma i den frågan."

"Och Maria?"

Julia skrattade mjukt.

"Hon vill ha dig för sig själv, det är uppenbart." Med allvarligare ton fortsatte hon: "Jag kan inte ens föreställa mig vilket sorts liv hon har haft så jag borde inte döma henne. Kanske ser hon dig som sitt ankare i en farofylld värld och om någon försöker tränga sig in blir hon svartsjuk och lite rädd."

"Vi har känt varandra i tio år och hon vet att jag aldrig skulle överge henne men i Nedre Zonen är livet så billigt och osäkert att vi gör det som känns bra för stunden utan att tänka så mycket på morgondagen." Jago gjorde ett kort uppehåll och bytte samtalsämne. "Du har förändrats sedan vi gav oss ut på vägarna."

"Inte så arrogant och högfärdig, menar du," riposterade Julia lättsamt. Hon var själv förvånad över hur snabbt hon hade börjat ifrågasätta de djupt rotade värderingar hon blivit uppfostrad med när hon hamnade i en helt annan miljö tillsammans med främlingar. Hennes ögon mörknade vid tanken på det som hade hänt i herrgården, de avskyvärda handlingar hon hade tvingats genomföra, den förnedring hon hade känt. De mentala ärren skulle alltid finnas där och hennes upplevelser den natten hade öppnat hennes ögon för hur våldsamt och bräckligt livet var utanför hennes skyddade tillvaro.

Som om han kunde läsa hennes tankar och ville trösta henne la Jago armen om henne och drog henne varsamt mot sig. Julia lutade huvudet mot hans axel och tillsammans betraktade de den vackra utsikten över sjön.

Jagos grepp om hennes axlar hårdnade och det gick inte att missta sig på vad han ville. Med ens släppte han henne, tog sig upp och gick mot några träd. Julia följde efter honom.

Ur ögonvrån såg Maria när Jago och Julia steg upp och försvann bakom träden och hon rynkade pannan, medveten om vad som skulle hända men ur stånd att göra något åt det. Svartsjukan slog sina klor i henne. Eftersom hon var så väl förtrogen med Jago och hans behov var hon inte överraskad men det kändes ändå som ett slags nederlag, hon var där, han kunde ha kommit till henne, men han hade valt Julia. Det var den enda sfären där hon hade haft övertaget men nu var det borta. Maria suckade. Hon hade vetat att det förr eller senare skulle ske men när det blev verklighet bleknade en del av magiken i sceneriet framför henne. De hade valt att gå undan och inte göra det i hennes åsyn, det var i alla fall något. Inte den sortens diskretion Jago hade visat hemma i Nedre Zonen men Maria visste att han gjorde det nu för att skona hennes känslor. Han kände henne precis lika väl som hon kände honom.

Utom synhåll från Felix och Maria tryckte Jago upp Julia mot en trädstam och hans läppar närmade sig hennes. Plötsligt fnittrade hon till.

"Det kittlar. Ditt skägg."

Jago strök handen över skägget som vid det här laget var tjockt och vildvuxet.

"Men jag tycker om det." Julia tog hans huvud mellan sina händer och tryckte sina läppar mot hans.

Jago behövde inte mycket uppmuntran och ett par minuter senare låg de på marken. Efter sexakten värkte Julias kropp. Hon hade tillåtit sig att ge efter på ett sätt hon aldrig hade gjort förut.

"Jag hoppas att jag inte gjorde dig illa."

Julia skakade stumt på huvudet. Jago hade varit ganska hårdhänt men samtidigt hade han reagerat på de signaler hennes kropp sände ut, mer angelägen om att hon blev tillfredsställd än av att se till sina egna behov, vilket förvånade henne och ytterligare intensifierade den växande attraktion han höll för henne, både fysiskt och själsligt.

Grå moln började skockas på kvällshimlen och en aning av fukt i luften förutspådde regn. Erfarenheten hade visat att granar skyddade bäst och de kröp in i sina nattläger, Jago med Maria och Felix med Julia.

"Förlåt mig," sa Jago med mjuk röst när han och Maria satt sig till rätta mot trädstammen.

"Varför kom du inte till mig?"

"Jag vet inte. Jag är ledsen om jag har sårat dig. Det har jag, inte sant?"

"Det vet du. Jag har aldrig förväntat mig att du bara ska knulla mig, men henne..." Maria försökte förgäves hålla tillbaka tårarna, besvikelsen trängde undan allt annat, och hon var mer sårad än arg. Hon visste att hon inte behövde dölja sina verkliga känslor från Jago, i all synnerhet inte i det grenomslutna utrymmet under granen där ingen annan kunde se eller höra henne.

Jago la armen om hennes axlar och drog henne intill sig, full av samvetskval över att ha gjort något han varit fullt medveten om skulle göra Maria ledsen. Regnet hade börjat strila ner och det svaga smattrandet vaggade honom halvt till sömns. Med Marias mjuka kropp mot sin och hennes huvud på sin axel försökte Jago nysta upp sina tilltrasslade funderingar om vad han egentligen kände för de båda kvinnorna. Hans första möte med Maria tio år tidigare. Hon hade varit en i en obruten kedja av kvinnor som passerat revy på hans madrass. De flesta andra hade han glömt så snart de gick ut genom dörren. Men inte Maria. Hon hade frågat vad som hände med de kroppar han samlade ihop på sina dagliga rundor, vilket var första gången någon hade frågat honom det, och sedan hade hon sagt att hon ville följa med honom och se med egna ögon. Och det hade hon gjort, utan att visa vämjelse vid åsynen av gropen. Från den dagen hade de varit vänner och det hade alltid funnits en äkta tillgivenhet mellan dem som Jago inte hade känt för någon annan i Nedre Zonen. Maria förstod hans behov av sex men hon visste också att hans känslor för henne var något annat än den mekaniska sexakt han ägnade sig åt med andra och hon hade aldrig varit svartsjuk eller orolig. Förrän nu. Jago anade att Maria förstod att Julia var annorlunda, mer än bara sexuell tillfredsställelse.

Julia. Hon fångslade honom. Jago visste fortfarande inte riktigt varför han hade erbjudit henne att slå följe med dem. Kanske var det för att hon hade sett så totalt vilsen ut när han först fick syn på henne på gatan i Nedre Zonen. Hon stod ut från mängden på ett sätt som visade alla att hon inte var en av dem och Jago var helt säker på att hon hade råkat illa ut om ingen hade kommit till hennes räddning. Som den gentleman han var, tänkte Jago ironiskt för sig själv, hade han stått för räddandet. Framförallt därför att han var nyfiken på varför hon befann sig i Nedre Zonen. Men den ytliga nyfikenheten hade gett vika för mer intensiva känslor ju längre tiden gick. Hon var olik alla andra kvinnor han hade träffat och han misstänkte att hon attraherades till honom av samma skäl, nyhetens behag, den kittlande känslan av utforskade revir. Ögonlocken blev allt tyngre och så småningom somnade han till ackompanjemang av regnets stadiga smattrande.

Felix och Julia höll så mycket fysiskt avstånd mellan varandra som den begränsade ytan tillät. Till en början rådde tystnad, endast störd av regnets lätta sorlande. Avvaktande iakttog de varandra i det gröna dunklet men efter en stund sa Julia för att bryta isen:

"Jag är ledsen för det som hände Stella. Hade ni varit tillsammans länge?"

"Några år," svarade Felix lite undvikande.

"Älskade du henne?"

Felix hajade till över den direkta frågan och blev först irriterad över att hon la sig i hans privatliv men sedan beslöt han sig för att gå henne till mötes eftersom hon uppenbarligen ville försöka skapa någon sorts relation mellan dem.

"Vi trivdes ihop, förmodligen mer än de flesta andra i Övre Zonen, men kärlek – jag vet inte hur man definierar det. Jag skulle beskriva det vi hade som djup tillgivenhet. Något som varar, inte en snabbt uppflammande passion som riskerar att slockna lika snabbt."

Julia gav honom en forskande blick och bytte samtalsämne.

"Du var i Nedre Zonen ett tag, eller hur?" frågade hon. "Innan vi gav oss av, menar jag."

"Det stämmer."

"Varför? Du måste ha vetat att det är en farlig plats."

"Jag kan besvara den frågan med ett ord. Nyfikenhet. Och sedan, när jag träffade Jago..."

"Berätta för mig."

"Vill du verkligen veta?"

"Absolut."

Felix berättade om sin vistelse i Nedre Zonen, hur hans kläder hade blivit stulna första natten, trångboddheten, rundorna med Jago i lastbilen, gropen. När han beskrev vad som hade hänt vid gropen rös Julia till:

"Vidrigt," sa hon. Hon hade hört berättas om förhållandena i Nedre Zonen men att det var så illa visste hon inte och att få en beskrivning av någon som personligen hade varit där gjorde ohyggligheterna mer levande.

"Bryr du dig verkligen om det?" Felix betraktade henne. "Det är ju ni i Eliten som låter människor leva på det sättet. Ni kunde ändra förutsättningarna, om ni bara ville."

"Jag kunde säga att jag inte förstod hur brutalt det är, att jag inte visste, men det är ingen ursäkt, det hade varit enkelt för mig att ta reda på fakta." Hon gjorde ett uppehåll. "Som du gjorde när du gav dig ner till Nedre Zonen."

Felix log.

"Jag tror att vi är överens när det gäller vissa saker."

Julia funderade några sekunder och sa sedan:

"De här senaste veckorna har fått mig att inse att vi i Eliten som är födda efter zonindelningen inte får reda på allting, vi heller. Vi studerar historia och jag trodde att jag var väl insatt i hur det var under tidigare tidsåldrar men nu har jag förstått att det inte stämmer, det är väldigt mycket som jag inte vet. Jag blir mer och mer övertygad om att de som styr, eller snarare hon som styr, inte skyr några medel för att behålla sin makt så att allt kan förbli som det är."

"Hon?"

"Sedan zonindelningen är det alltid en kvinna i toppen som styr västvärlden. När hon är borta kommer hennes dotter att ta över eller, om hon inte har någon dotter, en kvinnlig släkting."

"Varför måste det vara en kvinna?"

"Det vi har fått lära oss är att kvinnor är mycket mer lämpade att bestämma, att det blir ett bättre samhälle med kvinnor i toppen."

Det blev tyst och regnets viskande mot grenarna vaggade dem snart till sömns.

När morgonen grydde hade regnet upphört men gräset var fortfarande vått.

Maria gick upp först. Hon tog av sig skorna och gick barfota, njutande av den ovana känslan av fuktigt gräs under fötterna och den tidiga morgonens svala fräschör. Jago gjorde upp eld för att skingra nattens kvardröjande kyla.

"Vi borde försöka sätta upp fällor," anmärkte Felix plötsligt. Hans mage kurrade. "John gav mig lite tips om hur man gör."

"Jag vet också lite grann så då får vi väl slå våra kloka huvuden ihop," log Julia.

Felix nickade men något hade fångat hans uppmärksamhet och han begav sig ner mot sjön med växtboken i handen. Han bläddrade i den vid det här laget vältummade boken, böjde sig ner och tittade närmare på en växt i vattenbrynet. Sedan gick han ner på knä och drog i växten. Det var enklare än han hade trott att dra upp den med roten och triumferande tog han med sig den till de andra som hade iakttagit hans förehavanden med intresse.

"Vi kan äta de här rötterna," meddelade han. "Den kallas kaveldun."

Jago jämförde växten i Felix hand med bilden i boken. Försiktigt tog han en tugga av roten.

"Inte illa men vi kanske för säkerhets skull ska koka rötterna."

Det fanns gott om kaveldun i vattenbrynet men en diet av enbart rötter skulle inte räcka långt. Julia bet sig i läppen när hon funderade över hur hon skulle kunna göra snaror utan rep. Och de skulle behöva många snaror om de skulle ha en rimlig chans att fånga något.

Julia satt på en stubbe en bit in i skogen och försökte få till en snara av några barkstrimlor men de ville inte böja sig till den form hon ville och hon suckade otåligt. Hon kunde göra en snara av rep men det här var betydligt svårare. Om hon inte fick det att fungera, vad skulle hennes reskamrater säga? Plötsligt var det väldigt viktigt för henne. När de gav sig ut på sin vandring hade hon inte brytt sig det minsta om vad de tyckte om henne men så var det inte nu. Särskilt Jago, hur han uppfattade henne... Så hon gav sig inte utan framhärdade i sina försök att få de motspänstiga barkstrimlorna att lyda hennes vilja.

"Inte så lätt som man kunde tro, eller hur?"

Det oväntade ljudet av en mänsklig röst i skogens stillhet fick Julia att rycka till. Hon rusade upp från stubben och tappade snaran. En äldre man stod alldeles bredvid henne med ett roat leende på läpparna.

"Vem är du?" utbrast hon, skärrad över främlingens plötsliga uppdykande.

"Jag kan fråga dig samma sak."

I en reflexrörelse svepte Julia blicken över den omkringliggande skogen.

"Jag är ensam," sa främlingen, som om han kunnat läsa hennes tankar.

"Du överraskade mig." Julia tittade närmare på den gamle mannen. Långt grått skägg, pigga bruna ögon. Han hade två döda kaniner hängande i ett rep över axeln på sin slitna gamla rock.

"Vad är det som händer?" Jago kom fram genom träden.

"Jag heter Victor," sa den gamle mannen. "Och ni är?"

"Jago och Julia."

Ditlockade av ljudet av röster dök Felix och Maria också upp och Victor granskade dem ingående.

"Ni är inte banditer," konstaterade han.

"Hur vet du det?"

"Jag har sett tillräckligt många under årens lopp så jag känner igen tecknen."

Det blev tyst ett par minuter.

"Så vad gör ni här, mitt ute i obygden?" frågade Victor.

Jago bestämde sig för att lita på den gamle mannen. Ingenting i hans uppträdande verkade det minsta hotfullt och dessutom var han ensam och de var fyra stycken.

"Det är en lång historia," svarade han.

"Jag hoppas ni vill dela med er av den. Det blir ensamt att bo här mol allena, som jag gör. Lite sällskap skulle vara välkommet." Han log mot dem och tillade: "Jag antar att ni inte skulle säga nej till lite mat, ni ser hungriga ut."

Ivriga nickanden hälsade hans ord.

"Jag såg er i går, plaskande runt i sjön. Och när ni satt runt elden..."

"Du spionerade på oss."

"Ren försiktighet. Jag visste inte om ni var ett hot."

"Tydligen tror du inte det." Jago smålog.

"Den här vägen." Victor gav sig i rask takt iväg genom skogen som han uppenbarligen kände utan och innan.

Träden glesnade och avslöjade en oansenlig rödmålad stuga med vita knutar där tunn strimma rök virvlade upp från skorstenen. Syrendoft buren av den milda brisen smekte sinnena. En sliten vitmålad träbänk stod i syrenbersån, lockande till stilla och rofylld kontemplation. Vid sidan av stugan skymtade en köksträdgård med välskötta rader av potatis, rotfrukter, ärtor, bönor och örter, äppelträd och päronträd, hallonbuskar och vinbärsbuskar.

"Välkomna till mitt enkla tjäll," sa Victor och slog ut med händerna i en gest som omfattade hela den idylliska tablån med den spegelblanka sjön i bakgrunden.

Han tog täten in i stugan som bestod av två rum och ett rymligt kök med fyrdelade fönster som vette mot sjön.

"Jag ska svänga ihop en grönsakssoppa, det går fort. Under tiden får ni gärna se er om."

Grönsaker och örter var prydligt sorterade i skålar av olika storlek och utseende och Victor samlade snabbt ihop det han behövde för att göra soppa.

"Kan jag hjälpa till?" undrade Maria tjänstvilligt.

Victor vände sig leende om.

"Tack, flickan min. Du kan hjälpa mig skala morötter och sprita ärtor."

Besökarna var angelägna om att se mera av stugan och en snabb husesyn avslöjade stabila men slitna möbler, bleknat och fransigt tyg på soffan och stolarna i vardagsrummet, små porslinsfigurer, ljusstakar och andra prydnadssaker på bord och hyllor, en stor dubbelsäng i sovrummet täckt av ett färggrant överkast av virkade mormorsrutor. Hela atmosfären andades hemtrevlighet och intimitet.

Den utsökta doften från soppgrytan letade sig in i alla skrymslen och vrår och en stund senare bänkade de sig runt bordet. Skålarna med tjock grönsakssoppa tömdes på nolltid. Victor iakttog dem med ett förstående uttryck i ansiktet.

"Tack," sa Jago när han sköt undan den tomma skålen. "Det var den bästa måltid jag någonsin har ätit."

"Om ni vill glädja en gammal man får ni gärna berätta om er själva. Låt oss gå in i vardagsrummet, där sitter vi bekvämare. Vill ni ha litet maskrosvin? Jag kan slå vad om att ni inte har smakat det förut."

"Hur kommer det sig att du bor här helt ensam?" frågade Julia Victor så snart de hade slagit sig ner i vardagsrummet.

Han svarade inte genast och verkade överväga noggrant vad han skulle säga.

"Jag kanske ska börja. Om jag vill att ni ska berätta om er själva borde jag göra samma sak." Han tog ett djupt andetag och fortsatte: "Jag vet allt om zonerna. Om jag skulle våga mig på en gissning skulle jag säga att du Jago, och Maria kommer från Nedre Zonen och att du Felix kommer från Övre Zonen. Och att du, Julia, tillhör en av Elitfamiljerna." Han tystnade och väntade spänt på deras reaktion.

"Du känner till Eliten?" Julias röst var skarp med en rejäl dos misstänksamhet.

"Jag var en av dem som deltog i planerandet av zonindelningen."

Jago och Felix böjde sig framåt som för att öppna öronen på vid gavel för att inte missa ett enda ord.

"Hur då?"

"Tillsammans med en liten skara andra, de var tvungna att begränsa antalet människor som kände till hela saken, med alla de livsomvälvande konsekvenser som skulle drabba de flesta, till ett minimum för att undvika läckor, ansvarade jag för genomförandet i vårt land. Vi samarbetade med våra motsvarigheter i andra västländer och man måste ju säga att det var en framgång, närapå allt gick som på räls," sa Victor med en blandning av ironi och sorg i rösten.

"Men varför? Varför överhuvudtaget göra det? Varför något så... radikalt?"

"Ni är för unga för att komma ihåg något om samhället före zonindelningen, om ni ens var födda..."

"Så berätta för oss!" Jagos röst skälvde av sinnesrörelse.

"Det ska jag. Jag är gammal nu och jag har haft gott om tid att tänka igenom saker och ting. Fler borde veta vad som hände. Ni kanske kan föra upplysningens fackla vidare." De sista orden sades med en snett leende. "Jag hoppas att ni stannar i några dagar i alla fall så att vi får tid att prata. Nu när ni vet lite om min bakgrund är det er tur att berätta om er själva."

"Ska jag?" Jago väntade inte på svar utan gav en kort beskrivning av deras bakgrund och vad de upplevt under sin vandring. När han slutat reste sig Victor från sin fåtölj.

"Dags för middag. Ni kan hjälpa till."

"Med glädje." Jago steg också upp.

"Kan jag fortsätta läsa dagboken?" frågade Felix. "Medan det är tillräckligt ljust för att läsa."

"Dagbok?" frågade Victor med plötsligt uppflammande intresse och Jago upplyste honom om omständigheterna kring dagboken. "Kan jag få se den?"

"Naturligtvis."

Victor bläddrade igenom dagboken och läste ett stycke här och ett stycke där.

"Min syn är inte vad den var men av det jag har lyckats tyda skulle jag säga att det är en rättvisande beskrivning av vad som hände i samhället då."

"Inte överdrifter då? Jag har undrat. En del verkar så... besynnerligt, så helknäppt, att jag misstänkte att det kanske bara var påhitt alltihop."

Victor drog på munnen åt Felix ordval men hans leende bleknade.

"Vissa av detaljerna kommer jag ihåg och beskrivningen stämmer med vad som faktiskt hände så... du kan tro mig på mitt ord, det är inte lögner."

Victor räckte över dagboken till Felix och han begav sig ut i trädgården, satte sig till rätta på bänken i bersån och, omvärvd av syrendoften, slog han upp dagboken.

Rasism. Det finns tydligen ingen gräns för hur fruktansvärt rasistiska vi infödda är. Nu är det en professor som säger att det är "rasistiskt" att tycka att ursprungsbefolkningen har större rätt till landet än migranter. Det är klart att vi har en

större rätt till landet. Det är våra förfäder som genom hårt slit och uppoffringar har byggt landet. Det gjorde de inte för att låta fullständiga främlingar som aldrig har bidragit med någonting skörda frukterna av deras hårda arbete. De gjorde det för oss, deras barn och barnbarn, så att vi skulle få ett bättre liv. Det finns inte ord för hur djupt jag föraktar människor som den här professorn som, i mitt tycke, är förrädare mot sitt eget folk.

Rasism. Igen. Nu är det rasistiskt att hugga ved. Varför? Därför att det mest är infödda som hugger ved, och inte migranter, därför är det rasistiskt. Dårskapen är total. Men, å andra sidan, både jag och säkert många med mig börjar förstå att landet är på väg mot en absolut katastrof om människor med den sortens åsikter har något inflytande alls i samhället.

Stackars barn som växer upp idag. I all synnerhet om de har föräldrar som alltid ska hoppa på den senaste trenden. I dagarna har det i media stått om flera så kallade sagostunder där män utklädda till horor läser sagor för små barn. Vad vuxna gör är deras ensak och vilken sexuell läggning människor har är också deras ensak, men när det går ut över barnen är det en annan femma. Och så undrar de över varför den psykiska ohälsan bland barn och ungdomar ökar... Inte konstigt när småbarn blir indoktrinerade från späda ålder i sådant som man inte har någon möjlighet att verkligen förstå förrän man blir lite äldre. Igår läste jag om en händelse där en präst utklädd till kvinna läste sagor för barn i en park och en ung man, en bekännande kristen, använde en megafon och sa vad han tyckte om det hela, med utgångspunkt från bibeln. Jag är inte själv troende men jag tycker den unge mannen gjorde helt rätt, att han stod upp för barnens rättigheter, eller i alla fall det som borde vara barnens rättigheter. Naturligtvis blev han polisanmäld av prästen, trots att allt han gjorde var att på avstånd säga vad han tyckte. Och den typen av okynnesanmälningar finns det tydligen resurser att utreda hos polisen. Tänk om de istället kunde ägna sig åt att utreda riktiga brott men det är väl för mycket att hoppas på...

Polisen, ja, och deras prioriteringar. Idag läste jag om hur tungt beväpnad polis gjorde ett våldsamt ingripande mot en jaktlag, som bara var på plats för att förbereda för en senare jakt. De gjorde ingenting olagligt och hade inga olagliga vapen. Men

om de styrande i landet fick som de ville skulle de säkert förbjuda ursprungsbefolkningen att äga vapen av något slag, oavsett hur lagliga de är. Det är inte meningen att vi ska ha någonting att försvara oss med när våldsamheterna ökar. Vilket de kommer att göra. Tecknen är tydliga och har varit det i många år. Det är bara politiker och deras anhang som vägrar se, eller, om de faktiskt ser, vägrar att göra något åt det. Fegisar. Det finns inget annat ord för dem.

Politiker. Den outtömliga källan till intelligensbefriade uttalanden. Kulturministern vägrar svara på frågan om vi har någon egen kultur i det här landet. Intressant. Om inte vi har någon egen kultur har ju naturligtvis ingen annan det heller. Så varför detta eviga tjatande om att migranter har rätt att behålla sin kultur? Migranter har en egen kultur, men det har inte vi? Är det det hon säger? Inte att undra på att politiker har blivit ett fult ord.

Vänsterpolitiker, alltså. Här har vi en som säger att hon förutsätter att alla män är våldtäktsmän. Gäller det även invandrade män, männtro? Eller är det som vanligt bara vita västerländska män som det är fritt fram att hata och beskylla för allt – bokstavligen allt – som är fel i världen idag. Samma politiker har också uttalat sig om att det är "rasistiskt" att prata om förnedringsrån, det är de så kallade "hatbrott" som ursprungsbefolkningen står för som ska bekämpas, inte det ytterst grova migrantrelaterade våldet.

Nu har det gått så långt att man inte längre kan gå till en galleria mitt på dagen utan att riskera att bli ihjälskjuten. En av mina äldsta kunder kom in idag, en kvinna jag har känt i många år. Hon var alldeles utom sig och när jag hörde vad hon hade att säga blev jag helt förfärad. Jag tror inte att hon egentligen behövde klippa sig, jag tror att hon bara behövde prata med någon. För fem dagar sedan sköts hennes 19-årige son ihjäl när kriminella öppnade eld i en galleria. Två andra helt oskyldiga människor dödades också. Brottsslingen, som var måltavlan och som också dog – jag struntar totalt i honom. Ett kräk mindre. Hur många oskyldiga människor ska behöva dö eller få sina liv förstörda innan våra fegisar till politiker gör något? Annat än att säga att "de inte såg det komma" och annat liknande trams för att försöka rättfärdiga varför de är så totalt handlingsförlamade

Jag har lagt ner min frisörverksamhet. För några dagar sedan fick jag, för andra gången på kort tid, fönstren till min salong krossade. Det är en viss sorts människor som har börjat röra sig mera i området och jag känner mig inte längre trygg med att befinna mig där så jag tar konsekvensen av det. Vi får klara oss på Peters lön.

Uppenbarligen krävs det inte ett uns av bildning för att bli politiker i det här landet. Här har vi partiledaren för ett stort parti som inte ens vet vilket århundrande en av vår historias mest omtalade kungar levde i! Regeringslängder och exakta årtal har inte jag koll på heller men jag trodde att varenda normalbegåvad människa som helst som har gått i skola i det här landet kände till ungefär när våra kungar levde. Och just årtalet när den här kungen dog är ett av de allra mest omtalade i landets historia. Man kan ju också se det som att utbildningsväsendet i landet är i totalt förfall. Som om det skulle vara någon nyhet...

Jag är i chock! Nu har inbördeskriget kommit hit. Bokstavligen. Igår blev vi attackerade. I vårt eget hem! Lyckligtvis var jag ute i trädgården så jag såg dem komma på lite håll. Flera bilar med människor av en viss sort som hängde ut genom fönstren. Jag ropade på Peter och våra barn och vi tog vår tillflykt till källaren där vi har lagt upp ett förråd av vatten, mat och vapen och där vi har ett spritkök och fotogenlampor. Förmodligen trodde anfallarna att vi inte var hemma och vi stannade i källaren, de var för många för att vi skulle ha haft en chans att klara oss. De där vedervärdiga kräken attackerar alltid i grupp, de är alldeles för fega för att våga göra någonting när de är ensamma. När vi till slut vågade oss ut igen och in i huset såg vi att de hade stulit allt av värde och förstört en del annat. Men det kunde ha varit värre, de kunde ha överraskat oss och då tror inte jag att någon av oss hade varit här idag. Framtiden känns oerhört skrämmande.

Med middagen överstökad styrdes stegen mot vardagsrummet och Victor hällde upp maskrosvin i blänkande rena kristallglas. Vinet utgjorde ett välkommet avbrott från att bara dricka vatten och de hade redan fått smak för det. Atmosfären i rummet var avspänd. Jagos otålighet att få veta mera drev honom att bryta tystnaden.

"Det du berättade för oss om dig själv – att du var en av dem som genomförde zonindelningen, då måste du ha varit del av etablissemangen så hur kommer det sig att du hamnade här?"

"När jag såg de praktiska följderna av zonindelningen, i all synnerhet hur människorna i Nedre Zonen behandlades, kunde jag bara inte fortsätta att vara en del av det. Det var en sak att prata om det när det bara var abstrakta ord men något helt annat att se vad det faktiskt gjorde med oskyldiga människor. Jag vet att de som bor i Nedre Zonen har tak över huvudet och inte behöver gå hungriga men att medvetet hålla nere folk i en mental istid för att kunna använda dem mer eller mindre som slavar, bara för att tillfredsställa maktfullkomligheten och egona hos några människor i toppen, att få alla att dansa efter deras pipa oavsett hur falskt och disharmoniskt..." Victor avslutade inte meningen.

"De måste ha sett dig som en förrädare."

"Visst gjorde de det och jag kunde ha blivit avrättad men av någon anledning blev det inte så. Jag förvisades till Nedre Zonen men jag stannade inte där länge. Jag gav mig av, på samma sätt som ni gjorde. Det var förmodligen det de helst ville att jag skulle göra, de ser mig säkert inte som något hot när jag lever här mol allena som en eremit. Inte för att jag var mycket till hot i Nedre Zonen heller. Jag kunde berätta om sådant jag känner till men eftersom människor i Nedre Zonen inte kommunicerar med någon utanför sin egen zon hade den informationen aldrig kommit längre."

"Du säger de. Vilka är 'de'?" frågade Jago.

Victor fångade Julias blick.

"Det där tror jag du vet lika mycket om som jag gör, om inte mer."

Julia sneglade på Felix och tänkte på det samtal de haft under granen.

"Min mamma tillhör Rådet," började hon och gav Victor ett lite frågande ögonkast. Han nickade långsamt.

"Jag känner till att Rådet finns men jag vet ingenting om det."

"Rådet består av en representant från Eliten i varje västland, samtliga kvinnor. De träffas regelbundet för att fatta beslut i olika frågor. Ingen utanför Rådet vet vad de diskuterar eller vilka beslut som fattas, det är strikt konfidentiellt. Medlemskap i Rådet övergår från mor till dotter så om allt går enligt plan kommer jag en dag att efterträda min mor." Julia gjorde en paus, tog ett djupt andetag och fortsatte sedan: "Elitfamiljerna vet naturligtvis vem deras representant i Rådet är men ingen utanför

Rådet får veta vilken av dess medlemmar som är högsta hönset, hon som i slutändan avgör alla frågor.”

”En kvinnlig diktator,” konstaterade Jago.

”Jag vet vem hon är.”

Jago höjde ögonbrynen men kommenterade inte.

”Jag vet inte vad de skulle göra med mig om de fick reda på att jag känner till hennes identitet. Kanske inte så mycket. Men med tanke på hemlighetsmakeriet...”

”Hur fick du reda på det?”

”Hennes dotter, som har varit min bästa vän i många år, berättade det. Hon var lite på lyran när hon pratade bredvid munnen.” Julia gjorde ett uppehåll. När hon hade sagt A kunde hon lika gärna säga B och inviga sina färdkamrater i de tankegångar som irrat runt i hennes hjärna de senaste dagarna: ”När min mamma dumpade mig i Nedre Zonen... de kanske vill bli av med mig om de misstänker att jag känner till sanningen. Jag gav dem en bra ursäkt när jag dödade min pojkvän, men det kanske inte var det verkliga skälet.”

Felix blinkade misstroget till.

”Dödade din pojkvän? Varför?”

”Han var otrogen. Inget annat skäl.”

Victor småskrattade och hans gäster stirrade på honom, förvånade över hans reaktion.

”Det är så flickor och unga kvinnor har uppfostrats. De var – är – indoktrinerade till att tro att kvinnor är överlägsna män, enbart på grund av sitt kön. Det är inte lustigt men vad som är lustigt, eller snarare sorgligt, är att så många är så villiga att bli indoktrinerade. Det är mycket enklare än folk tror att få de flesta människor att lyda order, att acceptera utan något som helst ifrågasättande vad de styrande vill att de ska acceptera.”

”Jag pratade med ett par äldre män om hur det var före zonindelningen,” inflikade Felix. ”En av dem kallade de som hade makten då för Marionettmästarna.”

Victor skrattade högt.

”Bra beskrivning. Många människor har inga som helst problem med att vara marionetter och låta andra dra i trådarna.”

Jago bytte ämne och frågade Julia:

"Du sa att de, vilka nu de är, känner till allt om de som lever utanför zonerna. Om de vet var de här människorna befinner sig, varför gör de inget åt det? De kunde ju bara hämta dem."

"Jag tror de gillar den här katt-och-rätta-leken, att låta människor tro att de har undkommit övervakningen, att det kan finnas någon sorts frihet utanför zonerna."

Skymningen avlöste gradvis det sista flämtande dagsljuset och skuggorna kröp närmare och närmare.

"Dags att gå till sängs." Victor reste sig. "Jag har några stearinljus men jag försöker spara dem till de mörka vinterdagarna så jag brukar lägga mig när det skymmer. Det är inte så svårt att vara självförsörjande på mat men det finns andra saker som är besvärliga att få tag på när man lever som jag gör." Nästan ursäktande tillade han: "Jag har bara en säng så..."

"Soffan och fåtöljerna duger bra åt oss. Bekvämare än att sova under ett träd," sa Jago.

De kommande dagarna ägnades åt trädgårdsarbete och livliga diskussioner med Victor. På eftermiddagen den fjärde dagen skockades mörkgrå kompakta moln på himlen och tunga regndroppar började falla. På avstånd mullrade åska och ibland lyste en blixtnedslåg med sitt bländande sken sekundschnabbt upp rummet. Efter en tidig middag ledde Victor vägen in i vardagsrummet. Regnet forsade ner och smattrade dovt mot fönsterrutorna. Det monotona ljudet var sövande och i halvdunklet satt var och en försjunken i sina egna tankar. Victor bröt tystnaden.

"Jag lovade att jag skulle berätta om omständigheterna kring zonindelningen. Och varför den inträffade. Det här känns som ett bra tillfälle. Jag har verkligen uppskattat att ha er här men jag vet att ni måste fortsätta er färd så..."

Hans gäster såg upp, väckta ur sina funderingar.

"Nå," inledde Victor. "Skälet, eller i alla fall det främsta skälet, kan beskrivas med ett ord. Invandring. Det fanns en grupp extremt förmögna och inflytelserika personer runt om i världen som ville ha global makt med dem själva i toppen. De insåg att motståndet mot en sådan ordning skulle bli starkt från vanliga människor i västvärlden så för att lösa det problemet togs en machiavellisk plan fram. Översvämma västländerna med migranter från andra delar av världen, migranter vars åsikter och traditioner var helt oförenliga med de som rådde i väst. Det skulle ofelbart leda till konflikter eftersom så diametralt olika synsätt aldrig någonsin skulle kunna samexistera. Smart plan. Till en början var de flesta människor i västvärlden

helt omedvetna om planerna. Det fanns några som tidigt gissade sig till sanningen men eftersom de var få och indoktrineringen av befolkningarna effektiv marginaliserades, fängslades eller till och med döddes de enskilda sanningssägarna utan att det stora flertalet reagerade nämnvärt. Nästa steg var att försöka avskaffa nationer och nationsgränser och att misskreditera de som ansåg att nationer behövs för att världen ska fungera smidigt. Ordet nationalism blev ett fult ord.”

Victor tystnade och tog ett klunk maskrosvin. Sedan fortsatte han:

”Det här var en period när kvinnor började ta över mer och mer i samhället, få mer och mer inflytande. Jag skulle inte tveka att använda ordet infiltration för att beskriva det som skedde. Tyvärr fanns det många korttänkta män som stödde infiltrationen. Om de hade vetat vilka konsekvenser kvinnlig övermakt skulle få tror jag inte att de hade varit så angelägna om att avstå så mycket inflytande till kvinnor. Ta inte illa upp.” Victor sneglade på Julia och Maria. ”Rötan åt sig allt längre in i samhällets innersta och lämnade efter sig ett land på god väg att helt och hållet utplåna sig självt. Marionettmästarna, om vi kallar dem det, måste ha varit kolossalt nöjda med sig själva när de såg hur enkelt det var att få människor att dansa efter deras pipa. Men sedan, när allt verkade gå deras väg, hände något som jag tror att de inte riktigt hade förutsett...”

”Ja?” manade Jago på honom.

”Migranterna. De visade sig vara enormt mycket mer intoleranta och våldsbenägna än vad som hade förväntats och eftersom samma sak hände i många västländer samtidigt och det främst påverkade hederliga, hårt arbetande människor uppstod en motreaktion som snabbt gav ett uppsving i motståndet mot invandring och migranter, särskilt de...” Victor smålog och fortsatte, ”...som tillhörde det din dagboksskrivare kallar de Onämnbara, den ideologi – utklädd till religion – som invaderade västvärlden. Hon hade inte fel när hon kallade dem det, när det var som värst kunde det få allvarliga konsekvenser om man sa så mycket som ett ord som på det allra minsta sätt kunde tolkas som kritik av de Onämnbara. Det var när invandringskritiker i olika länder inledde ett mer strukturerat samarbete och växte i styrka och fick stöd av fler och fler vanliga människor som zonindelningen beslutades. Marionettmästarna kunde inte tillåta att den sortens motstånd spred sig, det skulle innebära att makten riskerade att glida dem ur händerna.”

”En av dem jag pratade med sa ungefär samma sak,” anmärkte Felix.

"Bra." Victor nickade. "Då behöver ni inte bara tro på det jag säger. Så, då har vi kommit till själva zonindelningen. Det hade redan beslutats vilka familjer som skulle tillhöra Eliten och de var de enda utanför vår krets som informerades i förväg." Han gjorde en kort paus. "Det bestämdes att själva den fysiska överföringen skulle ske på nyårsdagen. Det var vinter och därför, i alla i fall i vissa länder, kallt så människor skulle ha mindre möjlighet att undkomma den planerade hopsamlingen. Dessutom skulle många efter nyårsfirandet vara trötta och enklare att hantera. En aspekt som måste tas med i beräkningen var att beväpnade migranter, och det fanns många sådana, naturligtvis skulle sätta sig till motvärn så fokus låg på att eliminera alla som visade minsta tecken på att vilja göra motstånd och också... alla som tillhörde de Onämnbara, även kvinnor och barn."

"Men hur visste de vilka de Onämnbara var?" frågade Felix.

"Det fanns vissa markörer som skilde ut många av dem från den övriga befolkningen."

"Vad hände med dem?"

"De dödades. Det finns massgravar utanför varje stad."

"Det var hårt. Även kvinnor och barn."

"Man kan tycka det men, och jag låter säkert brutal när jag säger det här, de utgjorde ett hot. Även kvinnor och barn. Mycket av det Marionettmästarna gjorde är sådant jag inte stödjer i dag men när det gäller den frågan tycker jag att de hade rätt. Det visar på hur enormt stort hotet från de Onämnbara var."

Felix såg lite skeptisk ut men han sa inget mer.

"En minut över midnatt på nyårsdagen stängdes alla gränser. De som var utomlands kunde inte ta sig tillbaka hem. Alla samlades ihop och sändes till tillfälliga läger under tiden de fysiska förändringarna genomfördes. Jag säger läger men olika sorters platser användes, som kyrkor och arenor av olika slag där ett stort antal personer kunde hållas med beväpnade vakter vid alla ingångar. Det gigantiska antal människor det handlade om gjorde att den aspekten av zonindelningen var mycket viktig, att få tag på i princip alla. De visste naturligtvis att det fanns individer som skulle falla genom nätet, hur finmaskigt det än var, men de satsade på att det antalet skulle vara så litet att det inte skulle spela någon roll."

"Jag har faktiskt svaga minnen av att jag var i ett läger en kort period," avbröt Felix honom. "Jag var sex år och jag kommer ihåg hur rädd jag var och hur ensam."

Min far hade dött ett par år tidigare och jag såg aldrig min mor igen efter den dagen. Det var så förvirrande och jag förstod ingenting av vad som hände.”

”Jag antar att du skickades till ett Ungdomshus?”

Felix nickade stumt.

”Barn under 10 år separerades från sina föräldrar så att Marionettmästarna kunde hjärntvätta barnen till att tro på det de ville att de skulle tro på. Barn är mycket lättpåverkade så det sågs som oundgängligt. Tekniken för att separera de olika zonerna hade redan förberetts och behövde bara implementeras. Madrasser hade lagrats för användning i Nedre Zonen och enorma depåer av baslivsmedel hade samlats ihop som skulle räcka tills produktionen av livsmedel i de nya odlingsområdena kunde komma igång. När de rent praktiska delarna hade genomförts anvisades människorna till sina olika zoner. De som hade kunskap och erfarenhet som behövs i samhället skickades till Mellanzonen, de som kom från familjer som hade tillhört etablissemanget skickades till Övre Zonen och resten till Nedre Zonen. Kända dissidentledare avrättades, andra dissidenter skickades till Nedre Zonen.”

Victor tog en klunk vin.

”Det är nog allt. Fast det är en sak som jag så här i efterhand inte förstår och det är varför så många i etablissemanget trodde att de kunde tygla och kontrollera de Onämnbara. De borde ha fattat att människor som de Onämnbara aldrig kommer att bli nöjda förrän de med hot och våld har tvingat på alla andra sina intoleranta och fanatiska föreställningar.”

Regnet trummade fortfarande mot fönsterrutorna och rummet vilade i en mörkgrå sammetsskymning. Victor gick till sitt sovrum medan hans gäster gjorde det så bekvämt för sig som de kunde i vardagsrummet. Plötsligt reste sig Jago från fåtöljen han satt i.

”Jag behöver pissa,” sa han rakt ut i luften.

”Du blir våt.” Maria konstaterade det uppenbara.

”Det kan inte hjälpas.” Med de orden lämnade Jago rummet.

En minut senare steg Julia också upp och försvann utan ett ord ut ur rummet. Felix halvsov och reagerade inte men Maria rynkade pannan och bet sig i läppen. Hon kunde inte hejda sig utan smög tyst efter dem. Från köket hörde hon ett svag fnissande. Jago och Julia hade trevat sig fram i det nermörka köket tills de hittade bordet. Maria behövde inte se vad det var de gjorde, en sekund slöt hon ögonen och

en våg av svartsjuka sköljde över henne. Hon tog sig tillbaka till vardagsrummet men kunde inte somna. Den djupa samhörighet hon alltid hade känt med Jago började ge vika för något mycket mörkare. Nu måste hon medge för sig själv att Jago föredrog Julia framför henne och det gjorde ont, mer än hon hade trott att det skulle göra.

Nästa morgon hade Maria fortfarande inte lyckats skaka av sig nattens svärmodiga tankar och hon var helt tyst under frukosten. Victor iakttog henne tankfullt.

Framåt lunchtid sprack molnen gradvis upp och solen sken från en blåklintsblå himmel. Jago hjälpte Victor plocka äpplen när Victor plötsligt sa:

"Du borde vara försiktig."

Jago gav honom en förvånad blick.

"Maria och Julia," fortsatte Victor. "Jag kan gissa vad som hände i går kväll. Nu vet ju inte jag vilken typ av relation du har med dem men jag får en mycket stark känsla av att det finns fiendskap mellan dem."

"Fiendskap? Det är ett starkt ord."

"Motvilja då. Jag såg hur Maria tittade på dig och Julia när vi åt frukost."

"Jag har känt henne i tio år och jag har haft massor av andra kvinnor. Hon har inte brytt sig förut."

"Då väljer du medvetet att inte se. Du är en intelligent man och med din bakgrund måste du kunna förstå i hur hög grad ditt beteende påverkar henne och vilka känslor det väcker i henne."

"Svartsjuka."

"Inte bara svartsjuka. Du måste komma ihåg att jag vet hur livet ter sig i de olika zonerna. Det enda sättet hon kan tävla med Julia är genom att ha sex med dig. Om du tar det från henne... Maria ger intryck av att ha gott självförtroende men jag tror att hennes känslor för dig är hennes svaga punkt."

Jago vände blicken mot träbänken där Maria satt och spritade ärtor. Victors ord hade väckt tankar inom honom, tankar han hade nuddat vid tidigare men inte hade velat gräva djupare i. Nu suckade han.

"Du har rätt. Jag vet att det är så, men..."

"Maria är det invanda, det pålitliga..."

"Och Julia har nyhetens behag, det spännande, det oförutsägbara."

"Och... hon är villig?"

"Mycket." Jago log snett.

"Litar du på henne? Julia, menar jag."

Jago tvekade.

"Jag vet faktiskt inte. Jag vet inte om skulle förråda oss om hon fick möjligheten. Hennes sätt att tänka är så helt annorlunda från mitt. Marias reaktioner förstår jag, när jag tillåter mig att göra det," han sneglade på Victor, "men Julia..." Han skakade på huvudet.

"Som jag sa, var försiktig."

"Uppfattat."

Felix satt i en av de nedsuttna men bekväma läderfåtöljerna i vardagsrummet med dagboken i knät. Han plockade upp den med den fasta föresatsen att läsa de sista sidorna.

De dubbla måttstockarna i regimmedia visades fram tydligt idag. En artikel handlade om en migrant som hade begått ett mord. Namn och foto på gärningsmannen? Naturligtvis inte, han var en av de Onämnbare och de ska ju alltid behandlas med silkesvantar av etablissemanget. En annan artikel handlade om en infödd man som också hade begått ett mord. Namn och foto på gärningsmannen? Naturligtvis, han är del av ursprungsbefolkningen och som sådan förtjänar han inte någon särskild hänsyn. Inte för att jag tycker att mördare förtjänar hänsyn, oavsett bakgrund, men de dubbla måttstockarna är så plågsamt tydliga att alla som inte är totalt indoktrinerade måste vara medvetna om det och ändå verkar det som att så många vanliga människor fortfarande litar på regimmedia. Jag blir förbannad när jag tänker på att de (eller snarare politikerna) övar utpressning mot skattebetalarna, som tvingas betala för propagandan även om man aldrig läser ett enda ord eller ser en enda minut av det de producerar.

Nu har det hänt som vi länge har varit rädda för. Igår blev Peter misshandlad av en resenär som vägrade betala för sin biljett. Lyckligtvis blev han inte svårt skadad men han fick sy några stygn. Den linjen han körde går igenom ett av de så kallade "utsatta områdena" så alla som någorlunda följer med i vad som händer i landet förstår vilken typ av människa det är som misshandlade honom. Jag och många med mig undrar varför de här områdena beskrivs som "utsatta". De som inte vill jobba kan ju leva gott på bidrag så det där med "socioekonomiska" skäl till kriminaliteten och

våldet kan man glömma. Därav kan man dra slutsatsen att det är de boende själva som "utsätter" området för både det ena och det andra.

Invasionsideologin slingrar sina bläckfiskarmar allt hårdare runt snart sagt alla delar av samhället. Nu säger en företrädare för ett av deras partier att vi i det här landet måste "lära oss" att böja oss för deras hatideologi. Jag hör ett annars... i bakgrunden. Om vi inte frivilligt underkastar oss deras tyranniska herravälde, vad tänker de göra då? Om man ska gå efter vad som har hänt hittills kan man tänka sig att det blir upplopp och kravaller. Eller i värsta fall, som en av deras terrororganisationer uppmanar till, att alla som inte underkastar sig ska halshuggas. Tänk om man hade vetat när man växte upp hur oerhört snabbt ett land kan läggas totalt i ruiner, med benägen hjälp av många i etablissemanget...

En ledtråd till landets framtid kan man få av ett uttalande av en högt uppsatt polischef. Vad hon mer eller mindre i klartext uppmanar till är att vanliga människor ska bilda medborgargården. Polisen verkar abdikera totalt från det som vid sidan av att få fast kriminella borde vara deras främsta uppgift, att skydda hederliga människor, men nu får vi tydligen räkna med att vi måste klara oss själva om det händer något.

Nu är måttet rågat! I "integrationspolitikens" namn kommer Adam och Anna att tvingas flytta till en skola i ett så kallat "utsatt område". Jag är topp tunnor rasande! Nu tycker alltså politikerna att det är våra inhemska barn som ska stå i frontlinjen mot allt det våld och annat förtryck som migranterna utövar. Jag vill ha svar på om även deras barn kommer att tvingas flytta till en så kallad "problemskola" (och varför de skolorna är "problemskolor" är ju ingen hemlighet...). Efter anfallet mot vårt hus, stenkastningen mot min frisörsalong, förnedringsrånnet mot Adam, att Anna med nöd och näppe undkom sexuella övergrepp av migrantkråk, misshandeln av Peter... vi vet inte längre vad vi ska göra, hela situationen är nattsvart.

Det här blir det sista inlägget i dagboken. Med allt som har hänt på sista tiden är min man och jag överens. Det kan tyckas vara ett onödigt drastiskt beslut, men samhället har kollapsat så totalt att vi inte ser någon annan väg ut. Vi har bestämt oss för att avsluta våra liv och våra barns liv. Våldet och konflikterna har intensifierats

till en sådan nivå att vi fruktar att ett fullskaligt inbördeskrig är oundvikligt och det är inte en framtid vi önskar att våra barn ska behöva leva i. Det kan verka som den feges väg ut, men det är vårt beslut, hellre än att riskera att tvingas leva våra liv i fruktan och underkastelse när en främmande förtryckarideologi tar över. Som utvecklingen ser ut nu är risken för att det ska hända större än utsikterna att vårt land, som vi känner det, fortfarande kommer att existera om några år. Så, god natt och adjö.

Felix lutade sig tillbaka i fåtöljen med dagboken fortfarande öppen. I det ögonblicket kom Jago in från trädgården. Utan att säga något gav Felix dagboken till honom och pekade på det sista inlägget. Jago läste det och visslade till.

"Nu vet vi vad som hände med familjen. Och varför."

"De måste ha varit helt desperata."

Vid middagen rörde sig samtalet kring dagboken.

"Ett värdefullt historiskt dokument," kommenterade Victor. "Och det visar också på hur viktig familjen är. Familjen sågs som den minsta enheten i samhället. De flesta hade starka familjeband och band till det lokala samhället och, i sista hand, till landet. Så det var naturligtvis nödvändigt att slå sönder familjestrukturen för att göra det enklare att kontrollera människor."

"Jag talade med en kvinna som hade blivit förvisad från Mellanzonen. Hon hade familj," sa Felix.

Victor nickade.

"Saker och ting fungerar annorlunda i Mellanzonen. Där lever de fortfarande i familjekonstellationer, inte så stor skillnad från hur det var före zonindelningen."

"Varför är det så?"

"Människorna i Mellanzonen tillåts ha den typen av relationer därför att de vet att om de inte håller sig inom gränserna, om de klagar det allra minsta, kommer de att förvisas till Nedre Zonen. Och det är ett tillräckligt starkt hot för att få de allra flesta att rätta in sig i ledet och hålla tyst. En del av dem arbetar i Nedre Zonen och jag kan tänka mig att de, som vet hur förhållandena är där, aldrig skulle våga göra någonting som kunde leda till att de hamnade där."

"Jag kan förstå varför Marionettmästarna inte vill att människorna i Nedre Zonen ska ha nära relationer. Men varför är det samma sak i Övre Zonen? Med tanke på

hur gott vi lever, i alla fall materiellt, i Övre Zonen är det väl mycket få personer där som skulle vilja göra något som kunde hota deras livsstil.”

”Jag tror,” sa Victor långsamt, ”att beslutet att motarbeta familjeband i Övre Zonen togs i förebyggande syfte. De som skickades till Övre Zonen var del av etablissemangen med åsikter som godkändes av Marionettmästarna, men sådant kan förändras, särskilt om människor börjar diskutera frågor av en mer existentialistisk natur. För att undvika det såg de till att människorna i Övre Zonen lever bekväma liv i princip helt utan skyldigheter, att de inte har något att beklaga sig över som kunde leda till att de på ett djupare plan ifrågasatte sin livssituation. Det beslutades också att tillåta dueller och liknande för att låta människor få utlopp för sina grundläggande drifter. Fast det allra viktigaste är barnen. Att de alla stöps i samma form och lär sig att inte ifrågasätta någonting.”

Det var en fin kväll med en mild bris som smekte träden och buskarna och gav behaglig svalka. Efter middagen begav sig Felix ut i trädgården. Han hade lyssnat uppmärksamt på det Victor hade berättat för dem men nu, när han var ensam, återvände hans tankar obarmhärtigt till Stella och bilden av henne liggande död på golvet i vinkällaren som fanns inbränd i hans hjärna.

”Du tänker på Stella.” Felix ryckte till när han hörde Marias röst och vände sig mot henne. Hon satte sig ner bredvid honom på bänken och la armen om honom. Den äkta medkänsla han såg i hennes ögon fick honom att börja gråta och han lutade huvudet mot hennes axel.

Jago råkade se dem genom fönstret och blev vittne till scenen. Felix och Maria. Det gav upphov till oväntade tankar. Hemma i Nedre Zonen hade Maria gett intryck av att vara hård men Jago visste att under skalet var hon omtänksam och förstående så det kom inte som någon överraskning för honom att hon försökte trösta Felix. Om bara... Jago försökte snabbt kväva den tanken i sin linda men den ville inte försvinna. Om bara Maria kom närmare Felix så skulle inte han, Jago, behöva känna sig lika skyldig för att han föredrog Julia. Han kände skuld, vilket han inte hade gjort om det hade handlat om vilken annan kvinna som helst. Men Maria var annorlunda...

”Du tycker väl att jag är dum,” sa Felix ursäktande och torkade sina tårar.

”Inte alls. Jag vet inte hur det känns, att förlora någon som står mig nära.”

”Har du aldrig haft en nära relation med någon?”

"Jago är den ende jag brydde mig om." Maria tystnade abrupt. Utan att reflektera hade hon använt imperfekt. "Som jag bryr mig om."

Felix gav henne en snabb blick. Han hade lagt märke till förändringen i hennes röst men han ville inte snoka, deras relation hade ingenting med honom att göra.

Jago iakttog dem fortfarande, villrådig om vad han skulle göra. Han hörde Julia i köket med Victor och på en impuls gick han ut i trädgården.

Felix reste sig när Jago närmade sig bänken. Med ett leende och en tacksam blick mot Maria lämnade han dem.

"Vad vill du?" frågade Maria kort och gav Jago ett kallt ögonkast.

"Förlåt."

"Tror du det räcker med att du ber om förlåtelse?"

"Kom med mig. Jag ber dig." Jago höll ut handen.

"Så nu vill du ha mig. Tack, men nej tack. Jag vill inte ha någon välgörenhet från dig."

"Välgörenhet?"

"Tro inte att jag inte fattar varför du gör det här. Du vill ha oss båda. Det kan du inte. Du måste välja, och jag vet att du kommer att välja henne. Glöm inte bort hur väl vi känner varandra, Jago. Jag kan läsa dig klart och tydligt. Och du vet att jag inte är någon idiot."

"Maria..."

"Du gjorde ditt val i går kväll så nu får du stå ditt kast. Gå! Jag vill inte ha dig här."

Jago öppnade munnen för att säga något men insåg i samma sekund att det inte fanns något han kunde säga för att lindra den djupa smärta som fyllde henne så han stängde munnen, vände sig om och gick därifrån. Han hörde hur Maria snyftade till bakom honom och saktade in sina steg men med sammanpressade läppar ökade han takten igen. Hon kände honom så väl och han borde ha förstått att hon skulle genomskåda hans agerande. Maria hade kallat det välgörenhet. Det ordet satt som fastlimmat i hans hjärna och ville inte försvinna därför att det var sant. Han ville ha henne, men om han måste välja, skulle han välja Julia. Det var också sant. Situationen började bli ohållbar. Fiendskap. Jago drog sig till minnes ordet Victor hade använt och han insåg att när det gällde Maria var det ingen överdrift. Det var en annan sak med Julia, hon hade fått det hon ville, men Jago hoppades bara att hon inte skulle frossa öppet i sin framgång.

Den natten låg både Jago och Maria vakna. Maria hörde Julias jämna andetag från soffan och mörka tankar fyllde hennes sinne. I början hade aversionen riktats mot Julia men nu började hon ifrågasätta om hon kunde lita på Jago. Även om det aldrig hade sagts rent ut hade hon alltid vetat att han skulle finnas där för henne om något hände. Nu var hon inte längre så säker på det och den osäkerheten fick henne att tappa fotfästet i tillvaron. Jago kunde inte heller sova. Han hade inga illusioner om sig själv och det han gjorde. Eller sina behov. Jago var fullt medveten om att hans sexaptit var hans svaga punkt, något han aldrig hade lyckats undertrycka. Nu måste han kanske göra det eller riskera att gruppen splittrades och då var det en öppen fråga vad som skulle hända med dem alla. Det var en tanke som höll honom vaken.

"Vi måste ge oss av snart," meddelade Jago vid frukosten nästa morgon.

Victor nickade.

"Om ni ska fortsätta er vandring kanske vi ska passa på att tvätta era kläder." Han reste sig från bordet. "Ni kan låna några av de som finns här."

När samtalet kom in på den sortens praktiska frågor dämpades spänningen mellan Jago och Maria något och en stund senare hade de på sig kläder. Victor hade grävt fram ur en garderob. Maria hade en ganska illasittande klänning med ett mönster av röda blommor mot mörk bakgrund som hängde kring henne som ett tält medan Julia hade hittat en åtsmitande klarröd klänning som framhävde varje kurva av hennes kropp. Jago betraktade dem och det värkte i honom att få Julia för sig själv men med en medveten ansträngning kämpade han ner det begäret. Om hon hade rört vid honom i den stunden hade han inte kunnat motstå henne men hon var fullt upptagen med att beundra sin spegelbild. Maria sneglade på dem. Hon kände igen tecknen, visste att han ville ha sex. Innerst inne ville hon att han skulle komma till henne och hon hade inte kunnat neka honom trots det hon hade sagt i trädgården. Men han kom inte till henne. Istället vände han sig om och lämnade rummet. Maria suckade. Han försökte i alla fall, det var alltid något. Hennes ögon föll på Julia som kråmade sig framför spegeln. Hon var säker på att Julia med avsikt hade valt den åtsmitande klänningen för att locka Jago men hon verkade inte bry sig om att Jago hade gått ut utan att säga eller göra någonting. Var hon så säker på sig själv, att Jago i långa loppet inte skulle kunna motstå henne? Marias ansikte mörknade. Hon hatade Julia för att ha stulit Jago från henne, hatade hennes självsäkerhet.

Nästa morgon var de färdiga att ge sig av. Victor samlade ihop lite förnödenheter och gav dem ett ombyte kläder.

"Tack för all din hjälp," sa Jago när de stod utanför stugan. "Och det du har berättat för oss. Att vi träffade dig har gjort resan värd besväret, oavsett vad som händer."

"Jag hoppas verkligen att det går bra för er. Ni har bara varit här några få dagar men jag tycker att jag har lärt känna er och jag kommer att sakna er. Väldigt mycket." Victor log ett sorgset leende.

Det fanns ingenting mer att säga och med en vinkning ledde Jago gruppen in i skogen. Victor stod kvar och tittade efter dem tills de hade försvunnit bland träden. Sedan satte han sig på träbänken och kände sig med ens ensam på ett sätt han inte hade gjort på många år.

Den lilla gruppen banade sig väg genom skogen som vid det här laget var en välkänd miljö. Framåt eftermiddagen skymtade ett litet berg fram mellan träden. När de kom närmare, klättrande över små klippblock, stannade Felix abrupt.

"Vad är det där?" frågade han och pekade.

"En grotta, tror jag," genmålde Jago. "Vi kan kanske tillbringa natten där. Om den inte är upptagen," tillade han flinande.

"Upptagen?" undrade Maria.

"Djur," replikerade Jago kärnfullt.

Försiktigt närmade han sig grottöppningen. Kisande försökte han se in i grottans mörka innandöme men kunde inte urskilja mycket och strök eld på en tändsticka. Han höll upp tändstickan och rörde sig vaksamt framåt med musklerna spända, redo att snabbt backa om det skulle behövas. Inga rörelser förmärktes. Med långsamma steg avancerade han längre in i grottan och offrade ytterligare en tändsticka för att försäkra sig om att den var tom.

"Det är okej," ropade han. "Den är tom."

"Hjälp!" skrek Maria plötsligt till. "Vad är det där för något?" Med darrande fingrar pekade hon på något en liten bit bort.

Julia log ett lätt nedlåtande leende. Hon insåg genast hur det kunde förvärra en redan infekterad situation och försökte undertrycka det men inte förrän Maria hade hunnit uppfatta det. När deras ögon möttes var det som två svärds klingor som skar genom luften. Julia var den första som vände bort blicken.

"Det är en älg." Jago hade nätt och jämnt sagt ordet när älgen vände sig om och försvann, brakande iväg genom undervegetationen. Maria tog ett djupt andetag,

uppskakad över det stora djurets plötsliga uppdykande, men hon fick snart nerverna under kontroll.

Något senare, på jakt efter ved till en brasa, fick Julia plötsligt syn på Maria som höll på att plocka mossor. Maria hörde henne inte först men sedan vände hon sig abrupt om och deras blickar möttes. Julia såg blodfläckarna på hennes klänning och bet sig i läppen när hon förstod vad Maria behövde mossan till. En tanke slog Julia med kraften av ett blixtnedslag. Hennes mens var sen. Det behövde inte betyda något, kanske berodde det på att miljöombytet påverkade hennes kropp. Men kanske... Hon svalde hårt och hennes ögon mötte Marias. Chockad insåg Julia att Maria tänkte på samma sak. Om så var fallet skulle det öka missämjan mellan dem. Maria såg henne rakt i ögonen utan att blinka. Julia öppnade munnen som för att säga något men stängde den igen. Rejält uppskakad vände hon sig om och nästan sprang sin väg följd av Marias blick. Maria satte sig på marken och tårarna steg i hennes ögon. Om Julia faktiskt var med barn skulle det stärka hennes grepp om Jago. Då skulle han vara förlorad för henne för alltid. Maria stod inte ut med tanken på att inte ha Jago nära sig och hon la sig ner och begravde ansiktet i den mjuka mossan.

Det var fortfarande tidig kväll och med elden i gång tillagades ett mål mat av det Victor hade gett dem. Ingenting sades men den ökande spänningen mellan Maria och Julia vibrerade i luften, så kompakt att det nästan gick att fysiskt ta på den.

Grottan låg i nästan totalt mörker, endast skingrat av det sista matta dagsljuset som sipprade in genom öppningen. Felix lutade sig tillbaka mot väggen och slöt ögonen. Atmosfären i det begränsade utrymmet var så full av undertryckta känslor att det var svårt för honom att ignorera det trots att han försökte. Jagos relation med Maria och Julia hade ingenting med honom att göra. En underlig tanke dök plötsligt upp i hans huvud. Han kände sig exkluderad. Oavsett hur laddad med missämja deras relation var så band det dem samman, medan han befann sig på utsidan, en åskådare. Stella. Han saknade henne djupt. Inte så mycket sextet, även om det hade varit en viktig del av deras relation. Nej, vad han saknade mest var den känsla av kamratskap som alltid hade funnits mellan dem, känslan av att de hörde ihop.

Jago utkämpade en kamp han visste att han skulle förlora. När han inte längre kunde undertrycka de signaler hans kropp gav honom, reste han sig abrupt och lämnade grottan. Både Maria och Julia förstod varför han hade gått ut. Julia sneglade på Maria, vars ansikte knappt var synligt i det svaga ljuset. Plötsligt stod scenen i

herrgården levande framför henne, när Maria hade försökt bespara henne det våld de insåg skulle följa när de befann sig i banditernas händer. Julia rös till när hon tänkte på de brutala övergrepp hon hade utsatts för den natten i herrgården. Men den tacksamhet hon kände mot Maria för vad Maria hade försökt göra för henne då räckte inte. Hela hennes kropp värkte av längtan efter Jagos beröring och slutligen kunde hon inte stå emot längre. Julia var fullt medveten om att det var farligt att underblåsa Marias avoghet men det var som om hennes kropp agerade frikopplat från hennes vilja och hon tog sig på fötter och gick ut.

Maria tittade efter henne och med ryggen mot väggen drog hon upp knäna mot hakan och böjde huvudet. I svalkan och mörkret som rådde i grottan började hon sakta gråta. Felix hörde henne snyfta och rörde sig närmare henne. Han la handen lätt på hennes axel men hon skakade av sig den. Smärtan var för intensiv att dela med någon annan. Hon brydde sig inte längre om vad som hände med henne själv. Nu när hon hade förlorat Jago fanns det ingenting som betydde något. Hennes hat mot Julia steg till nya höjder.

Julia var den första som kom tillbaka till grottan, följd av Jago några minuter senare. Maria satt fortfarande med huvudet mot knäna men hon grät inte längre. Jago förstod att hon var sårad ända in i sitt innersta och han ville göra något för att trösta henne men han visste att det bara skulle förvärra situationen så han höll tyst. Genom sitt agerande hade han förrått henne och han förbannade sig själv för sin svaghet att inte kunna motstå Julia, men gjort var gjort och det fanns ingen väg tillbaka.

Gryningens första bleka ljusstrimmor väckte Jago ur en orolig slummer. Snart var alla på fötter och efter en snabb frukost återupptogs vandringen. Knappast ett ord hade sagts hela morgonen och atmosfären pulserade av undertryckta sinnesrörelser. Som vanligt tog Jago täten med Julia och Felix efter honom och Maria sist. Felix vände sig då och då om för att förvissa sig om att Maria var där men hon kom längre och längre på efterkälken och till sist hade hon försvunnit ur sikte.

"Jago," ropade han. "Jag ser inte Maria."

Jago stannade och vände sig om.

"Jag går," erbjöd sig Felix.

Jago nickade. Det borde ha varit han men åsynen av honom riskerade att göra Maria ännu mer upprörd.

Felix skyndade tillbaka samma väg de kommit och upptäckte snart Maria sittande på en fallen trädstam, hennes ansikte helt uttryckslöst.

"Jag stannar här," sa hon innan Felix hade hunnit öppna munnen. "Ni kan fortsätta utan mig, ni behöver inte mig."

"Vi kan inte lämna dig här."

"Varför inte? En mun mindre att mätta."

Felix slog sig ner bredvid henne på trädstammen.

"Du är sårad."

"Det har du förbannat rätt i! Jag står inte ens ut med att se honom. För att inte tala om henne."

Felix tog ett djupt andetag.

"Du känner för Jago det jag känner för Stella. Sorg. Det är värre för dig eftersom han fortfarande lever men du har förlorat honom. Eller du tror i alla fall det."

"Jag vet det."

"Nej, det gör du inte. Jag har bara känt Jago en kort tid men till och med jag förstår att hans aptit för sex är något han inte kan kontrollera. Låt honom ha Julia ett tag. Jag är säker på att han kommer tillbaka till dig. Ni har känt varandra i många år, det är något som inte bara försvinner. Julias värld är så helt olik din, i slutändan tror jag det kan vara avgörande, han kommer att vilja återvända till det han är van vid."

"Han är alltid ute efter nya erfarenheter, ny kunskap. Varför skulle han vilja gå tillbaka?" Men Maria lät inte lika säker längre. Felix resonemang hade slått an en sträng inom henne.

"Ge det lite tid. Och hur skulle du klara dig på egen hand? Du är en rådig kvinna, det har du visat, men alldeles ensam i en helt främmande miljö..."

Maria suckade. Han hade naturligtvis rätt. Hon hade låtit dysterheten få överhanden. När hon tänkte närmare på saken var den sorg hon kände när hon tittade på Jago ändå bättre än att inte se honom alls. Och det fanns fortfarande hopp, även om det var ett bräckligt hopp. Maria mötte Felix medkännande blick. Stella var borta men Jago var fortfarande där och så länge han var det kunde hon inte ge upp.

"Kommer du?" Felix sträckte ut handen och hjälpte henne upp från trädstammen.

Jago såg lättad ut när Felix och Maria kom inom synhåll. Han hade närt en tyst farhåga att hon kanske hade gjort någonting mot sig själv. Under tiden de väntade hade Julia funderat över vad som hade hänt mellan henne och Maria. I början hade

det varit en slags tävling mellan dem, vilken av dem Jago skulle välja. Julia hade hela tiden vetat att det var viktigare för Maria att han valde henne men hon hade inte insett just hur livsviktigt det var för Maria att ha övertaget i alla fall i ett hänseende. När Julia grävde sig ner djupare i sina egna motiv medgav hon för sig själv att ett skäl till att hon hade varit så angelägen om att Jago skulle ha sex med henne, utöver den rent fysiska attraktionen, var att hon inte ville förlora den tävlingen. Hon var inte van vid att förlora. Oavsett hur mycket det kostade andra människor. Hennes relation med Jago hade växt till något mer än bara fysisk njutning men hade hon verkligen rätt att beröva Maria det enda som egentligen betydde något för henne? Hon hade så mycket och Maria hade så lite. I sitt stilla sinne erkände Julia att det här förmodligen var första gången i sitt liv hon överhuvudtaget hade beaktat någon annans känslor. Ordet osjälvisk hade aldrig funnits i hennes ordförråd men nu när hon förstulet sneglade på Maria kom hon på sig själv med att tycka synd om henne och ångra vad hon hade gjort.

"Ska vi fortsätta?" Jagos ord avbröt Julias funderingar. Det senaste dygnets mentala berg-och-dal-bana trängde undan allt annat och uppmärksamheten på omgivningen sviktade betänkligt. Med ens glesnade träden och en väg skymtade fram. Den var i dåligt skick med gropar och sprickor i asfalten här och där. Jago slog utan vidare eftertanke in på vägen, distraherad av de motstridiga känslor som yrde omkring i hans huvud.

Maria gick sist. Tankarna studsade runt i hennes hjärna. Jago hade sårat henne enormt och han måste ha förstått hur hans agerande skulle påverka henne men ändå kunde hon inte få sig till att fördöma honom. Mot Julia, däremot, närde hon ett brinnande hat som växte för varje minut som gick. Om det ändå fanns något hon kunde göra... Julia råkade vända sig om och deras ögon möttes. Det renodlade hat hon såg i Marias blick fick henne att rysa. Jago gick i rask takt med tankarna kretsande kring vad som kunde göras för att minska spänningen mellan Julia och Maria.

Efter att ha rundat en skarp kurva tvärstannade Jago så plötsligt att hans följeslagare var nära att stöta ihop med varandra. En jeep och en täckt lastbil spärrade vägen. De hade varit så förlorade i sina tankar att de varit helt omedvetna om vad som hände runt omkring dem och nu, med bultande hjärtan och munnar som plötsligt hade blivit ökentorra, stirrade de in i mynningarna på k-pistar riktade mot dem. Jago släppte väskan han bar på och lyfte händerna i luften och Felix och Maria

följde hans exempel. Med återhållen andedräkt väntade de stirrande på vapnen. Tiden stannade och tycktes som fastfrusen. En av soldaterna hade redan fingret på avtryckaren när Julia bröt dödläget, klev fram framför Jago och med fast röst sa till officeren som stod bredvid jeepen:

”Jag vill prata med dig.”

Officeren hade redan öppnat munnen för att ge order om att skjuta men ordern gavs aldrig inte gavs och officeren vinkade mot Julia att komma fram till henne och de gick åt sidan. Efter ett kort samtal nickade officeren.

”Sätt dem i lastbilen,” beordrade hon sina soldater.

Med vapen fortfarande riktade mot dem klättrade Jago, Felix och Maria upp i lastbilen och knuffades omilt ner på en av bänkarna som kantade väggarna. En av soldaterna började plocka upp väskorna som stod på vägen men officeren ropade åt henne att låta dem vara.

”Ni kommer inte att behöva dem dit ni ska,” sa hon med ett kallt leende.

Den första förlamande chocken över den oväntade sammanstötningen med patrullen började så sakteligen klinga av och Felix och Jago utbytte blickar. De tänkte båda på dagboken och Felix sände en tacksamhetens tanke till att han hade valt att lägga den i väskan och inte längre hade den på sig. Att ha något sådant i sin ägo skulle ha varit mycket riskabelt och de andades ut när lastbilen startade och de övergivna väskorna på vägen försvann ur sikte bakom kröken. Lastbilen skumpade fram på den dåliga vägen och ibland fick de hålla sig fast för att inte glida av bänken. Konflikten mellan Julia och Maria glömdes tillfälligt bort när andra mer överhängande frågor bubblade upp till ytan. Vad skulle hända med dem nu? Och varför satt Julia i jeepen tillsammans med officeren och inte i lastbilen med dem? Vad hade hon sagt till officeren som hade gjort att de inte blivit skjutna på fläcken?

Det grova tyget som täckte lastbilen gjorde det omöjligt att se något av omgivningarna men det var en lång åktur. Ingen sa något men det ena skräckscenariet efter det andra spelades upp i deras huvuden och den konstanta anspänningen dränerade krafterna. Plötsligt saktade lastbilen in och stannade sedan helt. Soldaterna som vaktat dem reste sig upp. Ett par minuter senare drogs Jago, Felix och Maria ner från lastbilen med förbundna ögon och handklovar runt handlederna. De knuffades iväg och snubblade fram över en hård yta.

”Stanna! Trappsteg!”

Trevande lyfte Jago högerfoten och kände ett trappsteg av något slag. Hans armar hölls fast i ett skruvstädslignande grepp och han leddes långsamt uppför trappstegen och var nära att snubbla flera gånger. Abrupt rycktes han tillbaka i armarna och en röst sa:

"Akta huvudet!"

Jago böjde huvudet och leddes in i ett utrymme av något slag där han knuffades ner på ett bekvämt säte. Strax därpå fördes Felix och Maria in. Handklovarna och ögonbindlarna togs av. Blinkande inspekterade de nyfiket omgivningarna, tillfälligtvis distraherade från rundgången av grubblerier om vad som låg framför dem. Dämpad takbelysning kastade ett svagt ljus över ett tubformat utrymme med mjuka lädersäten, fem på varje sida.

"Var är vi?" Maria andades orden och såg sig förundrat om.

"Det är ett flygplan. Du vet, de där metallfåglarna vi har sett ibland högt uppe i luften."

"Ska vi upp i luften?" Maria lät orolig.

"Förmodligen."

"Kommer vi inte att ramla ner?"

Jago förklarade flygteknikens grunder och Maria nickade, något lugnad. Nu när hon visste att de inte skulle ramla ner ur himlen greps hon till och med av viss förväntan. Ytterligare en upplevelse som hon aldrig hade fått vara med om ifall hon hade stannat kvar i Nedre Zonen när Jago gav sig av men plötsligt rynkade hon pannan.

Ett fördraget draperi dolde flygplanets främre del och Maria hade hört Julias röst från andra sidan draperiet. Det var bara ett lågt mumlande men det påminde Maria om allt som hänt och som nästan hade fallit henne ur minnet under åkturen med sin ovissa destination. Jago uppfattade uttrycket i hennes ansikte. Han förstod vad det innebar och suckade för sig själv. Men den fråga som gnagde i honom var vad Julia tänkte göra. Och vart de var på väg.

Det lilla flygplanet satte sig i rörelse, ökade farten och lämnade sedan marken. Maria grep hårt om armstöden på sitt säte och knep ihop ögonen. Trots Jagos förklaringar var hon lite nervös. En konstig känsla i maggropen när planet steg fick henne att gripa ännu hårdare om armstöden. Men snart hade de nått marschhöjd och hon slappnade av något. Sätet var bekvämt och planet flög i jämn fart genom natten. Motorns låga brummande var sövande och vaggade dem till sömns.

Flera timmar senare väcktes de ur sin slummer när planet med ett lätt skumpande tog mark. Fortfarande dåsiga och bara svagt medvetna om sin omgivning föstes de ner från planet. Gryningens första disiga ljus randades på horisonten men de gavs ingen chans att orientera sig utan drogs upp i en väntande lastbil, liknande den tidigare. Efter en kort sträcka på plan mark började lastbilen streta sig upp för en brant hårnålsväg. Passagerarna gled fram och tillbaka på bänken i de tvära kurvorna och var nära att dråsa i golvet. Spänningen steg i takt med att de insåg att de var nära målet för sin resa. Jago tittade på Felix och Maria och såg i lastbilens skumma belysning sin egen stigande oro speglad i deras ansikten.

Lastbilen bromsade plötsligt in, startade igen och rullade en kort sträcka innan den stannade helt och motorn stängdes av. Tyget som täckte baksidan av lastbilen lösgjordes och passagerarna blev beordrade att kliva ner. Stela efter stillasittandet hoppade de klumpigt ner från lastbilen. Innan de hade hunnit orientera sig öppnades en dörr en liten bit bort och en vakt gjorde en gest åt dem att gå in. I ändan av en kort korridor blockerade en dörr med kraftiga galler vägen. Jagos tankar gick genast till bilder han sett av fängelsegaller. Dörren gled tyst upp och vakten nickade åt dem att passera. Han följde inte med och dörren slog med ett svagt klickande igen bakom dem.

En kal korridor låg framför dem men ingen människa syntes till. På båda sidor av korridoren fanns stängda dörrar, tre på varje sida. Plötsligt svängde dörrarna till tre av rummen som genom magi upp och en metallisk kvinnostämma befallde dem att gå in i rummen. Jago var den förste att röra sig och efter att försiktigt ha kikat in genom dörren till ett av rummen steg han in varefter dörren med ett lågt klickande stängdes bakom honom. Felix och Maria följde hans exempel.

Rummen var identiska, fönsterlösa med inbyggda ljuskällor i taket, och hela möblemanget bestod av en enkel säng, ett bord med en konstig anordning på, två stolar, en toalett och ett tvättställ.

Felix slängde sig ner på sängen och sträckte vällustigt på sig. Det var första gången på flera veckor som han hade legat i en riktig säng och även om madrassen var tunn och sängen inte alls lika bekväm som det han var van vid från Övre Zonen så var det ändå något helt annat än de primitiva sovplatser de hade fått nöja sig med under sin vandring. Det tog ett tag innan han förstod varför han inte var helt panikslagen över att vara inspärrad och inte ha den minsta aning om vad som

väntade. Stella. Vad som än skulle hända med honom själv var straff för att han inte hade ansträngt sig mera för att försvara henne, att han hade försummat henne och hellre ägnat sig åt dagboken.

Maria la sig på sängen i sitt rum men tankarna virvlade runt i hennes huvud som torra höstlöv, fokuserade på Julia. Och Jago. Hon hade ingen aning om var de befann sig eller varför men något sa henne att det hade med Julia att göra. Blotta tanken på Julia fick Marias sinne att brinna av svartsjuka och omedvetet knöt hon nävarna. Nu kanske hon kunde ge igen, nu kanske hon hade information som på något sätt kunde skada Julia. Hon hade inte en susning om vad det skulle kunna vara men det fick henne ändå att känna sig bättre till mods att tänka på att för en gångs skull kanske det var hon som hade överhanden.

Jago sjönk ner på en av stolarna i sin cell, lutade sig tillbaka och slöt ögonen, arg på sig själv för att han hade låtit sig bli så distraherad av avogheten mellan Maria och Julia att han hade lett dem rakt i armarna på patrullen. Men det var ingen mening med att gråta över spilld mjölk. Liksom Maria funderade han över Julia. Att hon inte var tillsammans med dem talade sitt tydliga språk. Gick det att lita på henne? Han var fortfarande inte säker på det. Och Maria. Vad kunde hon få för sig att göra om den svartsjuka hon kände mot Julia fördunklade det sunda förnuft hon alltid tidigare hade visat prov på. Med en djup suck reste Jago sig från stolen och la sig ner på sängen med händerna under huvudet och stirrade upp i taket. Oro och maktlöshet åt sig in i honom.

Julia visades in i ett praktfullt rum med exklusiva antika möbler, en tjock, luxuös matta på golvet och statyetter och utsökta porslinsfigurer på bord och i hyllor. På väggarna hängde porträtt. Rummet andades diskret lyx. För att fördriva tiden började hon studera porträtten närmare. Ett svårtydbart leende spred sig över hennes ansikte. Alla porträtten avbildade kvinnor, historiska eller mytologiska. Med en särskild detalj. Ansiktet på samtliga porträtt var samma kvinna, antingen porträttet föreställde Kleopatra, Jean d'Arc, Boadicea, Anne Bonny, Elisabeth I eller Marie Curie.

"Du beundrar porträtten, ser jag."

Julia ryckte till och vände sig hastigt om när hon hörde rösten bakom sig. Den tjocka mattan hade dämpat ljudet av fotstegen så hon hade inte hört kvinnan komma in.

"Fru Anderson!" utropade Julia och gav sken av att vara förvånad.

Kvinnan skrattade mjukt.

"Låtsas inte som att du inte visste att det var jag. Amanda berättade att du vet."

Julia nickade stumt, för första gången i sitt liv i klorna på akut nervositet som borrar sig in i henne. Fru Anderson var en kvinna i 65-årsåldern, liten till växten men med ett intensivt uttryck i ögonen som vittnade om ett skarpt intellekt och en vilja av stål.

"Vi har mycket att tala om, du och jag. Och kalla mig Regina."

"Var är Amanda? Borde inte hon vara här?"

"Eftersom du är hennes bästa vän har hon säkert anförtrott sig åt dig så du borde veta vad tycker om min dotter. Hon kommer senare." Efter en kort paus fortsatte Regina: "Nu när du vet vem jag är... vad jag är..."

"Du satte mig på prov." Som en blixtnär klar himmel förstod Julia med ens vad det hela handlade om.

Regina klappade mjukt i händerna och log förnöjt.

"Du fattar snabbt. Jag är inte förvånad."

"När min mamma dumpade mig i Nedre Zonen ville du se vad jag skulle göra, hur jag skulle reagera."

"Du gav oss en utmärkt ursäkt när du dödade din pojkvän. Det är ytterst ovanligt att någon i Eliten dödar en annan medlem i Eliten så det var en öppen fråga vilket straff som var lämpligt. Även om det var en man du dödade så måste det få konsekvenser när man mördar en av våra egna. Men på sätt och vis bekräftade det bara vad jag redan mer eller mindre hade beslutat. Om dig."

"Och vad är det?"

"Försök inte låtsas som att du inte förstår. Du är intelligent, du vet vad jag pratar om."

"Kontroll."

"Västvärlden kontrolleras härifrån. Med dagens teknologi är det mycket enkelt att ha full kontroll. Det tog några år att få allting att falla på plats men nu fungerar det perfekt."

Julias läppar kändes plötsligt torra.

"Du vill att jag ska ta över efter dig," sa hon och försökte få rösten att låta stadig när de enorma konsekvenserna av vad hon just hade hört började sjunka in.

"Som jag sa, du fattar snabbt."

"Men Amanda?"

Regina skakade på huvudet.

"Hon har inte det som krävs, hon är för svag, för påverkbar. Jag bestämmer vilka reglerna är. När jag införde det här systemet tyckte jag att det bästa vore om döttrar efterträder sina mödrar i toppositionerna, men det kan finnas undantag."

"Vad händer om jag säger nej?"

"Det kommer du inte att göra. Förresten, jag har pratat med din mamma, hon vet att du är här."

Det blev tyst. Julias tankeförmåga segade till sig som om hon haft hjärnan full av trögflytande sirap. Inte ens i sin vildaste fantasi hade hon kunnat förutse den här utvecklingen och ju mer hon förstod desto djupare sjönk hon ner i den mentala kvicksanden. För att inte helt tappa koncepterna frågade hon det första hon kom att tänka på:

"Hur visste du var jag var när mamma hade dumpat mig?"

"Vi hade personer som höll koll på dig för att se vad som skulle hända. Det var en oväntad utveckling när du gav dig i lag med de andra och lämnade Nedre Zonen."

"Du övervakade oss även efter det att vi gav oss av."

"Naturligtvis. Vi har mycket effektiv utrustning i dag så jag visste exakt var ni var, hela tiden. Det var jag som skickade patrullen att hämta upp er."

En sak stod redan klart för Julia. Deras rörelser hade övervakats men tydligen inte vad de hade pratat om. Om så hade varit fallet var Julia övertygad om att de hade eliminerats.

"Vilken historia dukade du upp om varför du var i Nedre Zonen?" frågade Regina plötsligt.

"Jag sa att jag kom från Övre Zonen och hade blivit förvisad därför att jag hade förargat någon viktig person."

"Och det trodde de på?"

"De vet att det händer så de hade inga skäl att misstro mig." Efter en kort paus vågade Julia sig på att fråga: "Har du kollat upp dem? Mina följeslagare."

"Deras namn, inget annat. De är oviktiga. Men ni var fem stycken, vad hände när ni fångades av banditerna?"

Julia beskrev sanningsenligt vad som hade hänt i herrgården.

"Jag förstår. Jag ska skicka dit en utrotningspatrull."

Julia tvekade men sa sedan utan att ha motivet för sitt agerande helt klart för sig själv:

"Halsbandet jag berättade om, granathalsbandet som fick ut oss därifrån, om utrotningspatrullen hittar det vill jag gärna att Maria får tillbaka det."

Regina gav henne ett nyfiket ögonkast.

"Hon försökte ta min plats så att jag skulle slippa undan. Jag tycker att hon förtjänar att få någon typ av belöning för det och hon var så förtjust i halsbandet att det var en verklig uppoffring från hennes sida att avstå från det. Hon är en enkel själ och hon har naturligtvis aldrig ägt något liknande så..."

"Om vi hittar det kan hon få tillbaka det. När vi är inne på det ämnet, vad tycker du om dina följeslagare? Du har tillbringat flera veckor i deras sällskap så du måste ha bildat dig en uppfattning om dem."

"Inte mycket att säga om Maria. Hon är en typisk nedrezonare, enkel, obildad, precis som vi vill ha dem." Julia sneglade på Regina, hennes avsikt med att säga så var att få Regina att tro att hon fortfarande stod bakom Elitens värderingar. "Felix är väldigt nyfiken och vetgirig. Det var därför han följde med, han var trött på livet i Övre Zonen, och Stella, hon ville nog bara vara med honom." Hon gjorde ett uppehåll, osäker på vad hon skulle säga om Jago.

Julias lätta tvekan undgick inte Regina.

"Och Jago? Jag kommer naturligtvis att prata med dem själv senare."

Julia ville inte avslöja något om Jagos bakgrund men någonting måste hon ändå säga.

"Jago... han är annorlunda. Det är svårt att beskriva men han är en fascinerande man."

"Verkligen? Jag tror inte jag någonsin har träffat en man som jag skulle beskriva som fascinerande. Svaga, självgoda, lättmanipulerade. Det är de orden jag tänker på om jag ska beskriva män i allmänhet." Regina log, hennes intresse med ens uppväckt.

För att byta ämne frågade Julia:

"Var är vi någonstans? Amanda bor väl inte här?"

"Nej, det gör hon inte, men hon är här nu. Det här är Falknästet, västvärldens pulserande hjärta."

Det förklarade något Julia hade undrat över en längre tid. När hon besökte Amanda var Regina nästan aldrig där. Nu visste hon varför.

"Du får stanna här nu. Det är så mycket jag måste visa dig, som du behöver veta när du tar över efter mig." Hon gav Julia ett forskande ögonkast. "Jag förstår att

allt det här kommer som en oerhörd chock för dig så du behöver säkert tid för att smälta det. Gå in till Amanda, hon blir glad åt sällskapet.”

”Julia!” Amanda såg upp från sin stickning och log brett när hon såg Julia stå i dörröppningen. ”Är jag glad att se dig!”

Julia sjönk ner i en bekväm fåtölj och Amanda återupptog sitt stickande. Stickornas svaga rytmiska klickande var sövande och Julia lutade sig tillbaka i fåtöljen och slappnade av. Hon och Amanda var helt olika personligheter men de hade varit vänner i många år. Amanda ville till varje pris undvika konflikter och backade hellre undan än att stå upp för sig själv. Hon var lite av en enstöring och Julia var en av mycket få människor hon tyckte om att umgås med.

”Hon har berättat det, inte sant?” frågade Amanda abrupt.

”Har du något emot det?”

”Tvärtom, det är en lättnad. Jag har alltid sett fram med fasa mot dagen då det ansvaret skulle vila på mig. Men mamma gav upp den tanken för länge sedan, tanken på att jag någonsin skulle efterträda henne. Hon har försökt att stöpa mig i samma form som henne men vi är väldigt olika. Det vet du.”

”Var det därför du talade om för mig vem hon är?”

”Jag var väl lite lullig när jag berättade det,” svarade Amanda med ett snett leende, ”men undermedvetet kanske det berodde på det. Hon blev ursinnig när hon fick reda på vad jag hade gjort men det var kanske då hon på allvar började fundera på att göra dig till sin efterträdare. Och när hon fick veta att du hade dödat din pojkvän. Med pil och båge. Jag skulle aldrig kunna göra något sådant, men du kan. Hon tycker säkert om det där hänsynslösa draget hos dig.” Amanda gjorde ett kort uppehåll. ”Men var försiktig. Hon gör vad som helst för att få sin vilja igenom. Och hon har en fix idé om att alla alltid är redo att förråda henne. För det mesta, när jag inte är här, finns det bara tre människor i huvudbyggnaden, min mamma och två trotjänare som har jobbat åt henne i evigheters evighet och som hon litar obetingat på. Hon litar inte ens på vakterna, hon tror att de när som helst kan gå bakom ryggen på henne, så det finns inga vakter i den här byggnaden.”

Det var tyst i ett par minuter. Amanda stickade fortfarande men plötsligt la hon ifrån sig stickningen.

”Jag hatar henne,” sa hon med en låg röst som darrade av sinnesrörelse. ”Jag har hållit tyst så länge men nu behöver du få veta. Hon är knäpp i huvudet. Det här

bottenlösa hatet mot alla män, den sjukliga paranoian, att det alltid är hon som vet bäst.”

Julia gav Amanda en överraskad blick. Det var ingen hemlighet att Regina och Amanda inte kom överens men Amandas frispråkighet var ändå oväntad. De sa ingenting på en stund, sedan reste Amanda sig:

”Du kan ta rummet bredvid mitt. Allt det här måste ha kommit som en blixtnär klar himmel för dig så du vill säkert vara ensam ett tag och tänka igenom vad du ska göra.”

Julia sjönk ner på sängen i rummet Amanda hade visat henne. Dagens omvälvande händelser pockade envist på uppmärksamhet men hennes tankar fixerades på frågan om vad de andra skulle säga till Regina. Felix skulle inte säga mycket, det var hon övertygad om, och Jago skulle inte avslöja något som kunde vara farligt för henne, det var hon lika övertygad om, men Maria... Det oförfälskade hat hon hade sett i Marias ögon hade med all sannolikhet inte försvagats och nu kände Maria till saker som rent bokstavligen kunde försätta Julia i livsfara.

Jago låg kvar på sängen när en kvinnas röst, som verkade komma från tomma intet, plötsligt beordrade:

”Stig upp från sängen och gå fram till bordet.”

Jago förstod att någon kunde se honom och gjorde som han var tillsagd.

”Sätt dig ner och placera händerna i de två stålmanschetterna.”

Manschetterna, som var monterade på bordet, stängde sig med ett metalliskt klickande runt hans handleder.

En minut senare gled dörren till hans cell ljudlöst upp och en kvinna steg in. Hon satte sig på stolen mitt emot honom och skärskådade honom noga. Jago mötte hennes stålgrå blick utan att vika undan.

”Det är du som är Jago,” sa kvinnan slutligen.

Han nickade stumt. Skuggan av ett leende syntes i hennes ansikte.

”Jag är Regina.”

”Drottningen.”

Regina höjde förvånat ögonbrynen. En nedrezonare som visste vad hennes namn betydde.

”Jag antar att det är du som är högsta hönset här,” fortsatte Jago och gjorde ett kluckande ljud, avsiktligt provocerande henne. Oddsens för att han skulle komma

därifrån levande var försvinnande små så han kunde lika gärna roa sig när chansen gavs.

Vreden steg inom Regina och hon rynkade pannan åt hans fräckhet men det var också så totalt oväntat att en man vågade bete sig på det sättet mot henne att ilskan övertrumpfades av en spirande nyfikenhet. I vilket fall som helst hade hon hans liv i sina händer och hon behövde bara säga ett ord så skulle han dö.

"Hur kommer det sig att du vet vad regina betyder?"

"Inte något en obildad slav från Nedre Zonen borde känna till, eller hur?"

"Berätta om dig själv."

"Är det en order?"

"Gör mig bara till viljes."

Jago hade inget att vinna på att försöka dölja sin bakgrund så han berättade om sin mor och sin uppväxt. Så länge samtalet inte kom in på det de hade pratat om och de personer de träffat under sin vandring såg han inte någon fara med att berätta sanningen.

"Vi visste alltid att det fanns de som lyckades undgå vår... hopsamling. Jag önskar att jag hade känt din mor. Även om det hon gjorde var fel beundrar jag starka kvinnor som vet vad de vill och som inte låter sig kuvas."

"Starka män då? Beundrar du dem också?"

Regina gjorde en föraktfull grimas.

"Starka män? Skämtar du med mig? De flesta män är så lättpåverkade, det är så enkelt att leda dem i deras..." Hon avbröt sig.

Jago skrattade uppsluppet.

"Det har du mycket erfarenhet av?"

Regina kunde inte låta bli att stämma in i hans skratt. Hon började förstå vad Julia hade menat med att Jago var en fascinerande man. Definitivt inte lik någon annan man hon hade träffat tidigare. Och Jagos intensiva blick och den inriktning samtalet hade fått fick länge undertryckta känslor som hon hade trott döda för alltid att för första gången på många år börja välla upp inom henne.

Regina reste sig abrupt. Utan ett ord lämnade hon cellen och ett par minuter senare klickade manschetterna upp. Till sin egen förvåning var Jago på gott humör. Det verbala sparrandet med den här kvinnan, som han förstod var den kvinna Julia hade talat om, hade varit intellektuellt utmanande. Svältfödd som han var på mental stimulans väntade han otåligt på att hon skulle komma tillbaka, säker på att hon

skulle visa sig vara en värdig motståndare. Samtalet hade också visat att Julia inte hade förrått dem, vilket var en lättnad. Jagos onda aningar bedarrade något. Han betvivlade inte att Regina hade hans liv i sina händer men mötet med henne hade livat upp honom och han såg framtiden an med ett visst mått av spänning.

När hon kom tillbaka till sitt rum ställde sig Regina framför spegeln och inspekterade sin bild i glaset. Hon hade fortfarande en fin figur för sin ålder, inte för smal och definitivt inte för tjock, kurvor där de skulle vara. Hon tog av sig kläderna och stirrade på sin spegelbild och rörde vid bröstet som hade börjat hänga lite. Sättet på vilket han hade tittat på henne, sättet på vilket han hade trotsat henne, det stimulerade henne. En farlig man. Och dessutom intelligent. En jämbördig motståndare. Regina log nästan. Det var så länge sedan någon hade vågat trotsa henne att hon såg fram mot nästa möte med honom. Med en suck slet hon sina tankar från Jago och koncentrerade sig på hur hon på bästa sätt skulle introducera Julia till hennes nya ställning.

"Kom med mig." Regina stod i dörren till Julias rum.

Julia steg upp ur sängen och följde med Regina till vad som såg ut som ett kontor. Det hade inget av den lyx som kännetecknade de andra rummen och innehöll bara ett skrivbord med en liten apparat på och en stol bakom skrivbordet. Regina tryckte på apparaten och tre bilder svävade upp som visade cellerna där Jago, Felix och Maria låg på sina sängar.

"Kamerorna startar när någon kommer in i cellen och sedan är de på så länge någon är därinne så jag kan både se och höra vad som händer hela tiden. De spelar också in så jag kan gå tillbaka och kolla." Regina gjorde en paus och sa sedan med ett annat tonfall: "Jag hade ett kort samtal med Jago tidigare."

Julia märkte Reginas ändrade attityd när hon nämnde Jagos namn och visste att hon måste gå försiktigt fram och väga varje ord på guldvåg.

"Knullade du honom?"

Julia blinkade till vid Reginas burdusa fråga och tvekade några sekunder.

"Ja."

"Eller knullade han dig?"

Julia svarade inte och Regina nickade långsamt.

"Så, det gjorde han. På hans villkor, inte dina." Hennes röst blev skarpare: "Är det något du brukar göra, underkasta dig en mans vilja?"

Den riktning samtalet hade tagit fick Julia att snabbt besluta sig för att ta en risk och konfrontera Regina.

"Du kände det också. Det är svårt att inte göra det. Den är så stark."

"Vilken?"

"Hans libido. Det är där, i hans ögon, när han ser på en. Han försöker inte dölja det."

Regina log faktiskt.

"Bra," sa hon och Julia gav henne en oförstående blick. "Du skiftade fokus till mig istället för att försöka försvara ditt eget agerande. Gå aldrig på defensiven, det gör din ställning svagare." Efter ett kort uppehåll fortsatte hon: "Det finns en sak till jag vill visa dig."

Regina skyndade ut med Julia i släptåg. De stannade framför en enkel dörr. På väggen bredvid dörren satt en vit elektronisk dosa med en liten skärm och en pulserande röd lampa. Regina satte ögonen nära skärmen, lampan växlade till grönt och dörren gled ljudlöst upp. Hon vinkade åt Julia att följa efter och de kom in i ett stort rum med ett antal skärmar svävande i luften.

"Det här är västvärldens hjärta. Om hjärtat slutar slå kommer västvärlden att kollapsa. Det är den makten du kommer att ha, du ensam kommer att kunna bestämma vad som händer med hundratals miljoner människor. Med ett knapptryck kan du utplåna livsbetingelserna för hela länder. Utom Eliten, naturligtvis, de kommer alltid att vara skyddade." Regina gav Julia en lång forskande blick. "Är du redo att åta dig det ansvaret?"

Julia var chockad in i märgen, det svindlade för hennes ögon vid blotta tanken på att en enda person kunde ha sådan obegränsad makt.

"Ja!" utropade hon och lyckades med en enorm ansträngning lägga en hel del entusiasm i rösten. Hon hoppades bara att hennes farhågor inte syntes i hennes blick.

"Jag trodde väl det. Jag kommer inte att ge dig fullt tillträde till det här rummet än men jag kan demonstrera de grundläggande funktionerna. Vänd dig om," beordrade hon.

När Julia vände sig om igen satt Regina i en stol framför en av de svävande skärmarna.

"Du behöver en kod för att få tillgång till systemet. Den får du senare."

Ett par timmar senare gick det runt i Julias huvud efter alla instruktioner Regina hade öst över henne. Det var ingenting särskilt avancerat men blotta mängden information började överlasta hennes hjärna.

"Det räcker för i dag." Regina märkte av Julias sviktande uppmärksamhet. "Vi fortsätter en annan dag." Hon reste sig från stolen och sträckte på sig. "Snart dags för middag."

Matsalen var lika elegant som de andra rummen och den luxuösa dukningen bestod av spegelblanka tallrikar, glänsande kristallglas och blankpolerade bestick. Mitt på bordet stod ett stort blomsterarrangemang i en vackert dekorerad porslinsvas. Julia skakade förundrat på huvudet. Allt detta överdåd för bara tre personer. Hon var van vid lyx men inte på den här nivån. Amandas ord ekade i hennes huvud och hon sneglade på Regina. Knäpp i huvudet. Julia började inse att de orden stämde, det var något allvarligt fel med den här kvinnan. Och nu var det hennes ansvar att göra något åt det. Blotta tanken fick henne att rysa, som om hon balanserade på randen till en avgrund och vid minsta felsteg handlöst skulle störta ner och sväljas av det öppna gapet. För att distrahera sig själv betraktade Julia porträtten som hängde även i detta rum. Alla av kvinnor. Alla med samma ansikte.

Regina satt vid huvudändan av bordet och Julia och Amanda på var sin sida av henne. En äldre kvinna, samma som hade tagit emot Julia när hon anlände, kom in körande en vagn med fat och skålar med ångande het mat. Utan att säga något serverade kvinnan dem och lämnade rummet. Maten var utsökt men Julia kunde inte mota bort tankarna som snurrade runt i hennes hjärna som en skenande karusell. Hon visste att Regina gav akt på och noterade varje minspel och hon gjorde en medveten ansträngning att uppträda naturligt.

"Kan jag resa hem och hälsa på min mor?" frågade hon när den tryckande tystnaden drog ut på tiden.

"Nej. Du kommer att stanna här ett tag, tills jag ger dig tillåtelse att resa. Och det kommer inte att ske förrän jag vet att du är en värdig efterträdare."

Julia visste bättre än att fråga vad som skulle hända om hon inte visade sig vara en värdig efterträdare.

"Det är väl inte något problem?" Reginas röst lät skarpare igen.

"Inte alls. Det ska bli så spännande att få veta mera," ljög Julia.

"Du behöver säkert tid för att ta till dig allt som jag har visat idag," sa Regina och reste sig från bordet som tecken på att middagen var över.

Julia återvände tacksamt till sitt rum. Hon insåg att i Reginas sällskap hade hon inte råd att sätta en fot fel och det var en lättnad att vara ensam.

Regina gick in på sitt kontor, satte sig och riktade blicken mot skärmen där hon kunde se Jagos cell. Han var på golvet i full färd med att göra push-ups och hon följde hans varje rörelse. På sista tiden hade hon börjat känna av sin ålder. Trots all den oerhörda makt hon hade var hon ändå, som alla andra levande varelser, dödlig och det var därför hon hade intensifierat sitt sökande efter en efterträdare när hon visste att Amanda inte skulle kunna fylla hennes plats.

Män. Hon hatade och föraktade dem, men Jago... Hennes ögon var som fastnitade vid hans rörelser. Skulle hon göra det? Kunde hon göra det? Det skulle innebära att bryta ett heligt löfte hon hade gett sig själv många år tidigare, att aldrig låta en man ha något slags inflytande över henne, att aldrig komma nära en man. Men hon hade ju trots allt uppnått det hon hade föresatt sig, hon hade gett kvinnor makten över män och sig själv absolut makt, hennes välde skulle snart vara över och han var hennes fånge som aldrig skulle komma därifrån levande för att berätta om det. Så varför inte, för en gångs skull, släppa på de stenhårda principerna och ge de ovana känslor som fyllde henne fritt utlopp. Hon kunde inte påminna sig om att hon någonsin hade haft de begären, hon hade tvingat sig själv till att ha sex för att uppnå sina mål och för att få en arvtagarinna men sedan, när Amanda visade sig vara en sådan besvikelse, hade hon gett upp tanken på att ha en efterträdare av sitt eget blod. En dynasti. Det var mindre viktigt än att säkerställa att kvinnor skulle fortsätta att styra västvärlden.

Regina bestämde sig, svepte med handen över skärmen och befallde:

"Gå till bordet och sätt på dig manschetterna."

I sin cell hörde Jago ordern. Efter en sekunds tvekan satte Regina handen mot skärmen, bilden på Jagos cell tonade bort och skärmen blev blank.

Jago tittade upp när dörren till hans cell öppnades.

"Min drottning," sa han och böjde huvudet i låtsad underdånighet.

"Du vet väl att du inte kommer härifrån levande?"

"Jag som ska dö hälsar dig, min drottning."

Regina log.

"Det här är inte Colloseum men du hade säkert varit en alldeles utmärkt gladiator."

"Det är... stimulerande att prata med en bildad person. För en gångs skull."

"Jag kunde säga samma sak."

Regina gick fram till honom och ställde sig bakom hans stol. Jago hade på sig en t-shirt som han fått vid ankomsten till Falknästet. Regina strök lätt med fingrarna över hans nakna arm och hon förnam den nästan omärkliga darrning som genomför hans kropp vid hennes beröring.

"Du knullade Julia."

"Ett sådant fult ord från en så bildad person."

Regina lät sin hand glida neråt och hon kände hur Jagos kropp spändes. Med ett belåtet leende sa hon:

"Vill du knulla mig? Det vill du, jag kan känna det."

"Men hur kan jag...?" Jago tittade på manschetterna som fjättrade hans händer vid bordet.

"Ja, det är ett problem."

Ett klick hördes och manschetterna öppnade sig.

"Hur gjorde du det där?"

Regina smålog och utan att Jago såg det rörde hon vid ringen hon hade på sitt högra ringfinger. Hon låste sina ögon i hans och började långsamt klä av sig. Jago svalde hårt.

"Ställ dig upp," beordrade hon och han reste sig och stod med armarna hängande utmed sidorna.

Regina gick närmare och sänkte handen mot hans byxor. Han gjorde en rörelse mot henne men hon stoppade honom.

"Inte så fort, min gladiator."

Med ögonen återigen fästa i hans fortsatte Regina med det hon hade påbörjat. Hon log förnöjt när hon kände hans reaktion, hon hade inte tappat greppet trots att det var längesedan sist.

"Jag frågade Julia om hon hade knullat dig eller om du hade knullat henne. Hon svarade inte på den senare frågan och nu kan jag förstå varför," sa Regina när hon hade klätt på sig igen och stod och tittade ner på Jago där han låg naken på sängen.

"Blev jag godkänd?"

Hon svarade inte utan sa bara:

"Det här kommer vi att göra om. Min gladiator."

"Jag har inget att säga till om?"

"Rätt uppfattat. Men jag tror inte du skulle säga nej till någon kvinna."

"Jag tar vara på alla möjligheter. Jag är inte kräsen."

"Borde jag ta illa upp av det? Vad som helst på två ben, kanske?"

"Mer eller mindre."

"Du är i alla fall ärlig, det tycker jag om."

Reginas ögon smalnade plötsligt och hon stirrade fundersamt på Jago.

"Julia har berättat, inte sant?"

"Berättat vad?" Varningsklockorna klämtade i Jagos huvud.

"Om sig själv. Om mig."

"Hon har bara sagt att hon kommer från Övre Zonen och blev förvisad till Nedre Zonen. Det är allt. Några detaljer har hon inte avslöjat och vi har inte frågat. Det är hennes ensak."

"Nå, det spelar ingen roll, ni kommer ändå aldrig härifrån levande."

När samtalet nu hade tagit en annan vändning dristade sig Jago till att fråga:

"Sättet du talar om män. Du hatar oss. Varför?"

Regina stelnade till och atmosfären i rummet förtätades. När hon inte sa något fortsatte Jago långsamt:

"Någon sårade dig. Djupt."

"Det där har du inte med att göra," svarade Regina kort med iskall röst. Abrupt rörde hon vid ringen på sitt högra finger, dörren gled upp och utan ett ord rusade hon ut.

Jago slöt ögonen. Kanske hade det varit ett stort misstag att säga det han hade sagt men hennes reaktion visade honom att han hade gissat rätt.

Regina återvände till sitt rum med hjärnan i sådant kaos att hon trodde huvudet skulle sprängas. Jagos ord hade uppväckt minnen hon hade förträngt men som kom forsande tillbaka med kraften av en störtflod som raserade allt i sin väg. Hon brukade inte dricka annat än vid måltider men nu hällde hon upp ett glas vin. Med lätt darrande händer förde hon glaset till munnen och tog en stor klunk. Uppblandat med de outhärdligt plågsamma minnena från hennes barndom var de känslor Jagos beröring hade väckt i henne. För första gången i sitt liv hade hon njutit av att älska, för första gången hade hon gjort det inte för att vinna något på det utan enbart därför att hon ville göra det.

För att försöka att bättre förstå, och kanske rättfärdiga, vad hon hade gjort släppte hon spärrarna och tillät tankar som hade bubblat i hennes medvetande ett tag att stiga till ytan. Tristess. Regina hade arbetat i årtal för att etablera en effektiv

verksamhet och nu var den så väloljad att hon inte behövde göra särskilt mycket själv och hon visste inte riktigt vad hon skulle göra med sin tid. Att bjuda in gäster till Falknästet var otänkbart. Amanda var den enda som överhuvudtaget kom dit, på Reginas order, och Regina visste att hennes dotter inte skulle ha varit där om hon inte hade blivit beordrad att vara det och hon visste också att Amanda var för feg för att vägra att komma när hon kallades. Jago hade väckt henne ur den förlamande tristessen och hon kände något som liknade tacksamhet för att han hade vågat utmana henne. Samtidigt var Regina övertygad om att Julia hade avslöjat sin identitet och bakgrund och det kunde spela henne och det hon planerade i händerna om Julia hade fått en mer känslomässig kontakt med sina färdkamrater.

När Julia kom in i matsalen följande morgon fångades hennes blick omedelbart av ett föremål som låg på den oklanderligt rena, vita och välpressade duken. Granathalsbandet. Det låg bredvid Julias tallrik och hon lyfte upp det.

”Du kan ge det till Maria efter frukosten.”

Julia hoppade till och tappade nästan halsbandet. Regina hade, sin vana trogen, rört sig så tyst att hon inte hade hört henne komma in.

”Jag ska prata med henne senare. Och med Felix. Jag vill höra deras version av vad som har hänt.”

Frukosten var en tystlåten affär och så snart måltiden var över begav sig Julia direkt till Marias cell. Hela tiden de åt hade hennes tankar oupphörligt snurrat kring Maria och vad hon kunde få för sig att avslöja. Julia hoppades innerligt att Maria skulle se halsbandet som en försoningsgård men hon var långt ifrån säker på att det skulle räcka för att blidka henne.

Julia stannade framför dörren till Marias cell, tog ett djupt andetag och väntade. Hon visste att Regina noga iakttog varje rörelse hon gjorde, varje litet ansiktsuttryck och att hon kunde både se och höra vad som hände i cellen. Dörren gled upp och Julia steg in. Maria satt på en stol med en tom tallrik framför sig på bordet. Hon rynkade pannan när Julia kom in men sa ingenting. Julia höll upp halsbandet och placerade det sedan på bordet, ängsligt spanande efter Marias reaktion. Den bistra uppsynen smälte bort från Marias ansikte när hon såg halsbandet och hon högg snabbt åt sig det.

”Det är ditt. Jag vet hur svårt det var för dig att avstå från det.”

Maria frågade inte var halsbandet kom ifrån utan placerade det bara runt halsen och knäppte fast det. Med ett belåtet leende strök hon fingrarna över det. Hon var

fullt medveten om att det var en muta så att hon inte skulle prata bredvid munnen men samtidigt gjorde det faktum att Julia hade brytt sig om att få tillbaka det att hennes avoghet mattades av något. Men hon satt fortfarande på information som kunde skada Julia och som hon när som helst kunde avslöja. Bara vetskapen om det piggade upp Maria.

På kontoret iakttog Regina på skärmen varje nyans i samspelet mellan Julia och Maria och hon zoomade in för att kunna se deras ansikten och ögon i närbild. Hon upptäckte ingenting anmärkningsvärt, endast en antydning till aversion i Marias ögon. Nu när Regina visste mer om Jago låg det nära till hands att gissa att han förmodligen hade haft sex med båda två och att det hade varit någon slags konfrontation mellan dem. Förhållandet mellan dem intresserade henne inte, hennes enda målsättning var att ta reda på så mycket som möjligt om Julia och hur hon reagerade i olika situationer.

Senare på dagen förhörde Regina Felix och Maria. Felix var fåordig, han besvarade kortfattat hennes frågor men gav ingen extra information, så hon gick vidare till Marias cell.

"Fint halsband," kommenterade hon när hon såg halsbandet runt Marias hals.

Marias hand flög genast upp mot halsbandet som om hon var rädd för att någon skulle stjäla det från henne.

"Jag ska inte ta det." Regina log vänligt. Hon kände till förhållandena i Nedre Zonen och förstod på ett djupare plan Marias passionerade känslor för halsbandet, hur svartsjukt hon skulle bevaka och försvara det. Utan förvarning verkade golvet ge vika under Reginas fötter och hon vacklade till och grep hårt om bordskanten. Som i blixtbelysning framträdde en scen från hennes barndom så plågsamt levande i hennes hjärna att hon under ett ögonblick inte visste riktigt var hon var. Halsbandet. Det första smycket hon hade ägt, som i hennes ögon hade varit vackrare än något annat hon hade sett, men som hade visat sig vara billigt skräp. Och det grymma pris hon hade betalat för det. Hon hade kvar det, som en påminnelse om hon någonsin skulle vackla i sina föresatser. Men det hade hon aldrig gjort. Regina sköt resolut undan de tankarna och vände blicken mot Maria.

"Hur länge har du känt Jago?"

"Många år. Vi är vänner."

"Han är ganska... het på gröten, inte sant?"

Maria brast ut i skratt.

"Om det är sex du pratar om så har han alltid varit sådan, han kan inte göra något åt det."

"Du och han, ni kanske har stått varandra nära..."

"Närmare än de flesta. Han har haft många kvinnor men de betydde aldrig något."

"Han har alltid kommit tillbaka till dig."

"Alltid."

"Och... Julia?"

Marias ansikte mörknade och Regina förstod att hennes misstankar stämde.

"Hon tog honom ifrån dig, inte sant?"

Maria nickade och bet sig i läppen, nu var hon ute på farlig mark.

"Julia har så mycket mer att ge honom, jag kan inte tävla med det."

"Du är säkert arg på henne."

"Det var jag, väldigt arg, men det är ingen mening med att vara arg när jag ändå inte kan göra något åt det."

Reginas misstankar hade bekräftats men hon kunde inte utläsa något verkligt hat i Marias ansikte så hon bytte samtalsämne. Istället frågade hon vad de hade gjort under de veckor de varit ute på vägarna. Marias svar var ungefär desamma som de Felix hade gett och Regina lät sig nöja med det, i alla fall för stunden.

Maria såg efter henne när hon lämnade cellen. Hon hade övervägt om hon skulle avslöja något men kommit fram till att det inte var läge att ställa saker och ting på sin spets. Inte ännu. Omedvetet för hennes hand upp mot halsbandet.

Regina var angelägen om att komma tillbaka till Jago och så snart middagen var över begav hon sig direkt till hans cell. När hon kom in satt han vid bordet med händerna i manschetterna. Hon hade en liten låda med sig som hon placerade på bordet. I lådan fanns en rakkniv, rakkräm, en rakborste och en skål som hon fyllde med vatten från tvättstället.

"Nu, min gladiator, ska vi se till att du blir presentabel."

"Du har gjort det här förut," kommenterade Jago några minuter senare.

Efter väl förrättat värv smekte Regina Jagos slätrakade kind. Utan att ändra ansiktsuttryck ryckte hon plötsligt åt sig rakkniven och pressade bladet mot hans strupe, hårdare och hårdare. Han lutade huvudet tillbaka och blottade strupen och mötte hennes blick med en utmanande glimt i ögonen. Regina drog långsamt den vassa eggen över hans strupe och några droppar blod sipprade fram.

Abrupt drog hon tillbaka rakkniven och betraktade honom tankfullt.

"Jag tror att jag behåller dig ett tag."

"Så, vad kan jag göra för dig, min drottning?"

"Låt oss prata om... litteratur. Riktig litteratur, inte det där skräpet vi öser ut till människor nuförtiden."

"Klassiker, menar du. Krig och fred. Samhällets olycksbarn. Ni har inget annat val än att mörda mig eller acceptera mig för den jag är därför att jag kommer aldrig att ändra den jag är."

"Ett citat, antar jag."

"Markis de Sade. Det fastnade i minnet därför att jag alltid har tyckt att det passar in på mig. Vilka kvinnor i litteraturen skulle passa in på dig? Lady Macbeth, kanske."

Regina skakade på huvudet.

"Intressant att du nämner henne. Macbeth är en vekling. Som de flesta män. I början ger lady Macbeth intryck av att vara en tuff brud men sedan drabbas hon av skuldkänslor, i alla fall i sömnen."

"Det skulle inte du göra?" Jago drog på munnen åt hennes ordval.

"Aldrig."

Det livliga samtalet fortsatte och Regina blev plötsligt medveten om att det hade gått två timmar. Hon reste sig från stolen hon hade suttit på och närmade sig Jago:

"Nu räcker det med prat."

Senare, när Regina låg i sin egen säng, försökte hon koncentrera sig på Julia och vad som behövde göras för att förbereda henne för sin framtida roll men hennes tankar drogs oemotståndligt mot Jago. När hon höll rakkniven mot hans strupe, den orädda blicken i hans ögon. Deras samtal, det var så länge sedan hon träffade någon som hon kunde ha den sortens intellektuellt utbyte med. Och, som ett crescendo, kunde hon fortfarande känna hans händer på hennes kropp, hur han smekte henne, hans läppar mot hennes. Regina insåg plötsligt att hon hade träffat en man som var hennes jämlike, något hon varit övertygad om aldrig skulle ske. Den tanken oroade henne men samtidigt gjorde samvaron med Jago att hennes avdomnade livsandar vaknade till liv, vilket fick henne att lämna sådana farhågor därhän.

"Hur mycket vet du om hur saker och ting fungerar här?" frågade Julia plötsligt Amanda när de satt i Amandas rum och läppjade på rödvin.

"Inte så mycket. Hon har väl visat dig det hon kallar västvärldens hjärta?"

Amanda gjorde en grimas.

Julia nickade.

"Den där dosan på väggen är en irisläsare. Det är bara mamma och jag som kommer in där, ingen annan. Jag vet inte varför hon fortfarande låter mig få tillgång, men så är det. Fast hon har inte gett mig koden till systemet så jag har ingen aning om vad det kan vara. Hon är den enda som vet."

"Vad skulle hända om hon plötsligt dör?"

Amanda gav Julia en skarp blick.

"Varför vill du veta det?"

"Jag är bara nyfiken. Vem som helst kan få en hjärtattack eller en stroke och hon är inte ung längre. Med all den makt hon har samlat i sina egna händer, vad skulle hända om hon dör knall och fall utan att ha sett till att den makten överförs på ett ordnat sätt..."

"Om hon inte har loggat in på tre dagar kommer hon att antas vara död och Rådet tar över. Hon har lämnat instruktioner om exakt hur de ska gå tillväga för att hitta en ny ledare, om hon inte redan har gjort det själv."

"Men om de tror att hon är död kan de väl bara strunta i henne och göra vad de vill?"

"Jag vet inte alls hur instruktionerna ser ut men om jag känner min mor rätt har hon tagit med det i beräkningen. En sak som jag vet är att det har varit ett par tillfällen när Rådsmedlemmar har dödats när de satte sig upp mot henne."

"Sådant kan ju verka avskräckande och jag kan tänka mig att hon har människor som skulle fortsätta vara lojala mot henne även efter hennes död."

"Det tror jag också, men medlemmarna av Rådet verkar vara som dresserade hundar så jag betvivlar att de skulle våga bryta mot hennes direktiv, även om hon är död."

Julia drog sig till minnes med vilken vördnad hennes mor brukade tala om ledaren och hon kunde mycket väl tänka sig att det Amanda hade sagt stämde. Hon sa ingenting mera men en plan hade börjat utformas i hennes huvud.

Ett par veckor passerade. Felix och Maria tillbringade hela dagarna i sina celler och sysslolösheten och långtråkigheten började gå dem på nerverna, i all synnerhet Felix. Dagarna kröp långsamt förbi och hans tankar kretsade allt oftare kring Stella och hennes far. Han hade lovat Ritter att ta hand om Stella. Det hade han

misslyckats med och vissa dagar bubblade skuldkänslorna över. Det hjälpte inte att han försökte intala sig att det inte fanns något mer han kunde ha gjort. Vid sådana tillfällen distraherade det honom att flytta funderingarna till Carl och han undrade hon hans morfar hade det och vad han hade tyckt om allt Felix hade fått uppleva. Maria fann det inte fullt så monotont, att ha en riktig säng att sova i och få bra mat uppvägde bristen på saker att göra.

Regina blev mer och mer besatt av Jago och hon skyndade undan det arbete hon måste göra för att kunna gå till hans cell. Deras samtal var höjdpunkterna på hennes dagar och det blev en sorts tävling mellan dem, att nämna citat, namn eller boktitlar för att kunna slå varandra på fingrarna. Det stimulerade henne men det stimulerade också Jago. En sorts förståelse uppstod mellan dem men Jago tvivlade inte en sekund på att Regina skulle döda honom om hon fann det nödvändigt.

De hade tillbringat så mycket tid ihop, även om det bara var under en kort period, att Jago hade utvecklat en sjätte sinne för vilket humör Regina var på. En kväll när hon kom in i hans cell efter middagen hade hon ett så allvarligt uttryck i ansiktet att han förstod att det här inte skulle bli en vanlig kväll. Hennes högerhand var knuten och när hon öppnade den såg Jago ett pråligt halsband som drog till sig blickarna men som helt uppenbart inte var äkta. Regina placerade långsamt halsbandet på bordet och satte sig ner.

Jago sa ingenting utan väntade på att hon skulle börja.

"Priset för ett barn." Hon tystnade och han såg tårar i hennes ögon, en sorts svaghet hon aldrig skulle ha visat någon annan. "Jag blev bortförd när jag var nio år gammal och det var det här de använde för att locka mig med. Min familj var fattig och vi hade aldrig råd med onödiga saker. Som smycken. En dag, när jag gick från skolan, kom en man fram till mig och frågade om jag ville ha det här halsbandet. Självklart ville jag det, jag hade aldrig ägt något så vackert, så jag följde med honom. Han slängde in mig i en skåpbil och körde iväg och det var då mardrömmen började." Regina drog djupt efter andan och fortsatte sedan med skälvande röst: "Jag togs till ett hus och låstes in i ett rum. Jag var... fullkomligt vettskrämd. Den första mannen kom samma dag. Jag behöver väl inte gå in på detaljer?" Hon gav honom en bedjande blick och Jago skakade stumt på huvudet. "Jag hölls fången i det huset i fem år och blev utsatt för övergrepp nästan varje dag. Till slut lyckades jag rymma."

"Försökte dina föräldrar inte hitta dig?"

"Det gjorde de säkert, de var bra föräldrar, hårt arbetande hederliga människor men du vet inte vilka männen var som begick övergreppen. Det var män med makt, och pengar, män som kunde köpa allt de ville ha eller hade kontakter i samhällets översta skikt. Många av dem kom tillbaka så jag lärde känna en del av dem väl. Den värste var ett nyhetsankare på TV, han var mycket våldsam. När jag hade rymt såg jag honom på TV och läste intervjuer med honom. Där framstod han som en mycket medkännande man vars hjärta blödde för de han kallade socialt utsatta människor. Om de bara hade vetat vilket monster han var. Jag dödade honom. Och kom undan med det." Hon log ett stramt leende. "Han var den förste jag dödade. Vid det laget var jag flera år äldre och hade lärt mig hur jag skulle klä mig och bete mig i sociala sammanhang. Först kände han inte igen mig men jag hade tillfredsställelsen att avslöja vem jag var innan jag dödade honom. Du skulle ha sett hur skräckslagen han var, hur han krälade i stoftet och bad om förlåtelse. En sådan feg ynkrygg."

Regina kämpade för att inte låta fördämningarna brista när de länge undertryckta hjärtskärande minnena svallade upp mot ytan. Jago såg henne rakt in i ögonen och i hans blick läste hon medkänsla för de grymheter barnet i henne hade utsatts för.

"När jag rymde hade jag lärt mig vad män vill ha och jag visste hur jag skulle tillfredsställa det. Men jag ville ha hämnd. På alla män. För att kunna få det behövde jag utbilda mig själv så att jag kunde passa in i olika sorters sammanhang och miljöer. Så jag började läsa och lärde mig tillräckligt för att kunna konversera om många olika ämnen och fick så småningom smak för litteratur, all sorts litteratur."

"Vi har en del saker gemensamt. Vår kärlek till litteratur och bildning. Vår enkla bakgrund."

"Det är kanske därför jag känner ett slags samhörighet med dig som jag aldrig har känt med någon annan, man eller kvinna."

"Du fick din hämnd på i alla fall några av de män som utnyttjade dig, men hur hamnade du här?"

"Det finns olika sorters hämnd. När jag började umgås i vissa kretsar kunde jag använda mig av hemlig information jag hade snappat upp från män som hade utnyttjat mig. I de fallen fick jag inte tillfredsställelsen av att avslöja vem jag var men jag vet att vissa av dem fick problem för att de hade låtit information hamna i fel händer och det var glädjande att inse hur mycket makt som kan utövas bakom kulisserna." Regina lutade sig tillbaka i sin stol, mer avslappnad när hon nu efter

många år konfronterat de plågsamma minnena. "Det är förvånansvärt enkelt att få människor att tro på det du vill att de ska tro på. Män och kvinnor. Jag trodde de flesta var klokare än så men jag hade fel."

Regina var tyst i ett par minuter.

"Jag hade... relationer med flera män på höga poster som i vissa lägen var ganska lösmynta så jag fick viss insikt i vad som var på gång. En värld styrd till stor del av män hade inte varit någon framgångssaga så jag tyckte att jag skulle göra vad jag kunde för att se till att kvinnor fick den makten."

"Ett matriarkat. Med dig i toppen."

"Jag ville ha makt för kvinnor, ja, och makt för mig själv."

"Vad det värt det att förslava miljontals människor för att nå dit?"

"Zonindelningen var inte min idé. Det fanns mäktiga personer som ville skapa vad de kallade en global by utan några nationsgränser där massorna inte skulle ha några tillhörigheter och ändå vara nöjda med sina liv. Men de planerna gick om intet när invandringen från tredje världen blev en sådan absolut katastrof att den totalt raserade flera västländer. Så, i stället för en global by blev det zonindelning, den exakta motsatsen. Allt för maktens skull så att några personer, de flesta män, kunde fortsätta vara på toppen."

"Nu är det du som är på toppen."

"Det tog ett tag för oss kvinnor att komma dit men i slutändan blev vi av med de där mäktiga männen, på ena eller andra sättet."

"Och du kommer inte att göra något för att förändra systemet?"

"Är det verkligen så illa? Till och med i Nedre Zonen har alla tak över huvudet och får mat och kläder."

"Men de är analfabeter. Vem vet hur många litterära mästerverk eller tekniska innovationer som aldrig kommer att se dagens ljus på grund av det mentala förtrycket, hur många som aldrig får en chans att utvecklas och nå sin fulla potential."

Regina bet sig i läppen.

"Jag tog inte makten förrän några år efter zonindelningen och då var den nuvarande ordningen redan fastställd så jag lät det fortsätta som det var. Det enda jag ångrar är att jag inte har sett till att alla kvinnor fick åtminstone grundläggande utbildning."

"Inte män?"

Regina skakade på huvudet.

"Under historiens gång hade ni er chans att skapa ett rättvist samhälle. Nu är det vår tur."

"Men ser du inte att det du gör är samma sak som män har gjort? Gynna det ena könet på bekostnad av det andra. Och jag ifrågasätter inte att män tidigare i historien har diskriminerat kvinnor på olika sätt men varför kan du inte förstå att båda könen behövs, med deras olika egenskaper, och att de ska vara jämställda."

"Synden straffar sig själv. När män har varit underkuvade på samma sätt som kvinnor har varit kan vi diskutera saken. Om tusen år eller så."

"Skulle du säga att ett matriarkat är bättre än ett patriarkat?"

"Det får tiden utvisa." Regina log faktiskt. "Men det kan i alla fall inte vara sämre än ett patriarkat."

Hon reste sig, plockade upp halsbandet och gick mot dörren.

"God natt, min gladiator."

"Gör du som Lysistrate?" anmärkte Jago godlynt. "Du har fått mig att ta för givet att vi ska knulla varje dag och nu..."

"Vi ska ha sex en gång till men inte i kväll." Med de orden vidrörde Regina sin ring och dörren gled upp.

När hon hade försvunnit ut funderade Jago över hennes sista ord. En gång till. Det lät olycksbådande. En del av honom kände medlidande med henne för det hon hade utsatts för. Inlåst och utnyttjad. Hatet mot män var en skyddsbarriär för att inte gå under, något som hade förvandlats till en besatthet att hämnas på alla män.

Regina somnade nästan genast. Hon kände sig ovanligt harmonisk. Att berätta för Jago om sitt förflutna hade påverkat henne djupt men inte, som hon hade väntat sig, på ett negativt sätt. Ingen annan visste. Ingen annan skulle någonsin få veta det men på sätt och vis kände hon sig befriad, som om en dörr plötsligt hade öppnats på vid gavel som släppte in värme och ljus som hade saknats från hennes liv så länge.

Som hon hade lovat begav sig Regina efter lunch nästa dag till Jagos cell.

"Inga ord," sa hon och knäppte utan vidare upp hans byxor.

Jago slöt ögonen och lät henne fortsätta.

"Jag kommer att sakna det här," sa Regina när hon steg upp ur sängen och klädde på sig. Utan att säga något mera lämnade hon cellen.

Under middagen iakttog hon förstuleet Julia med ett outgrundligt uttryck i ansiktet som gjorde Julia illa till mods och hon kände på sig att något var på gång.

Så snart den alltid tysta trotjänaren hade dukat av reste sig Regina och beordrade Julia:

"Följ med mig."

Hon ledde vägen till kontoret. Julias blick fastnade genast på bordet och det var som om en iskall hand kramade hennes hjärta. På bordet låg en pistol. Regina tog upp den och med vapnet lätt i handen lämnade hon rummet med Julia i släptåg. De stannade utanför Jagos cell. Regina rörde vid ringen och dörren gled upp. Jago låg på sängen men när han såg dem i dörröppningen och såg pistolen i Reginas hand satte han sig raklång upp och hjärtat missade ett slag.

"Ställ dig upp!" befallde Regina med hård röst.

Jago hade inget annat val än att lyda. Rädsla fick det att knyta sig i magen på honom men han var fast besluten att inte visa det. Regina iakttog honom med forskande blick och det var som om hon kunde se rakt igenom honom, att det inte fanns någonting han kunde dölja från henne. Hennes röst var kall men i hennes ögon såg han en antydning av sorg som han inte kunde tyda.

Julia stod bredvid Regina. Att se Jago igen fick hennes hjärta att slå hårdare men pistolen i Reginas hand blev universums mittpunkt och hon visste, bara visste, att något fruktansvärt skulle hända. Abrupt vände sig Regina mot Julia och räckte henne pistolen.

"Döda honom!"

Julia kippade efter andan.

"Visa mig att du har vad som krävs." Reginas röst var låg men med ett tonfall som sa Julia att om hon inte gjorde som hon blev tillsagd skulle inte heller hon komma undan med livet i behåll.

Julia tog motvilligt pistolen och vägde den i handen, lyfte den långsamt och tog sikte. Jago stod helt orörlig utan att säga ett ord. I Julias ögon kunde han se hur plågad hon var men han förstod att hon inte hade något val och han mötte hennes blick med ett svagt leende på läpparna som utan ord visade henne att han förlät henne.

"Jag vet att du är en utmärkt skytt så låt oss få det överstökat."

Julia bet ihop läpparna så hårt att det gjorde ont och ansträngde sig till det yttersta för att förhindra sin hand från att darra och tryckte av.

En hög smäll ekade i det lilla rummet. Jago vacklade till men stod fortfarande på fötterna. Julia och han insåg i samma ögonblick att det var ett löst skott.

"Bra," sa Regina oberört och tog pistolen från Julia. "Jag var inte helt säker på att du skulle klara av att göra det här men du visade att jag hade fel."

Jagos ben gav vika under honom och han sjönk ner på sängen. Som i blyxtbelysning förstod han med ens vad det hela handlade om. Regina förberedde Julia på att bli hennes efterträdare. När han höjde blicken såg han att Regina småleende iakttog honom.

"Ni får godkänt, båda två. Jag hade blivit besviken om du hade visat någon rädsla. Min gladiator."

Julia lät sin blick glida mellan dem. Trots det som nyss hänt var det tydligt att det inte fanns något agg mellan Regina och Jago. Tvärtom. Julia hade lagt märke till att Regina ibland försvann flera timmar i sträck och hon hade undrat vad det berodde på. Nu behövde hon inte undra längre.

Den natten låg Julia vaken, fortfarande hemsökt av det som hade hänt i Jagos cell, och återupplevde om och om igen det fruktansvärda ögonblicket när hon avlossade vapnet. Till slut steg hon upp och gick in i Amandas rum. Hon väckte Amanda och berättade vad som hade hänt.

"Vi måste göra någonting. Vi måste göra oss av med henne."

"Jag sa ju att hon är galen."

"Finns det några vapen här?"

"Vakterna är beväpnade och jag har faktiskt gömt undan en pistol som mamma inte vet något om. För min egen säkerhets skull." Amanda log stramt.

"Finns det många vakter?"

Amanda skakade på huvudet.

"Eftersom det här stället ligger mitt ute i ödemarken och det enda sättet man kan komma hit på är den vägen ni kom på tyckte mamma att några vakter vid ingången räcker. Byggnaden är som en bunker, praktiskt taget ointaglig. Det fanns en helikopterplatta men hon rev den för att förhindra att någon kunde ta sig hit den vägen. Och vakterna kan inte komma in i den här byggnaden om inte vi öppnar dörrarna från insidan."

"Bra."

"Hur tänker du?"

"Det här är större än bara henne. Hela strukturen med zoner måste krossas så att människor får tillbaka sin frihet. Vi är de enda som kan göra något åt det." Julia avbröt sig abrupt när den verkliga innebörden av det hon sagt började sjunka in, att

ett ansvar de aldrig hade bett om plötsligt hade tvingats på dem. De kunde välja att agera, försöka störta Regina, eller att inte göra något alls. Vad de än bestämde sig för skulle det de gjorde under de närmaste dagarna påverka ett oräkneligt antal människor. Den svindlande tanken lamslog Julia i ett par minuter. Sedan bet hon ihop läpparna och sa till Amanda: "Du kan släppa in mig i kommandocentralen."

"Men jag har inte koden."

"Om det du har talat om för mig stämmer har vi tre dagar på oss att lista ut det innan Rådet fattar att något har hänt."

"Kodordet kan ju vara precis vad som helst."

"Jag behöver tänka igenom det här. Men att göra oss av med henne är en början, sedan får vi helt enkelt improvisera."

Julia reste sig och kände sig lättare till mods nu när hon hade samlat sina tankar och hade beslutat vad hon måste göra.

Regina återupptog sina möten med Jago, något som inte gick obemärkt förbi Julia och Amanda. Det underlättade för dem därför att då visste de var Regina skulle vara långa stunder i taget.

Julia var så upptagen av nödvändigheten av att få tillgång till kodordet att hon hade svårt att dölja sin tankspriddhet när hon var i Reginas närvaro. Hon fick anstränga sig för att bete sig normalt men Regina verkade inte märka av någon skillnad i hennes uppträdande.

"När ska du ge mig koden?" vågade hon sig på att fråga Regina en dag när de var i kommandocentralen. Naturligtvis kunde frågan väcka Reginas aldrig slumrande misstänksamhet men Julia hade övervägt saken och beslutat sig för att ta risken.

"Det kommer jag inte att göra," svarade Regina lugnt och verkade inte reagera nämnvärt på frågan. "Du får den när jag är död, jag har vidtagit åtgärder."

"Men om någonting skulle hända dig, vem kontaktar jag då?"

Regina skakade bara på huvudet.

"Ingen. Jag har vidtagit åtgärder," upprepade hon.

Julia lät ämnet falla. Hon antog att om Regina inte hade varit inne i systemet på tre dagar skulle ett automatiskt händelseförlopp sättas i rörelse, men det var för riskabelt att fråga mera.

"Jag har bestämt mig för att vi inte behöver Felix och Maria mer," deklarerade Regina plötsligt vid middagen nästa dag. "Jag vet allt jag behöver veta om dig, Julia, de kan inte ge mig någon mer information."

En mjuk suck undslapp Julia. Regina gav henne en outgrundlig blick.

"Jag förstår att det ni har upplevt under er resa har skapat ett band mellan er men du har vetat hela tiden att de måste dö."

Julia nickade men sa ingenting.

Efter middagen gick Regina för att möta Jago medan Julia och Amanda stannade i matsalen för att rådslå om vad de skulle göra.

"Vi kan inte vänta längre. Det måste ske i kväll."

"Jag hämtar min pistol."

"Vänta. Jag är säker på att hon har gillrat någon slags fälla. Någon med hennes paranoia skulle förutse alla eventualiteter. Vi behöver koden, vi måste veta att vi kommer åt systemet när hon är borta. Om inte... hon är kapabel att ha hittat på något riktigt fasansfullt."

"Du har säkert rätt."

Julias ögon smalnade plötsligt och hon sa långsamt:

"Jag tror att hon har gett oss en ledtråd till vad koden kan vara. Inte något uppenbart men något som finns här, i Falknästet."

"Du har alltid varit smartare än mig." Amanda log.

"Vi måste försöka. Antingen lyckas vi eller också bli det en fullständig katastrof. Du förstår väl vad som händer med oss om vi misslyckas och hon fortfarande lever?"

"Hon skonar ingen."

"Vill du fortfarande göra det här? Om det inte går vägen kan jag säga till henne att du inte hade någon del i det, att jag tvingade dig att släppa in mig i kommandocentralen."

Amanda skakade långsamt på huvudet.

"Nej, för en gångs skull ska jag stå upp för mig själv och inte låta henne tyrannisera mig. Det kommer att kännas bra, oavsett vad som händer."

"Vi får skynda oss."

Några minuter senare släppte Amanda in dem i kommandocentralen och Julia gick fram till skärmen där koden skulle anges.

"Vad är det där?" viskade Amanda plötsligt med spänd röst.

Julia svängde runt och såg att Amanda med ett darrande finger pekade på ett räkneverk på väggen. Det hade börjat räkna ner. Från fem minuter.

"En fälla!" utropade Julia. "Vi har bara fem minuter på oss!"

Amandas hjärna blev helt tom men Julias rusade i expressfart. Räkneverket fortsatte obevekligt att räkna ner och det svaga klickande ljudet var det enda som störde den totala tystnad som rådde i rummet. Tre minuter. Julia bet sig i läppen och slöt ögonen. Med ens hade hennes hjärna segat till sig. Två minuter. Med ögonen fortfarande slutna tvingade Julia sig till att fokusera. En minut. Sedan log hon plötsligt och höjde handen mot skärmen och matade snabbt in ett ord.

Med pulsen bultande i öronen väntade de andlöst.

Med ett sista klickande stannade räkneverket. Tio sekunder kvar.

Julia och Amanda utbytte lättade blickar och andades ut.

"Vad var kodordet?"

"Boadicea."

Amanda rynkade pannan och såg frågande ut.

"Krigardrottningen i medeltidens England. Porträttet som har hedersplatsen i matsalen. Där hon sitter."

"Du kanske inte är så olik henne i alla fall. Jag hade aldrig tänkt på det."

"Huvudsaken är att vi lyckades. Nu... du vet vad vi måste göra." Julia sneglade på Amanda och fortsatte: "Du är säker på att du vill göra det här?"

"Absolut."

Inom ett par minuter stod Julia utanför Jagos cell och väntade på att Amanda skulle låsa upp dörren från kontoret. När den gled upp klev hon in med Amandas pistol i handen.

Regina reste sig hastigt upp från stolen hon satt i men sedan verkade hon slappna av och ett leende for över hennes ansikte. Amanda kom in och ställde sig bredvid Julia.

"Ni har kommit hit för att döda mig. Och sedan? Vad händer sedan?"

"Boadicea," sa Julia långsamt.

Till hennes förvåning brast Regina ut i skratt.

"Du listade ut kodordet. Bra gjort, Julia. Jag hade inte fel om dig utom när det gäller en sak. Trots din uppfostran hatar och föraktar du inte män tillräckligt mycket.

"Jag är tacksam mot dig, Regina. För att du testade mig, skickade ut mig i det okända. Det har öppnat mina ögon på så många olika sätt."

"Du kommer säkert att bli det jag ville att du skulle bli. En ledare. I en annan värld."

"Det här är ditt livsverk..."

Regina avbröt henne.

"Vad som händer med mig är inte viktigt men jag har stärkt kvinnors makt och inflytande i världen och det kommer att leva kvar även när jag är borta, kanske inte precis på det sätt jag hade planerat men kvinnor kommer inte att acceptera att bli diskriminerade och underkuvade igen som de har varit under historiens lopp. Det är mitt arv."

"Du gav oss – Amanda och mig – möjligheten att göra det här. Varför?" Den frågan trängde sig upp till ytan. "Du kunde ha sett till att bara du själv hade tillträde till kommandocentralen."

"Javisst, det hade varit hur enkelt som helst men jag ville ha lite spänning i livet. Att alltid få sin vilja fram, aldrig mötas av det minsta motstånd," hon sneglade mot Jago som följde händelseutvecklingen med intensivt intresse, "det blir tråkigt i längden."

Julia och Amanda tittade förvånat på varandra.

"Inte det svar ni förväntade er, tror jag." Ett småleende krusade Reginas läppar och hon vände blicken mot Julia. "Det är bara en sak jag beklagar och det är att jag inte kommer att få se vad framtiden har i beredskap för dig."

Julia överlämnade pistolen till Amanda.

"Så det är du som ska göra det." Regina betraktade sin dotter utan att visa det minsta tecken på upprördhet. "Jag trodde inte du hade det i dig men jag är glad att du bevisar att jag hade fel. Gör det bara."

Utan att säga ett ord höjde Amanda pistolen, siktade noggrant och tryckte av. Regina föll, träffad i hjärtat. Jago fångade hennes kropp innan den hade nått golvet.

"Vad händer nu?" frågade han medan han lyfte upp Reginas kropp och varsamt placerade den på sängen.

"Vi har mycket att ta itu med men det börjar bli sent så det får vänta tills i morgon." Julia vände sig till Amanda och frågade: "Var är vi, förresten? Jag har inte varit utanför den här byggnaden sedan vi kom."

"Följ med mig," svarade Amanda och vände sig mot dörren.

Felix och Maria släpptes ut från sina celler och några minuter senare drog Amanda upp dörren till en stor terrass. Tyst fyllde de lungorna med den svala, klara kvällsluften. Mäktiga berg stod ut i relief mot den nedgående solens sista strålar med mörka, mystiska skuggor krypande längs bergssidorna. Det var ett hisnande skådespel som i sin majestätiska prakt skapade en stämning av ödmjukhet inför

naturens storslagenhet. Ingen rörde sig på flera minuter. Till sist gick Julia fram till Jago och viskade något i hans öra. Han såg på henne och log. Maria iakttog dem modfållt. Julia tog ett djupt andetag och närmade sig henne.

"Han är din," sa hon med låg röst. "Han och jag... det var ett äventyr, ingenting mera, men ni två hör ihop. Det gör ni."

Maria tittade full av förvåning på Julia. Hennes instinkter sa henne att Julias känslor för Jago var betydligt djupare än hon ville ge sken av och att nu avstå från honom var en uppoffring från hennes sida. En ömsesidig respekt började uppstå mellan dem och i Julias ögon läste Maria tacksamhet över att hon inte hade avslöjat allt för Regina. Maria öppnade munnen för att säga något men Julia förekom henne:

"Det är hans beslut, inte mitt."

"Men du är...?"

Julia nickade bara, lite orolig över hur Maria skulle ta emot nyheten att hon var med barn men Maria tog det med jämnmod. Plötsligt vände Jago på huvudet och hans ögon mötte Marias. Hon gick fram till honom, tog hans hand och tryckte den hårt. Jago drog henne närmare intill sig och hon tryckte sig mot honom. Över Marias huvud fångade han Julias blick. De enda två kvinnor han någonsin hade haft några djupare känslor för. Han ville fortfarande ha Julia men han kunde inte överge Maria. Hon behövde honom på ett helt annat sätt än Julia och Jago hade aldrig förlåtit sig själv om han hade lämnat henne i sticket efter alla de år hon hade varit lojal mot honom. Trots det Julia hade sagt var det hon som avstod från honom och inte tvärtom och han var tacksam mot henne för att hon besparat honom tvånget att göra ett val som för honom hade varit ytterst smärtsamt.

Förlorade i sina egna tankar dröjde de sig kvar på terrassen tills solens sista strålar bleknade och försvann.